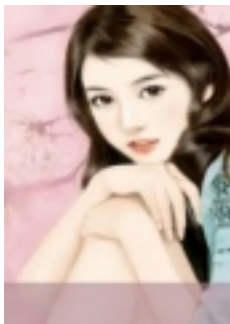

Cô Vợ Của Tôi

Contents

Cô Vợ Của Tôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	14
4. Chương 4	17
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8	31
9. Chương 9	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	44
12. Chương 12	48
13. Chương 13	51
14. Chương 14	55
15. Chương 15	60
16. Chương 16	65
17. Chương 17	70
18. Chương 18	74
19. Chương 19	78
20. Chương 20	82
21. Chương 21	84
22. Chương 22	86
23. Chương 23	92
24. Chương 24	97
25. Chương 25	104
26. Chương 26	109
27. Chương 27	116
28. Chương 28	119
29. Chương 29	124
30. Chương 30	128
31. Chương 31	133
32. Chương 32	139

Cô Vợ Của Tôi

Giới thiệu

Thể Loại : tình cảm , hài hước , hành động. . . Giới hạn : 17+ Độ dài : đang tính toán. . . . (Ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-cua-toi>

1. Chương 1

Cô vợ ngang ngược

Thái Phong và Tử Kỳ đã kết hôn với nhau được 3 năm

3 năm ấy.... quả là ác mộng đối với Thái Phong..

Tình cảnh “ Có vợ như chưa có ” không lúc nào ngừng diễn....

Được mệnh danh là người đàn ông khốn khổ !

Chưa biết cảm giác được vợ yêu là gì.....

(Lâu lâu tối cũng mò lên.... nhưng kết quả là... BẦM DẬP TRỞ VỀ ...nhưng vẫn không chừa.... tháng tiếp theo vẫn leo lên.... 10/10 trận đều te tua đi về)

Mọi chuyện cũng dễ hiểu thôi... sống riết rồi quen... mới đầu còn bỡ ngỡ... nên hờ chút là tìm bác sĩ... nhưng rồi sức chịu đựng càng ngày càng tốt hơn nên... những vết thương như trầy xước , trật khớp... u đầu , bầm dập thân thể hay thậm chí là ĐỒ MÁU... hoặc đã là bị đối quá mức thì cũng có thể tự xử lý xuất sắc. Từ 1 người không biết gì về bếp núc thì giờ có thể lấy bằng đầu bếp bất cứ lúc nào.... đôi lúc nghĩ lại cũng phải cảm ơn Vợ Tử Kỳ... Thương mình, bắt mình nấu . Yêu mình nên mới đánh để mình rèn luyện thân thể ... thậm chí không inh vào phòng suốt 3 năm qua cũng vì muốn mình có sức chịu đựng dẻo dai..... ÔI ! CÁM ƠN VỢ.... nhờ vợ mà anh tã tời thế này.... ÔI ! cảm ơn em... Chân thành cảm ơn em

Đã không thương thì thôi mà lúc nào cũng gay gắt với Thái Phong... Tháng nào 2 vợ chồng cũng đi du lịch nước ngoài... nhưng ai biết được là Thái Phong đi theo cũng chỉ vì để xách đồ cho vợ.... Đối với nó , có Thái Phong hay không cũng không quan trọng.... tiền mới là điều nó cần... Thái Phong chỉ còn nước chăm chỉ làm việc kiếm tiền cho vợ hi vọng cô ấy thay đổi mà yêu thương mình hơn.... Nhưng dù muốn dù không thì tài sản của Thái Phong đều nằm trọn trong tay nó.... vì thế.... cuộc sống của cậu ta.... hoàn toàn rơi vào bế tắc. Vợ vui thì được an nhàn tắm thân... vợ giận , vợ buồn thì.... ngồi im dán băng keo cá nhân và sức dầu... Nhưng dù sao... tấm chân tình của Thái Phong vẫn 1 mực không đổi... luôn dành cho nó rất nhiều tình yêu thương.

Tính tình của nó vốn không thay đổi... chỉ vì nó không muốn Thái Phong yêu nó quá nhiều... nó không xứng để nhận tình cảm đó... Nên lúc nào cũng ghẻ lạnh và tỏ ra khó chịu với Thái Phong.... Đôi lúc nó muốn từ bỏ tất cả... thử 1 lần yêu thương thật sự người chồng của nó.... nhưng.... nó chưa sẵn sàng

Câu chuyện và diễn cảnh đó vẫn còn tiếp tục....

Một ngày như mọi ngày ở nhà Tử Kỳ và Thái Phong...

Buổi sáng tinh mơ... ánh nắng nhẹ dịu khẽ luồn qua cửa sổ chiếu rọi vào khuôn mặt còn mơ mơ hồ hồ của nó ở trên giường.... Nó lơ đãng tỉnh giấc, nhìn đồng hồ và bước xuống giường . Bắt đầu ngày mới

Nó đi xuống tầng dưới.... chợt có 1 âm thanh khó chịu cứ vang lên liên tục ở ngay trong phòng khách. Nó dừng bước , quay người tiến vào trong....

Trước mặt nó là người đàn ông , đang nằm trên ghế sofa ngủ với tư thế hết sức là khó nhìn... thậm chí miệng còn chảy ke... không ngừng ngáy :

-KHỜ....PÍU PÍU PÍU.... KHỜ PÍU PÍU....KHỜ PÍU

Nó có chút giật mình.... , thường nó không thức sớm như vậy.. vì chợt tỉnh giấc nên nó mới có ĐIỂM PHÚC được nhìn thấy tướng ngủ kinh dị của chồng mình . Không chần chừ nó cầm ly nước trên tay đổ thẳng vào mặt Thái Phong...

ÀO....

- Á ! mưa mưa mưa..... mưa rồi... mưa....hớ hớ.... chào.....chào vợ !! thức sớm vậy !

Nó nhìn Thái Phong với cặp mắt khó chịu và giọng chanh chua nói

- Rửa mặt rồi xuống dưới nói chuyện với tui .

Thái Phong bàn hoàn lau mặt mũi , nuốt nước bọt... để trôi bớt sự sợ hãi.

15 phút sau....

Nhà bếp

Thái Phong từ trên lầu bước xuống với bộ đồ vest màu xám, tóc vuốt keo kĩ càng không ngừng nhìn nó vui vẻ nói :

- Hôm nay em nấu đồ ăn sáng à ?

Nó không trả lời cũng không nhìn Thái Phong chỉ ngồi ở ghế gọt trái cây

- À !! em làm salad trái cây à ... haha anh thích món đó lắm !

Giờ thì nó ngược cổ lên , nhìn chồng mình... miệng cười ngọt

- Thế.... có khi nào anh được ăn đồ tui làm không ?

Thái Phong đang uống nước cũng bị sặc.... chớp chớp mắt nhìn vợ , cười gượng

- Haha... anh... anh hỏi đùa vậy thôi... vậy để anh ra ngoài ăn sáng... em có muốn cùng đi không !?

Nó vẫn không nói , miệng vẫn cười... mắt vẫn nhìn

- Ok !được rồi ... anh sẽ đi trước... ! anh...đi đây...

Một mạch bước ra khỏi nhà không dám quay đầu lại....

Nó ngồi đó , cầm quả táo vừa gọt lên cắn 1 miếng...

- Mình có ác quá không ??

Sau đó tại công ty IDEA ...

Trung Hiền đã đi... nó cũng được bổ nhiệm vào chức của hắn. Giờ nó đường đường chính chính ngang hàng với Thái Phong... thì sợ gì chứ !! Tính tình ngang ngược lại bộc phát...

Chào Lý tổng... chào Lý tổng.... Lý tổng chào buổi sáng.... Lý tổng chào !!

Quả thật cả công ty ai cũng ngưỡng mộ nó , vừa xinh đẹp lại tài giỏi giờ thì có cả người chồng quá tuyệt như Chung tổng nữa.... Nó chính là mẫu người phụ nữ thành đạt của cả công ty... Nhưng... nó đâu có nghĩ thế

Công việc ở công ty dạo gần đây càng lúc càng nhiều hơn vì những đề án và kế hoạch chuẩn bị cho ra mắt sản phẩm mới. Nó làm việc không lúc nào ngơi tay nghỉ mắt... từ sáng cho đến chiều về Căn phòng nó làm việc là căn phòng của hân... nó đã cố tình thay đổi tất cả các dụng cụ... từ bàn ghế đến máy tính... thậm chí là cả màu sơn phòng... nó cũng đổi... nó không muốn thấy cảnh sinh tình.....

Thái Phong trong công việc ... và Thái Phong lúc nào cũng âm thầm nghe nó quả thật rất khác nhau.... Một người đàn ông phong độ , 1 người có sức hút kể cả từ ngoại hình đến tài năng này luôn là tâm điểm của mọi sự chú ý . Các nhân viên nữ của bộ phận cậu ta đặc biệt nhiều hơn các phòng khác tới 3 lần..... Dù biết Thái Phong đã kết hôn nhưng tin đồn tình cảm vợ chồng họ bất hoà lại làm cho cậu ta trở nên HẤP DẪN hơn.... cứ mỗi lần giờ ăn trưa thì phòng Chung tổng lại trở thành căn phòng NÁO NHIỆT nhất cả công ty.

Nhiều lúc nó cũng tự ngồi ngẫm lại...

Chồng của mình đang được rất nhiều cô gái bao quanh ... 1 trong số đó ... rất có thể sẽ thu hút được Thái Phong... là 1 người vợ... đáng ra mình phải hết sức lo lắng , cố gắng cảnh cáo bọn họ.... để gìn giữ chồng... Nếu không làm được điều đó thì ít nhất cũng phải có cảm giác KHÓ CHỊU hay BỰC BỘI chứ ?.... sao...sao....

Nó hoang mang khi thực sự nó chẳng có cảm giác gì !!!! Thế là... ngày qua ngày nó đều làm lơ những chuyện tương tự như thế....

Thậm chí là....

- Thư Ký Hà ! Tôi muốn... – nó không thấy ai ở phòng lúc này cả... vì giờ là lúc ăn trưa của công ty

Nên nó đành tự tay mang hợp đồng đã soạn thảo giao cho....THÁI PHONG.

Phòng Chung tổng...

Nó đi đến gần cửa nhưng bị những âm thanh thế này làm dừng chân lại....

- Chung tổng à ! anh ăn cái này đi , em nấu ở nhà đấy ngon lắm

- Không ! Chung tổng à... anh phải ăn cái này cơ ! Đây là mọc nhĩ được chưng cất rất kĩ, rất tốt cho sức khoẻ của anh

- Còn nữa nè ! em đã chuẩn bị cho anh 1 ít canh hầm củ cải và bí đỏ , nó sẽ giúp anh tỉnh táo và thanh lọc cơ thể. Anh ăn đi

-^#%\$&%*WQ*(^^^

- Không !..Không ... ăn cái của em cơ ! – Anh nhớ uống cái này đó... – Anh à ! ăn đi mà.... em vất vả làm lắm đó.... – Yêu anh lắm cơ

Nó hả ? Không có tức....

Nó đang suy nghĩ... phản ứng thế nào mới đúng đây ?

CÁCH.... nó mở cửa bước vào bên trong....

HÀNG CHỤC cặp mắt quay lại nhìn nó.... có cả Thái Phong trong đó... Nhưng... giống như nó đến cũng vậy thôi, đâu ảnh hưởng gì... thế là những cô gái đó lại tiếp tục công việc của mình... tranh nhau đưa thức ăn cho Thái Phong...

Nó đứng như tượng đá ở gần cửa... nhìn chằm chằm Thái Phong... đương nhiên là thương vợ... là sợ vợ.... Thái Phong lập tức kêu mấy cô nhân viên ấy ra nhưng.... không ai chịu nghe cả...

Do bất cẩn nên tương ột dính vào cổ áo Thái Phong....

- Ấy ! Chung tổng... em lau cho

Thế là lợi dụng cơ hội , cô ta có vẻ lấn lướt quá mức ... chỉ là 1 vết bẩn nhỏ sao có thể loang ra cô ta sờ soạn chồng nó.... các cô gái khác cũng không để yên cũng nhào tới LAU như thế.... Thái Phong cố ý để họ làm vậy, xem phản ứng của vợ

Nhưng nó thì ... không phản ứng gì... 1chút tức giận cũng hoàn toàn không thấy....

Đặc bản hợp đồng xuống bàn và..... mỉm cười vẫy tay Thái Phong....

Mặt tên đó cứ như là gặp cú sốc khó tin vừa xong...

Thậm chí nó còn hô khẩu hình miệng : CỨ TIẾP TỤC ĐI ! TUI ĐI TRƯỚC ! CỐ LÊN !

Thái Phong cứ như muốn bóc hoả. Nó vừa bước ra ngoài thì Thái Phong lập tức bật đứng dậy với vẻ mặt vô cùng tức giận... quát lớn:

-ĐI RA HẾT CHO TÔI

~~

Như vệt xổng chuông, các cô gái bên trong hoảng sợ chạy toán loạn ra ngoài.....

Thái Phong ngồi phịch xuống ghế... mặt bơ phờ.... miệng lẩm bẩm :

- Ôi trời ơi !!! cô ta là vợ mình thật sao ?..... không thể nào tin được...

Nó quay về phòng mình.... lòng có chút tự trách...

- Ích nhất thì mình phải phản ứng gì đó để giữ thể diện ình chứ !?... Nhưng thật sự là mình không có cảm giác gì thì sao có thể Mình sẽ rút kinh nghiệm.... cố gắng coi nhiều phim Hàn hơn.... tích góp thêm kiến thức... sau này sẽ dùng tới..... Đúng vậy !

Đó là lời nói tự “ Tha Thứ “ của nó dành cho bản thân mình.... 3 năm qua nó không có chút tình cảm gì với Thái Phong....

Thứ 1 : Thái Phong quá ư là nghe lời mình

Thứ 2 : Nhút nhát rụt rè và quá sợ mình

Thứ 3 : Chưa bao giờ tỏ ra mình là người đàn ông là người chồng thật sự ình thấy !

Thứ ... có quá nhiều thứ để mình phải bỏ mặt cậu ta.... chắc phải còn rất lâu thì lòng mình mới có thể miễn cưỡng chấp nhận Thái Phong .

4 giờ đồng hồ trôi qua.....

Giờ làm việc vất vả của nó cũng kết thúc.... Nó sắp xếp lại mọi thứ và đóng cửa ra về....

Thang máy...

Nó thấy Thái Phong đang đứng ở cửa thang máy nên đi tới

Tiếng guốc CỌC CỌC làm cậu ta phải xoay mặt qua nhìn... nhưng ánh mắt vừa chạm tới mặt nó thì lập tức xoay đi

Nó hơi bất ngờ... chề môi và coi như không có gì và tiến đến chỗ đó

Thái Phong vẫn không mấy mai đoái ngoài gì tới nó.... vờ như đang lạnh lùng

Nó thì... biết rồi đấy... yêu hay không thì liên quan gì tới nó... Nên hoàn toàn bình thường

- Nếu không được thì đừng có cố !... Anh nghĩ là LẠNH LÙNG với tui dễ lắm sao ?

Thái Phong như bị bắt tại trận vẻ hơi bần hoàn

- LÀM... làm gì có !... trước giờ vẫn vậy !

Nó đưa mắt nhìn Thái Phong

- Thế sao ?.... vậy... cứ thế đi

- Đương đương nhiên.... !!

Thái Phong nhìn sắc mặt nó 1 hồi sau thì mới dám lên tiếng hỏi :

- Tại sao lúc trưa em nhìn thấy cảnh như thế mà lại không có phản ứng gì !

Nó giật mình... câu hỏi này làm nó lúng túng....

- Tui...tui cần gì làm thế !

- Em !!

- Anh yêu tui.... vì thếcho dù bỏ anh Ở 1 khách sạn cùng với 1 cô gái khác thì tui cũng không cần lo !

- Em !!! – Thái Phong trợn tròn mắt lên trong sự tức giận.. nhưng lại không làm được gì

- Đừng bao giờ hỏi tui những điều ngu ngốc ấy nữa ! mà hãy an phận làm 1 người chồng trên giấy tờ của tui đi !

Câu nói ấy làm Thái Phong suýt chút nghiêng ngã.... ôi đúng thật mà... ngang ngược hết nói . Minh là chồng cô ta thế mà giờ lại cứ như là đầy tớ không bằng !?

Sau khi về đến nhà thì...

- Em à !!!... hay là đi ăn đi...

- Tui không đói

- Nhưng anh đói...

Nó xoay qua nhìn Thái Phong

- Thì nhin ! không chết đâu mà sợ

- Thế sao được...anh... anh muốn ăn thật mà

- KHÔNG !! Anh không được ra khỏi nhà nếu như tui chưa đồng ý !

- Ô thật là... tại sao...

- Không được thắc mắc... tui đi ngủ đây... tui mệt lắm rồi... tui mà xuống không thấy anh thì....

Dùng ánh mắt truyền đạt ý nghĩ.... là nếu Thái Phong dám trốn ra ngoài thì.... **CHẾT KHÔNG TOÀN THAY VỚI NÓ**

Thái Phong xanh lét mặt mày , nuốt nước bọt gượng cười nói...

- Ok.... ok được mà ! em ngủ ngon !

- Nhớ đấy !!

Rồi nó cất bước lên lầu...trong khi Thái Phong thì ngậm ngùi ôm cái bụng đói mà ngủ....

(tầng dưới cùng là phòng khách 1 cùng với nhà bếp)

(tầng tiếp theo là phòng khách 2... chính là phòng ngủ của Thái Phong)

(tầng cuối cùng là tầng trên phòng Thái Phong.... là phòng ngủ của nó)

10h30 tối

QC.....QC QC QC.....QC

~~~
Thái Phong nhìn bụng mình..... xoa xoa an ủi

- Đói quá.... !!!

Đói thì làm liều.... vì nhà bếp đã hết đồ ăn lẫn nguyên liệu nấu ăn .... Thái Phong chỉ còn cách là trốn ra ngoài ăn... nhưng mà.... nhà lại xa chỗ bán thức ăn.... chỉ còn cách dùng xe...

Trở trêu thay...toàn bộ chìa khoá lại nằm trong tay nó.... và đang cất ở.... LÃNH ĐỊA BẤT CỨ XÂM PHẠM ở tầng trên....

Thái Phong tự nghĩ

“ Không thể thế này được... mình chết đói mất !!!... yêu thì yêu... sợ thì sợ... phải sống thì mới có thể làm những gì mình muốn chứ !..... phải vùng dậy thôi..... “

Thế là Thái Phong.... từng bước...từng bước leo lên tầng trên..... và.... ???

2. Chương 2

Thái Phong... từng bước... từng bước.... mò lên tầng trên theo ánh đèn dọc 2 bên cầu thang.... cố gắng hết sức không gây ra tiếng động.

Cuối cùng cũng đã đến trước cửa của phòng Tử Kỳ .... Lúc này thật sự là căng thẳng , mồ hôi trên trán cậu ta toát ra liên tục.... càng cố im lặng thì.... cái bụng lại càng ỌC ỌC bấy nhiêu.... làm sao có thể lên vào trong được chứ !!

Với kinh nghiệm nhiều lần trốn lên CẨM ĐỊA , tuy thất bại nhưng qua đó luôn rút được những kinh nghiệm quý báu....

- “ Vợ mình thường tắm lúc 9 giờ tối .... sau đó đọc sách đến 10h.... chắc hẳn 10h30 sẽ đi ngủ.... vậy là... mình có thể lên vào rồi “

Tuy là bàn tính như thế... nhưng thực sự là rất lo lắng... còn sợ hãi nữa. Dù bị HÀNH HẠ đã quen ... nhưng hình phạt cho tội đột nhập trái phép thế này thì....đáng phải kể đến..

4/10 lần nhập viên vì chèo xương sống .....

3/10 lần phải nghỉ dưỡng tại nhà .....

3/10 còn lại.... cũng bầm dập không kém....

Nghĩ tới đó Thái Phong nuốt nước bọt tự thương xót ình.... nhưng.... thật sự là đói đến mức không chịu được nữa... từ trưa đến giờ.... có hột cơm nào vào bụng đâu... tối về còn bị vợ cấm không cho đi ăn nữa...

Thái Phong không sợ vợ.... vì lúc trước luôn muốn vợ được hạnh phúc nên lúc nào cũng chiều cô ấy.... riết rồi quen... nên khi cô ấy lén tới.... không dám chống trả....

(con hư tại mẹ - vợ hư tại chồng)

Đã hơn 10 phút do dự trước cửa... Thái Phong vẫn chưa có đủ can đảm để xông vào....

KHông thể cứ như thế này mà nhịn tới sáng được.... 3 năm qua... cô ấy nói thế nào mình nghe thế ấy.... riết rồi mình cũng ngu theo luôn.... mình là đàn ông ! là chồng của cô ấy... không thể cứ như thế này được.... phải Vào... đúng rồi ! Vào thôi

Chí khí dâng cao, tay lâm lâm khoá cửa.... môi mấp mấp run run.... chân thì bủn rủn....

.....CÁCH.. dù đã cố lăm những cánh cửa vẫn cứ phát ra tiếng động

Thái Phong như đứng tim , cứ sợ nó thức giấc... nhưng nó có thức thì Thái Phong cũng không biết gì...bởi vì phòng nó tối đen như mực.... trừ khu vực ghế ngồi ở bàn gần toilet.

.... 1 vài giây sau.... không thấy có phản ứng gì.... đang trong trạng thái an toàn... Thái Phong được nước làm tỉnh.... cầm điện thoại... rọi xuống xác đất tìm đường đi ...

Như 1 tay ĂN TRỘM thực sự có kinh nghiệm.... Thái Phong trường xuống sàn như 1 con rắn đang lướt đi.... từ từ tiến đến gần giường nó .... Nói thì như thế nhưng... khó khăn hơn tưởng tượng... tình thần đang bị khủng bố... như đang phải mang theo 1 quả bom hẹn giờ không biết phát nổ lúc nào...

CÓP ... đầu Thái Phong va vào tủ cạnh giường nó.... Tim như muốn rớt ra ngoài vì hoảng sợ..... mặt nằm úp xuống sàn... không dám nhút nhát..... thậm chí là còn nín thở.

..... nhưng... không có chuyện gì xảy ra.. có lẽ.... nó ngủ say quá chăng ?

Tim bắt đầu dần ra.... cổ ngược lên.... dùng tay còn lại lau mồ hôi đang đổ như mưa rào của mình..... rồi nhẹ nhàng dùng điện thoại rọi vào chiếc tủ....

Có ánh sáng phản chiếu lại chứng tỏ trong đó có chìa khoá....

Thái Phong thầm vui mừng... tắt điện thoại... dùng tay còn lại bỏ lên trên bàn sờ soạn tìm.....

- Sao.... sao chìa khoá nó mền vậy ta ?... trời ơi còn mịn nữa.... 1...2...3.... 5 chìa lận à.... mình nhớ chỉ có 1 thôi mà...

TÁCH... chiếc đèn bàn bật sáng....

Thái Phong đứng tim , giật mình... không dám xoay lên nhìn... chỉ cúi mặt xuống đất... giọng lắp bắp

- ....sao ... sao lại sáng thế này....

- Tay tui mền lắm hả ??...

Ôi cái giọng thanh thanh mà ngọt ngọt này sao quen quá..... chỉ 1 tiếng nói ấy cất lên là tay chân Thái Phong bủn rủn.... miệng lắp bắp run rẩy.... Khuôn mặt thì khỏi nói rồi... xanh còn hơn tàu lá chuối nữa.... giờ có già vờ như không biết cũng chết... mà biết lại càng chết thảm hơn..... tốt... tốt hơn là... nên... nên thú thật....

Chồng nó... từ từ xoay cái đầu... về hướng chiếc bàn.... nơi cậu ta sờ thấy chiếc chìa khoá NÓ MỀM MỀM... NÓ MỊN MỊN... CÓ ĐỦ 5 CHÌA ... vừa này....

Khi đôi mắt đã kiểm chứng .... CHÌA KHOÁ đang cầm là bàn tay... của vợ thì....

Thái Phong nuốt nước bọt.... miệng ráng nhếch mà cười trong sự hãi..... quay nhìn chủ nhân của bàn tay ấy.... chỉ còn biết thốt lên

- Hơ...hơ.... chào...chào buổi tối...

Khi nhìn thấy cặp mắt đầu sát khi của nó nhìn mình thì.... Thái Phong như thụt mất lưỡi.. chỉ còn nước im lặng.... nhìn nó

- Anh !... đang làm gì trong phòng tui giờ này HẢ ?

Ôi vẫn cái giọng ấy... nhẹ nhàng đến phát CHẾT .... 3 hồn 7 vía của Thái Phong đồng loạt bỏ chạy.... giờ chỉ còn mỗi cái xác nhìn nó cười trong đau khổ....

- Anh biết là lên đến đây vào giờ này thì sẽ thế nào rồi đấy?

Nhìn vợ cười mà mồ hôi Thái Phong tuôn rơi....

- Anh... anh biết !

- À !... thì ra biết.... mà còn có gan xông lên đây nữa... thì chắc cũng đã chuẩn bị sẵn cả rồi phải không

Miệng Thái Phong ứ ó... không nói được lời nào khi nhìn thấy nó gỡ cây roi ở góc giường ra nhìn mình chằm chằm....

- 1 là tự ra đứng đó.... 2 là tui sẽ .....

- Anh.... Anh ra.... anh ra mà

Tự động nhồm đay chạy ra đứng ở gốc tường , úp mặt vào trong... thậm chí là... khoanh tay lại

- Tốt ! rất nhanh gọn.... vậy tui cũng không muốn kéo dài thời gian nữa....

Nó đứng dậy , bước xuống giường cùng với cây roi mây tiếng đến chỗ Thái Phong.... Cậu ta thì.... úp mặt , nhắm tịt mắt quay vào tường không dám hó hé

- Nè ! CHUNG THÁI PHONG

- .... .. Hả ?

- Tui nói ANH BAO NHIÊU LẦN RỒI HẢ ?

- ... Nhiều... nhiều lắm... !!

- VẬY SAO BIẾT PHÁP CÒN PHẠM PHÁP....

- Anh !!!

CHẤT !..... nó cầm cây roi quất rất mạnh vào người Thái Phong .....

- ÁÁÁÁ

~~ - Thái Phong la lên vì cái roi ấy quất rất mạnh vào lưng cậu ta... đôi mày nhíu lại vì cơn đau ...

- Tui luôn cảnh cáo anh là tuyệt đối không được lên đây , TẠI SAO VẪN LÊN HẢ?

- Anh !!!!

Chưa kịp biện minh lí do của mình thì Từ Kỳ đã giơ tay quất tiếp roi thứ 2 – CHẤT

- Á ÁÁÁÁÁ

~

Lần roi này thật sự rất đau.... vì nó chòng lên vết thương do roi đầu trên người cậu ta vừa nãy... đôi tay đang khoanh cũng phải buông xuống mà đỡ cho tấm lưng.

Nó... cũng... thấy mình rất quá đáng... nhưng vẫn tiếp tục...

- Tui hoàn toàn không thể tin tưởng anh được nữa , ANH ĐÚNG LÀ ĐỒ ĐÀN ÔNG XẤU XA MÀ

~

CHẤT....- lại 1 lần roi được in lên người Thái Phong.....

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ

~

- Anh còn dám CHỐI NỮA !! CÒN DÁM LÊN ĐÂY NỮA KHÔNG HẢ ?

Tiếp sau đó... không chỉ là 1 roi 1.... mà là nhiều roi liên tiếp đánh vào người Thái Phong

- “ÁÁÁÁ

~ ÁÁÁÁÁÁÁÁ

~ ĐỪNG ĐÁNH NỮA ....ÁÁ

~~

Cuối cùng vì quá đau và chịu không nổi... Thái Phong quỵ chân ngồi xuống sàn..... mặt mày nhợt nhạt lại toát nhiều mồ hôi.... Nó...có chút lo lắng... ngồi xuống hỏi :

- .... Tui... tui chỉ mới đánh có thể mà anh không chịu được... lần... lần sau... đừng có mà mò lên nữa .....

Nó vẫn nói theo kiểu là nó không có lỗi....

Thái Phong quả thật rất đau.... lưng không thể nhút nhút được vì những trận roi ấy.... Đàn ông... vốn sức chịu đựng rất giỏi... nhưng 1 khi họ đã nói đau... thì thực sự... là rất đau đấy !!!...

Nó... nó lùi lại... rồi đứng lên.... giả vờ như không có gì , miệng xề xà :

- Đủ rồi.... Anh xuống dưới đi.... coi như... lần này tui tha cho anh... tui... tui không muốn thấy lần sau đâu !

Thái Phong trong cơn đau nhìn nó.... muốn trách nhưng trách không được...

Tử Kỳ là người vợ mà mình chọn.... vì thế... dù cho cô ấy có làm gì đi nữa.... thì... vốn bản thân mình không thể trách cô ấy.... là mình sai...

Thái Phong... nhồm người ... nhưng vì vết thương nằm ngay lưng nên việc co dãn để có thể đứng lên ... là rất khó

- Á!!

~

Nó quay lại... nhìn thấy Thái Phong như thế.... lòng có chút tội lỗi... nó đi đến cạnh Thái Phong.... tính đỡ dậy thì.... nó thấy vết lần roi in máu trên áo thun trắng của chồng mình , nó bần hoàn nói

- Lưng... lưng anh chảy máu !!

Thái Phong cười, gắng nói – Thì sao chứ !!!... em còn đánh anh mạnh hơn thế này nhiều mà....

Câu nói ấy làm nó thấy xấu hổ ... nó thấy mình quá nhẫn tâm khi đối xử với chồng mình như vậy ... Đôi mắt nó long lanh ứa lệ như sắp khóc...

- Em... em đánh anh mà em lại khóc sao..... khờ quá !!!

Thái Phong gượng đưa tay lau nước mắt ở khoé mi nó...

- Tui...

Nó quay đi vì thấy rất có lỗi.... mình đánh cậu ta như thế mà cậu ta vẫn đối xử tốt với mình....

QC QC QC....QC

Nó quay nhìn Thái Phong khi nghe thấy những âm thanh đó....

Thái Phong không nói gì... xoay mặt đi... rồi ôm bụng...

- Anh... Anh đói lắm hả ?

- Không... không đâu... anh... anh no đấy ! – Thái Phong vẫn cười với nó

QC QC QC.... QC lại tiếng ấy phát ra từ bụng chồng nó. Thực sự thì nước mắt vì xấu hổ... vì đau lòng ... vì trách móc bản thân nó đã tự trào ra.... THÁI Phong dù đang đau nhưng vẫn lo cho nó...

- Sao ...sao lại khóc nữa !!!... Anh... anh làm gì sai hả ... ??

- Đồ ngốc !! đồ đần độn.... đồ xấu xa !!!

Nó vừa khóc vừa mắng Thái Phong... đây không phải là lời mắng cay nghiệt... mà chính là mắng vì THƯƠNG đấy .

- Đừng khóc nữa !...em muốn mắng anh thế nào cũng được...đừng có khóc ... anh đã nói là không bao giờ để vợ anh khóc nữa mà....

Thái PHong dùng 2 tay của mình lau nước mắt cho nó.... khuôn mặt dù không được khoẻ vẫn cứ mỉm cười với nó....

Nó cầm lấy tay Thái Phong.... nhẹ đỡ Thái Phong đứng dậy..

- ÁÁ

~

- Tui ....tui xin lỗi !

Khuôn mặt nó khá là lo lắng... rất cẩn thận.... rất dễ mẩn... Quàng vai Thái Phong qua cổ mình và đỡ lấy vai cậu ấy... từ từ ...dịu tới giường mình....

- Sao.. Sao lại đỡ anh đến giường ?... phòng anh ở dưới... anh có thể tự xuống đó

- Anh ngồi ở đây đi... tui..tui đi lấy thuốc sức vết thương !

Thái Phong từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy vợ mình lo lắng ình đến thế.... Tại sao những lần trước lại không quan tâm mình như vậy ?.... tại sao bây giờ lại đối xử tốt với mình quá.... hay là... cô ấy....

Vừa nghĩ tới đó thôi là đã vui mừng đến mức cảm động.... miệng tùm tùm cười trong hạnh phúc của cơn đau

Nó mang hộp y tế từ phòng khách lên đây cùng với 1 cái áo 3 lỗ của Thái Phong..

- Em!!

- Tui phải sát trùng và băng bó vết thương.... anh... anh cởi áo ra đi !!....

Câu nói này... quả là làm cho cả 2 đều ngượng đến chín mặt.... đặc biệt là nó... Dù giờ nó là người phụ nữ 27 tuổi và đã có chồng được 3 năm nhưng... ngượng thật đấy!!

Thái Phong sau 1 hồi... sững sờ vì nó... thì cũng tháo nút cổ áo....

Chưa gì thì nó đã quay mặt đi chỗ khác... không ngừng nuốt nước bọt để trấn an

Nhưng.... đây là áo thun.... nên hơi dính sát lưng... Thái Phong không thể cử động nhiều vì sẽ làm đau vết thương ...

- Vợ !

- Hả ? - nó giật mình ... không dám quay lại...

- Em.... giúp anh được không... anh đau lưng lắm !!!

Lời đề nghị đó làm nó.... lo lại càng thêm lo... Từ Kỳ mạnh mẽ và dữ dằn ngày nào giờ đã thành con cừu non bị đặt trên tấm thớt không dám nhút nhát.... đặng đo rất lâu

- Anh.... thực sự là không cởi ra được !!

- ...Được... được rồi... tui...tui sẽ giúp anh !!

Nó từ từ...xoay người lại.... mắt nhắm tịt

- Em.... nhắm mắt thế... sao anh dám cho em giúp....

- ...Hả ?..... ực !... được rồi....

Giờ thì má nó như 2 quả cà chua chín mọng.... đỏ lừ !! khuôn mặt cứ như muốn bốc khói vì nóng....

- Em chỉ cần nhấc áo anh ra khỏi lưng là được !!.. nhớ nhẹ tay đó

- ... được..được rồi

Nó thật sự là không biết nhắm hay nên mở mắt nữa.... Tay đã bắt đầu cầm lấy áo của Thái Phong.... Đâu phải là chưa từng nhìn thấy lưng của Đàn ông.... ơ !... mà đúng là như thế đó !... chưa 1 lần nhìn thấy cảnh này cả !

- Em cẩn thận đấy !!

- BIẾT RỒI !!

Nó giật mạnh 1 phát tấm áo lên trên mà không hề nhích khỏi lưng Thái Phong ....

- ÁÁ

~ ÔI TRỜI ƠI CÁI LUNG – như muốn rơi nước mắt

- Xin..xin xin xin.... lỗi !!!!

- Ha....há há.... (nụ cười sắp phát khóc).... lẽ rồi lấy ra luôn đi....

- Híc !.... đợi..đợi tí

Nó luồn chiếc áo ấy qua cổ và tay Thái Phong để lấy ra ngoài... để lộ cái tằm lưng và cơ bắp 6 múi hoàn hảo đến phát nóng của Thái Phong mà không kịp phản ứng

Giờ thì lại nghe tiếng... hức !..... hức !..... hức !!!

- Em... em sao thế ?

- Tui...tui... hức !!

Ánh mắt nó vừa chạm nhìn vào cái cơ thể rắn chắc của Thái PHong thì... nất cục đến không ngừng được

Khi thấy nó... nhìn vào người mình thì Thái Phong tỏ ý e dè.... che tay trước ngực . Nó lúng túng....

- Tui...tui đem nó đi đây !!...

Nó nhìn chiếc áo thun.... nhuộm những lần roi rướm máu... mà áy náy...

- Tui... tui sẽ băng bó cho anh.

Giờ thì Thái Phong đang ngồi im bất động trên giường... nó ngồi cạnh bên ở phía sau.... từng chút từng chút chăm chú dùng thuốc đỏ bôi lên....

- Á~~

- Đau lắm hả ?... tui..tui sẽ nhẹ tay

- Không sao !!

Thái Phong cứ mỉm cười như thế....

“ máy roi này... chịu đựng quả không uống !”

Nó dùng toàn tâm của mình để thực lòng băng bó vết thương cho Thái Phong... nhẹ nhàng và từ tốn. Sau khi đắp thuốc đỏ lên , nó dùng vải y tế quấn chặt vết thương để không nhiễm trùng....

Nó xoay người đối diện ngồi với Thái Phong để dễ dàng băng bó. Tay nó phải quàng qua cổ kéo xuống vai... luồn xuống dưới hong eo...và kéo lên lại.... cứ như thế.... nó càng phải tiến sát người chồng mình hơn để có thể thắt chặt vải ...

Ánh mắt Thái Phong... luôn nhìn nó.... trêu mến và thân thiện.... giống như ... ồ ! đây là người vợ của tôi ! cô ấy rất chu đáo và tốt bụng....

- Sao Anh cứ nhìn tui cười thế?

- Em... đang lo lắng cho anh à ?

- Tui... làm gì có !! – nó xiết chặt vải

- ÁÁ

- Xong rồi !....

Sau đó thì dùng chiếc áo 3 lỗ kia mặt cho Thái Phong .... hết sức nhẹ nhàng và cẩn trọng

“ - híc ! tóc cô ấy thơm quá ! “

Thái Phong nhìn nó cười ngọt

- Cám ơn vợ !!!

Nó giả vờ như không nghe , cuối bông băng thuốc vào hộp và mang cất.

Bụng Thái Phong lại kêu réo ...QC...QC...QC...

Thực sự là rất đói... đói đến bần rần tay chân.... chỉ muốn có 1 tô mì nhỏ để ăn thôi cũng được....

- Sao cô ấy cất đồ lâu vậy ?

Thái Phong lo lắng vì này giờ không thấy nó quay lại . Bỗng nhiên có 1 hương thơm lạ xông thẳng vào phòng...

- Khịt...Khịt...Khịt... thơm.... mùi trứng... à không... có mì nữa.... khịt...khịt.... nhiều mùi quá... !!! Hay là mình đói quá lại sinh ảo giác.... không được ! phải tỉnh lại thôi.... bừ bừ... Nhưng... thơm thật đấy

Vừa mới nói xong thì...

Nó bưng 1 khay thức ăn quá trời món bước vào phòng, tiến đến cạnh Thái Phong

- Em !!!...

- Đói rồi phải không !!... ăn đi ! tui mới nấu đó...

- Nhưng... hết đồ ăn rồi mà

- Nhà bếp bao giờ cũng có thức ăn ! chỉ là có tìm được hay không thôi !

Nó lườm Thái Phong và đặt chiếc bàn nhỏ lên giường cạnh chồng, rồi cẩn thận đặt chiếc khay thức ăn lên trên

Giờ thì Thái Phong cảm động muốn rơi lệ.... đây.... đây là bữa cơm đầu tiên Thái Phong được ăn do chính tay vợ mình nấu.... 3 năm....đã 3 năm rồi

- Còn nhìn gì nữa ! Ăn đi !

- Nhưng.... tay... lưng... anh đau ...anh sợ sẽ làm đổ

Nó xoay mặt đi.... muốn tức mà tức không được.... bặm môi xoay mặt lại , cầm chén cháo lên , múc 1 muỗng nhỏ rồi ..... thổi

Thái Phong cười tủm tỉm nhìn nó

- Đây là cháo rau củ , sẽ giúp anh lấy lại sức.... anh ăn đi.

Thái Phong 1 mực không rời mắt khỏi nó.... ôi đôi mắt hạnh phúc ánh lên sự hạnh phúc rõ thấy.

- Há miệng ra !

- .... A !

Nó đút vào miệng Thái Phong trong tâm trạng ngại ngùng ... nhưng tự nhiên thấy Thái Phong ăn ngon... nó cũng vui vui lấy trong lòng

- Ăn trứng nữa !!!

- Vừa phải thôi !! ăn từ từ....

- Không !!! có mì nữa kìa !!

- Azzz !! anh có phải con nít đâu mà....

- Không biết !! Anh muốn ăn hết.... ngon quá !! Vợ anh nấu số 1

- Đừng có nịnh tui !... ăn đi

Nó múc 1 muỗng lớn đồ ăn kèm theo mì .... nuốt nổi là phi thường

- KHÔNG !!... anh không ăn

- Chẳng phải anh muốn ăn hết sao ?

- Không !!... ừ ừ

Ngậm miệng bo bo

Thế là nó cứ đút cho người chồng của mình ăn.... Cơn đau như không còn hành hạ thân xác Thái Phong nữa bởi vì tình thương của nó dành cho Thái Phong quá ẤM ẤP rồi....

- Ôi đúng thật là... !!! anh là heo đấy à... sao ăn được hết vậy ....

Nhìn lại chiếc khay.... toàn là chén và đĩa đã sạch bóng thức ăn

- Vợ anh nấu mà ! phải ăn chứ ! là heo mà ngày nào cũng được ăn thì anh cũng chịu ..

- Ôi !! gớm quá đi !

Nó dọn dẹp mọi thứ xong xuôi thì quay lại phòng

- Tối nay... anh ngủ ở phòng này! ... tui sẽ xuống phòng khách ngủ

- Sao thế được... !! anh sẽ xuống đó

- Không cần !!!... anh đang bị thương... ngủ sofa sẽ rất khó chịu... hôm nay ... là lỗi của tui.... anh cứ nằm đó nghỉ ngơi đi... có gì thì gọi tui...

- Vợ à !!!

- ..... Đừng có gọi tui như thế !!!

- VỢ À !

- KHÔNG nghe tui nói à !

- VỢ YÊU À

- Điên rồi !!....

Nó phớt lờ và quay đi

- CÁM ƠN EM !!!

- Tui đánh anh mà còn cảm ơn

3. Chương 3

- NẾU NGÀY NÀO CŨNG ĐƯỢC EM CHĂM SÓC VÀ YÊU THƯƠNG ANH NHƯ VẬY ! THÌ ANH THÀ NGÀY NÀO CŨNG BỊ EM ĐÁNH !

- Anh điên hả ?

- Ừ ! ĐIÊN RỒI !.... ĐIÊN VÌ CÔ VỢ NHƯ EM ĐÓ !

- KHÔNG NÓI NỮA ! ngủ

- NGỦ NGON

- Đừng có cử động nhiều coi chừng vết thương... có gì thì gọi tui

- BIẾT RỒI !!! MOAH.....

mi gió nó

- ÔI TRỜI ƠI ! GỚM QUÁ !..

nó rùng mình chạy thẳng xuống dưới

- Đâu phải là em hoàn toàn lạnh nhạt với anh !!Tử Kỳ à... sẽ có ngày em phải nói yêu anh.... hớ hớ hớ hớ Á!!!~~~...cái lưng mình

Thế là tối hôm đó... đã gần 12h khuya. Thái Phong phải nằm sấp để ngủ... miệng tùm tùm cười , vui mừng suốt đêm

Nó thì....

“ Đó là điều mình nên làm... không thể có ý gì khác !!”

Sáng hôm sau....

- ... ..

Thái Phong nhíu nhíu đôi mày nhìn ra ngoài trong tư thế nằm sấp úp cả dêm....

- Anh thức rồi à !

Thái Phong quay đầu qua nhìn

- .... à ờ !... anh thức rồi !

Thái Phong thấy nó đang lấy quần áo trong tủ thì bèn lên tiếng gạ hỏi

- Em... thay đồ đi làm à !?

- Anh cũng mau xuống giường thay đồ đi !

Thái Phong tùm tùm cười tiếp

- Em... nấu đồ ăn sáng rồi à ?

Thái Phong lại ngạc nhiên....sao...sao đôi mắt này khác với đôi mắt hôm qua cô ấy nhìn mình... mà lại rất....rất giống đôi mắt hằng ngày nhìn Thái Phong suốt 3 năm qua ... giọng nói cũng thế :

- Đừng có mơ tưởng nữa ! anh có tay có chân mà

- Nhưng....

- Không nhưng nhị gì hết ! ăn hay không là tùy anh ... tui thay đồ xong sẽ đi làm. Còn nếu không muốn thì cứ ở nhà mà nghỉ .

- Em...em.. azzzz ngang ngược thiệt mà

Thái Phong không ngừng thắc mắc.... tại sao lại như vậy ??.... tình cảm mình dành cho cô ấy bao năm qua chẳng lẽ không xoay chuyển được trái tim cô ấy thật sao ?... mình cứ tưởng tối hôm qua cô ấy đã có chút gì đó với mình.... tại...tại sao... thái độ vẫn như thế ! cứ như không có gì xảy ra vậy ?Azzz.....

Nghĩ thì nghĩ thế thôi.... vẫn không thay đổi được sự thật !.... Thái Phong đành gắng gượng thức dậy, thay đồ và bắt đầu đi làm....

Công ty IDEA...

Mọi thường phòng Chung tổng đã đông.... hôm nay thấy Thái Phong lại bị thương nên đi với dáng rất khó khăn .Điều đó làm cho các nhân viên lo lắng hơn... xúm nhau lại hỏi thăm quan tâm Thái Phong nhiều hơn mức bình thường vì... tin đồn truyền nhanh.... cả 1 số nhân viên của bên Tử Kỳ cũng dắt chân chạy qua đó !

Nó bước ra khỏi phòng... thấy cảnh tượng chưa tới giờ ăn trưa mà phòng chỉ rải rác vài nhân viên ! Nó lên tiếng hỏi

- Thư Ký Hà !... hôm nay họ đình công à

Cô ta e dè... nhìn nó, miệng lắp bắp không biết mở lời làm sao

- Cô cứ nói đi

- Dạ vâng !.... họ.... họ kéo nhau và phòng Chung tổng để xem cậu ấy bị thương ra sao ạ !

Nó nói lắp bắp như không thể tin được ....

- CÁi....cái cái gì ?

- Lý.... Lý tổng à !... cô đừng kích động quá

Lập tức nó đằng đằng sát khí bước qua phòng Thái Phong.... nó tức như thể không phải vì ghen đâu !!!... vì nó thấy Thái Phong thật quá đáng , nhân viên phòng mình đã đủ rồi , còn cố dụ dỗ nhân viên phòng nó nên nó mới phát cáu hừng hực lửa đi qua

CÁCH... RẦM....

Cũng tầm cỡ 20 cặp mắt quay lại nhìn nó.... không giống như lần trước... .Ánh mắt nó nhìn có sát khí hơn, dữ tợn hơn , có sức tấn công như muốn ăn tươi nuốt sống Thái Phong

.... không gian như ngừng động , không ai dám nhút nhút hay hó hê

Mọi người tự khắc tản ra chừa lối cho nó đi đến chỗ Thái Phong ....

Nó vẫn giữ nguyên phong độ đó , với chiếc guốc 10 phân và bộ váy công sở màu đỏ đen , ánh mắt nó như hằn học hơn với mái tóc được búi sang trọng và lịch sự phía sau... từ từ...từ từ tiến đến chỗ Thái Phong...

Ồi thôi ! ! ai cũng như nghẹn thở ... nhìn nó không chớp mắt cũng không dám di chuyển .

Người sợ nhất chính là Thái Phong... bộ y phục KHÔNG CÒN CHỈNH TẮC nữa... cứ như là đang sắp sửa bung hết nút áo sơ mi vậy .... thì lại càng làm ọi việc trở nên nghiêm trọng hơn....

nó đứng đối diện bàn của Thái Phong.... đập bàn cái RẦM

Cả phòng đứng tim, giật cả mình... cứ tưởng tượng là sắp có 1 trận đánh ghen oanh oanh liệt liệt sắp diễn ra vậy !

Nó thì.... nhìn chằm chằm Thái PHong....Miệng mỉm cười nhẹ nhàng nói :

- Này ! Chung Thái PHong !... anh muốn làm gì thì làm , muốn ôm bao nhiêu cô gái thì ôm... tùy anh ! Nhưng tui nói cho anh biết ! Việc dụ dỗ nhân viên phòng tui qua đây phục vụ và quay quanh anh thế này trong giờ làm việc thì.... ĐỪNG CÓ MƠ !

Không chỉ mình Thái Phong bất ngờ mà cả những cô gái đang đứng đây đều không ngờ...

- Hả !?

- Tui không muốn tình trạng này diễn ra nữa ! nếu 1 trong những nhân viên của tui mà BƯỚC qua chỗ này khi chưa được cho phép của tui thì !....ANH CHẾT VỚI TUI ĐÂY !

Toát hết cả mồ hôi , sợ đến gần ú tim..... Thái Phong mấp máy miệng nói không thành lời

Nó xoay mặt nhìn những người trong phòng với ánh mắt kiên nghị và hung tợn

- Nếu các cô còn yêu cậu ta ! thì ngoan ngoãn mà quay về !... đừng có mà lấn tới... nếu không tui không bảo đảm ANH YẾU của các cô sẽ được yên bình đâu !!

Lời cảnh cáo vừa dứt , toàn bộ nữ nhân viên phòng nó tranh nhau chạy về trong sợ hãi . Nó nghênh mặt lên, bước đi trong tự tin về phòng .... Để lại sau lưng gần mười mấy con người đang đứng ngơ ngác không yên trong lo sợ ....

- Vậy... vậy tui em có nằm trong số đó không ?

- ....

- Vợ anh... sao... sao hôm nay lạ quá !!!

còn 1 cô rất bình tĩnh...

- Yên tâm đi ! vợ anh đến là để cảnh cáo bọn nhân viên phòng cô ấy ... chứ tui em thì đâu thuộc số đó . Phải không anh !?....
- Cô....cô ấy đến là để cảnh cáo nhân viên của cô ấy ?
- Dạ phải ! anh không thấy sao ?
- vợ của anh vẫn như vậy thôi ! dù tui em có ở đây với anh cả ngày thì cô ấy cũng đâu làm gì hay ghen tuông gì ! Cũng tốt
- Đi ra !
- Dạ ?
- ĐI RA HẾT CHO TÔI

Thái Phong trong cơn tức giận la lớn đuổi mọi người ra ngoài . Họ lủi lủi ra ngoài trong không hoàn...

- Tại...tại sao lại thế được.. mình cứ tưởng là cô ấy sẽ 1 lần phải tức giận chứ !!.... quá ra...quá ra là vì tức nhân viên của mình nên cô ấy mới có thái độ như thế !!!..... haha !... mình... mình còn không bằng nhân viên của cô ấy nữa.....

4. Chương 4

Về đến phòng nó thì....

Nó đặt tay lên trán suy nghĩ ....

- Mình làm gì sai à ?.... sao phản ứng của mấy người đó lại như thế ?
- Khi vào toilet thì....
- Này ! cô có thấy là Lý tổng rất dễ dãi không ?
  - Đúng đấy!.. ai đời lại có người vợ nào nhìn thấy chồng mình có biết bao nhiêu cô gái bao quanh như thế lại chẳng có phản ứng gì ?
  - Hay là.... họ không yêu nhau !
  - Chỉ là Lý tổng không yêu Chung tổng thôi. Chứ tui thấy Chung tổng rất chung tình với Lý tổng .
  - Đúng đấy !... nhưng cũng nhờ thế mà tui mình.... hìhì...có thể tiếp cận người đàn ông lí tưởng như là Chung tổng vậy
  - Suyt !... nói nhỏ thôi , cô không sợ tai tiếng à
  - Sợ gì chứ ! Lý tổng gặp tại trần cũng không nói gì kìa !xì
  - Ồ ! cũng đúng ... làm vợ như cô ấy có phước mà không biết hưởng... đúng là có vấn đề....
  - Ôi trời ! nghe nói cô ta còn đánh đập Chung tổng dã man nữa ! Không yêu người ta thì thôi cũng nên để người ta yên chứ .... Chung tổng của chúng ta tội quá !
  - híc ! biết vậy lúc trước tui cố gắng lấy lòng Chung tổng thì... có khi bây giờ tui là bà Chung rồi. Làm vợ như cô ấy quả là thất bại
- Ừ thì bà Chung.... bà Chung ở ngay đây này.... đang bóc hoá hừng hực này
- CẠCH ! –Nó mở cửa và bước ra khỏi phòng toilet
- 2 cô nhân viên giật mình xoay lại ...

- Lý.....lý lý lý tổng !!!

Nó dừng lại , xoay mặt nhìn 2 người họ :

- Các cô nói hay lắm ! Đúng là tui có phước không biết hưởng đây ! Đúng là tui tàn ác với chồng đây ! tui đúng là làm vợ thất bại đây ! vì thế nên tui mới ấy người hưởng mà không nói gì đây !... nói tui có vấn đề à !! vậy lần sau các cô thử tiếp cận chồng tui xem... xem tui có vấn đề tới mức nào !!Há !

Bọn họ nuốt nước bọt , xanh mặt xanh mày... nhìn nó chằm chằm không thốt được lời nào .

Nó xoay mặt đi và bước ra ngoài...

- Trời ơi !!!... mình vừa nói cái gì vậy !!!

Phòng Chung tổng....

Vẫn nhộn nhịp như mọi khi !... toàn là món ngon của lạ , giờ ăn trưa chắc là thời gian hạnh phúc lắm... bao nhiêu cô gái vây quanh chăm sóc ... Cái lưng bị thương được họ xức xoa quan tâm đến lạ thường.... Cũng tốt ! dù sao vợ cũng bỏ mặc mình , những người này không mướn cũng giúp mình thì tội gì không nhân.... thế là có đời nào Thái Phong đuổi họ ra (trừ lúc tức giận)....

Nó lưỡng lự và đắn đo lắm.... không biết nên vào phòng làm việc của Thái Phong lúc này không ... nó muốn nói chuyện. Nhưng ... ai đời lại không biết ! giờ ăn trưa là giờ Thái Phong lên chức làm hoàng thượng được bao nhiêu mỹ nữ cung tần quay quanh....

Đã đến trước cửa.... vẫn không biết có nên vào hay không !... nó cầm điện thoại lên và

TÍT..... TÍT.... TÍT.....

- Sao không bắt máy

TÍT...TÍT...TÍT.....

- tRỜI OI ! còn tắt máy của mình nữa !

Thực ra là có 1 người đã tắt ngấm điện thoại của Thái Phong ở bên trong khi nhìn thấy trên màn hình tên nó gọi đến....

- Số máy quý khách vừa...

- Ôi trời ! còn dám tắt nguồn nữa!...Chung Thái Phong .... quá lắm rồi đây !...

Nó sẽ làm gì đây ??... ôi với tính cách hiện giờ thì gì nó cũng làm được....

Nó không bước vào trong , một mực bỏ đi trong thất vọng ...?

Nó đang nghĩ cái gì thế ?... việc gì phải tức ?... Chẳng phải nó cũng làm thế với Thái Phong sao ? cúp máy ngang hay không nghe máy là sở trường của nó mà ! giờ thì Thái Phong trả lễ có 1 lần thôi! việc gì phải tức ... Không phải ! đây là lần đầu kể từ lúc cưới nhau.... Thái Phong không nhắc máy nghe điện thoại của nó....thậm chí là.... tắt nguồn ... càng nghĩ nó càng lo....

Azz ! mình đang nghĩ cái gì vậy ?

Cái ly nhựa trên tay cầm cũng bị nó bóp nát 1 cách vô tội vạ.Mọi người đều nhìn nó.... 1 ánh mắt lo lắng “” có phải lý tổng bị căng thẳng thần kinh không ? “”

Không có gì đâu... mọi người tiếp tục công việc đi

Nó xấu hổ bỏ đi

Nó đi lên sân thượng ngồi thư giãn...nhìn bầu trời, hứng gió mát... lòng lại suy nghĩ

-Có phải mình quá đáng lắm không ?... họ nói đúng ... mình là vợ cậu ấy mình nên làm tròn trách nhiệm của bản thân.... nếu không yêu thì cũng phải đối xử tốt.... mình đã đánh cậu ta ... đã mắng cậu ta... thậm chí còn làm cậu ta sống dở chết dở.... tính tình mình,... đã thay đổi quá nhiều.... từ khi nào bản thân mình đã

trở nên ngang ngược như vậy ?... Thái Phong không bao giờ trách mình .... luôn yêu mình...Tại sao ... bản thân lại không nhận ra điều đó... tại sao cứ hành hạ cậu ấy... !! chỉ cần nhìn thấy là muốn đánh, muốn mắng !!... Tử Kỳ à ! mày muốn gì chứ ?...

Chính câu hỏi ấy nó cũng không biết trả lời thế nào nữa !... đã thành thói quen rồi...quen mắng Thái Phong ...quen đánh Thái Phong... quen tiêu tiền đến sạch thẻ... quen làm lơ với trách nhiệm bản thân là 1 người phụ nữ đã có chồng...

Tại sao lúc trước lại đồng ý lời cầu hôn của cậu ấy ... tại sao lại nói là ỉnh thời gian ...tại sao lại để cậu ấy yêu mình ... tại sao ...tại sao ?... mình có gì tốt đâu, mình rất xấu xa ..sao lại yêu mình... mình chưa bao giờ đối xử tốt với cậu ấy cả ?... người vợ như mình dù cho cậu ấy nói lí do thì mình cũng không thể trách được...

Nó nhìn lên trời....

- Trung Hiền à !... Kỳ không làm được rồi... Kỳ đã hứa sẽ quên...sẽ thật lòng yêu thương Thái Phong ... Nhưng... khó quá !... hãy nói cho Kỳ biết Kỳ nên làm gì đi... làm sao để quên 1 người như Hiền chứ !

Phòng Chung tổng 3.00pm

Thái Phong lấy chiếc điện thoại trên bàn...

-Ai tắt nguồn vậy ?

Cậu ta mở máy lên thì thấy 2 cuộc gọi bị nhỡ

-Tử Kỳ gọi ỉnh à ?

RENG RENG RENG....

nó quay qua lấy điện thoại... nhìn màn hình và... tắt nguồn

- Gì nữa đây ?... mà thôi riết cũng quen ... cô ấy không muốn nghe máy cũng đành chịu... hazz tối về lại bị mắng nữa cho coi !

Thái Phong lại tiếp tục công việc của mình ! giữa buổi thì trốn ra ngoài... khoảng 1 giờ...

Vì bị thương nên lúc nào Thái Phong cũng nhận được sự quan tâm và ưu ái đặc biệt ... cứ cách nửa tiếng là có canh hầm gà mang vào, không thì lại bánh nhân đậu đen... quả là có phúc mà lại biết hưởng

---

Đại sảnh công ty IDEA 5.30 pm

Thái Phong đứng đợi vợ... Chuẩn bị chu đáo mọi thứ muốn cho vợ 1 bất ngờ... vì thế dù cho có đau lưng thì vẫn cố gắng hoàn thành kế hoạch vì vợ

1 giờ trôi qua

2 giờ trôi qua...giờ là 8.30 pm

- Bảo vệ ?! xin hỏi ... phòng của Lý tổng còn ai không ?

-Không ạ ! Chung tổng đợi vợ sao ?

-À...ờ

- Lý tổng về từ lúc 4h rồi ! ... Chung tổng không biết sao ?

- Vậy à ?

-Vâng!

- Cám... cám ơn !

Thái Phong bàn hoàn như mất hồn... muốn tức mà tức không được ... cầm điện thoại như muốn bóp nát RENG...RENG...

Thái Phong giật mình... nhìn điện thoại thì là nó gọi

-alo

-Đừng có nói là anh vẫn đứng đó đợi tui đây !

Lời nói ấy bắn trúng tâm Thái Phong... làm cậu ta tổn thương lòng tự trọng

-Anh... Anh

- Đúng là khờ mà !! ai bắt anh đợi tui chứ ! bộ không còn gì để làm sao ?

- Anh...anh muốn cho em 1 bất ngờ

-Không cần ! rảnh lắm hay sao vậy !

-Đi về ! ...tui muốn ăn mì ý ! nhớ mua cho tui đây !..

- ..... được... anh sẽ mua !

- 30 phút ! quá giờ thì ở ngoài đường luôn đi

- ANH !..TÍT TÍT TÍT... Anh không thể lái xe mà...

5. Chương 5

Thái Phong đành nuốt ầm ứ vào lòng... vì vợ mà bất chấp cơn đau đi bộ đến quán cafe tự chọn bao hết tiệm để chuẩn bị cho vợ 1 bất ngờ, tự tay mình làm tất cả từ giấy dán tường đến từng cốc cafe... Cơn đau ấy... khi nghĩ tới vợ sẽ vui khi thấy những thứ mình chuẩn bị cho cô ấy... thì Thái Phong lại khỏe ngay, không đau nữa , có sức chịu đựng để tiếp tục.... Nhưng giờ thì... bảo mình RẪNH ... không thèm quan tâm mình lấy 1 câu !

Đến cục đá còn phải bực vì em nữa đây Tử Kỳ à !

Đang lang thang trên đường với đôi chân mệt mỏi vì không đón được taxi... thì lại bị cơn đau phía sau lưng hành hạ ,, tay thì mỏi nhừ vì món mì ý vợ yêu đòi ăn....

Thái Phong nhìn xung quanh thì thấy có ghế đá ...cố gắng lết cái thân tàn ma dại của mình ngồi xuống... nhìn lên trời... thở dài !

- Mình làm biết bao nhiêu điều vì cô ấy mà cô ấy vẫn lạnh nhạt với mình! thật sự mình tệ đến thế sao ? đã 3 năm mà vẫn không thể làm cô ấy yêu mình được.... mình đứng l;à vô dụng...

RENG..RENG..

- Tử Kỳ !... chắc là gọi để mắng mình... dù sao cũng quen rồi ... nghe 1 lần nữa cũng ko sao !...

- ĐI CHẾT ĐÂY À !

Thái Phong phải né cái điện thoại vì tiếng hét của nó... rồi mới dám từ từ nghe máy

- Anh... Không đón được taxi

- Vậy THÌ Ở NGOÀI LUÔN ĐI !!

-ANH...TÍT TÍT TÍT... thì vậy ! tối nay sẽ đi đâu đây ?

Thái Phong ngồi nhìn trời tự thương xót cho bản thân

TING TONG...

- AI đấy

CẠCH...

- Chung...Chung tổng ?

- Ngô phó à !... tối nay tui ở nhà anh !

Không cần ông ấy đồng ý thì Thái Phong cũng lê thân mình vào

-Dài lắm !!!... tôi sẽ ngủ nhờ nhà anh tối nay... nếu muốn tôi có thể trả tiền phòng !

- Không cần đâu !...sao sao Chung tổng ra nông nổi này...

- Anh không cần biết !!!

Thái Phong tự tìm chỗ ngồi xuống ...

-Ấ ! BỊ VỢ ĐUỔI ?

Thái Phong giật mình , nhìn Ngô tổng cau gắt

- Nhỏ thôi ! định la cho cả chung cư nhà anh biết à ?

- Ôi trời... vậy là đúng thế sao ?

- Ừ !...

- Haha ! ... tưởng gì chứ chuyện đó khi tui chưa li dị vợ cũng thường trú tạm ở nhà bạn hàng ngày đấy thôi !... Ôi ! mấy cô vợ thật là....

.....

Nhà Tử Kỳ ...

Nó liên tục nhìn đồng hồ... cứ ngỡ 9 giờ hơn sẽ về... nhưng giờ đã gần 11 giờ kém mà vẫn chưa thấy về... thậm chí là không gọi điện thoại nữa

Nó tự nhiên sốt ruột... đi tới đi lui không ngừng... ngủ cũng không xong... cầm điện thoại lên lại bỏ xuống... lảng xảng cả tối !

RENG RENG...RENG

- Alo

-ANH ĐI ĐÂU MÀ CHƯA VỀ VẬY HẢ ?

- không phải em nói... là không cho... anh về sao ?

-Tui...

Tự nhiên có tiếng 1 cô gái vang lên ở đầu dây của Thái Phong

- Anh à ! như vậy được không ? hay là lột ra luôn

- Suyt ! nhỏ thôi ... lột ra luôn đi á

- CÁI GÌ ĐÓ !?...”lột... lột cái gì ?... còn dám nói nhỏ nữa !! ”...

- Không...không có gì... anh sẽ không về để không làm em giận.... nhẹ tay thôi

-.... ....

Lại tiếng 1 cô gái khác...

- Anh à !... em xong rồi, hay là anh cởi áo ra đi

- Ừ ừ đợi tí

-“”cởi....cởi áo... !! ôi trời ơi “”.... ĐỪNG CÓ VỀ NỮA. TỪ NAY TỚI SÁNG TUI MÀ THẤY MẶT ANH THÌ TUI ĐÁNH ANH CHẾT !!! BIẾT CHƯA !

-ANH!!...TÍT TÍT TÍT

-Anh à ! anh thích massage bằng đá hay bằng tay ?

Dùng đá đi...

- Anh à !... em lột xong tắm vớ xong hơi ở chân anh rồi ! anh ngâm chân đi

- Em đem cất áo vào tủ ! anh nằm xuống đi em massage lưng đỡ đau cho anh

- Cảm ơn

- Vợ Chung tổng à ?

- Ừ !... cô ấy nói là đừng về nữa

- Chung tổng à ! Mặc kệ Lý tổng đi... tui dẫn cậu tới đây là để thư giãn mà Cứ thoải mái đi...

-Ừ !dù sao cũng không được về

Giờ thì nó đang điên lên. có thể ăn tươi nuốt sống 1 con cá bất cứ lúc nào Azzz

- Thiệt tình mình có nghĩ Thái Phong trắng hoa bên ngoài thì cũng không sao...Nhưng... nhưng sao lại có kiểu trắng trợn như thế

Còn... còn kêu người ta lột ra át nữa ! Nhẹ... nhẹ tay... ôi trời ơi .... Đã vậy họ kêu cậu ta cởi áo mà cũng ừ không do dự ... Há ! cậu ta nghĩ là mình đang làm gì vậy ? ôi trời... ĐIÊN QUÁ MÀ !

Nó cầm bình hoa lên tính đập thì

-Không được !...cậu ta trắng hoa thì liên quan gì tới mình...Mình cũng nói là cậu ta có ngủ với 1 cô gái khác ở khách sạn thì cũng không sao... vậy có gì mình phải nổi nóng..... Bình tĩnh... bình tĩnh lại Tử Kỳ ...từ từ... ngồi xuống... uống nước... không sao... !! nhất định là không làm gì đâu... cậu ta không có gan đó mà...

Nói thì nói thế... phụ nữ là chúa ghen chúa tưởng tượng mà ... ngồi ko yên và nó quyết định.....

- - CHUNG THÁI PHONG !!

- - Em chưa ngủ à ?

- - ĐI VỀ NGAY CHO TUI

- - Không...không phải em cấm anh về sao ?

- - TUI... TUI NÓI CÓ NGHE KHÔNG HẢ ! MẶC KỆ ANH ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ CŨNG PHẢI VỀ NHÀ NGAY LẬP TỨC CHO TUI

- - Nhưng.... Không được

- -HẢ ?

- - Anh chưa làm xong !!...

- - “ ôi trời... còn... còn nói chưa làm xong nữa kìa... vậy có nghĩ là... đang ...đang làm chuyện đó sao... !!! “
...CHUNG THÁI PHONG ! TÊN ĐỂ HỀ XẤU XA KIA ! ... TUI KHÔNG CẦN NỮA ! ĐỪNG CÓ VỀ NỮA... TUI CẮM ANH BUỐC CHÂN VỀ NHÀ... mà không...CẢ NGÀY MAI NỮA ...ĐỪNG CÓ VỀ !!

- -Em... em ngang ngược thế !... mới đuổi anh rồi kêu anh về... giờ lại tiếp tục cấm !!?... em... em muốn gì thế ?

- - CHẾT ĐI ~... TUI KHÔNG CẦN NỮA !... DÙ TUI VỚI ANH CHỈ LÀ VỢ CHỒNG TRÊN GIẤY TỜ NHƯNG... ANH LÀM THẾ LÀ QUÁ ĐÁNG LẮM RỒI

- - ANH !...TÍT TÍT TÍT....Azzz anh làm cái gì mà quá đáng trời !!

- -Lại là Lý tổng nữa à....

- -Ừ !... cô ấy thật là ... không hiểu đang nói cái gì....

- - Thôi !! tiếp tục nghĩ ngợi đi, thư giãn cho họ massage

- - Ừ thì tui chỉ kêu là chưa làm xong .... Thế mà nổi cáu đến thế !!.... tiếp tục đi... không để ý nữa !!!

2 NGƯỜI đàn ông thoải mái ngồi ở phòng massage và thư giãn ... chớp mắt đến sáng....

Trong khi nó ở nhà cứ như con cá đặc trong lò nướng... nóng hừng hực hừng hực... không cách nào dập tắt được

-ỒI TRỜI ƠI

TUI SẮP ĐIÊN ĐẾN NƠI RỒI NÀY

Nó hét lên trong không gian yên tĩnh mù mịch lúc 2h sáng ....

- Không thể nào ngủ được.... bực bội quá.... Đi rửa mặt...đúng rồi... rửa mặt....

Ào...ào...

- Azzz !! sao vẫn cảm thấy bồn chồn khó chịu quá !!.... sao cứ nghĩ về cậu ta chứ !!!... cậu ta làm gì thì đâu liên quan mình... azzz

“ Anh chưa làm xong “

- Trời ơi !! có gì mà làm chứ .... Tiếng con gái.... Lột.... cởi áo.... Giờ thì bảo chưa xong.... azzzz mình đang nghĩ cái gì vậy nè !!!....

Ào...ào...ào

Nó trở về phòng... cầm điện thoại lên.... Mặt căng thẳng... tự đối thoại

- - Mình phải gọi kêu Thái Phong về lập tức !!.... vì sao à ?... là vì ... .. sợ cậu ta lăng nhăng như thế... sẽ mang cục nợ nữa.... như thế sẽ hủy hoại tiền đồ cậu ta !!!....

- -thì sao ?... vốn có bao giờ lo thế đâu, dù có cục nợ thì đâu ảnh hưởng tới bản thân mình ?.

- - ..... không phải !!... thì... dù không yêu thì cũng nên có trách nhiệm... phải bảo vệ và hướng Thái Phong về với cái đúng đắn chứ !!!....

- - thế tại sao lại đánh đập người ta... mà còn đuổi khỏi nhà không thương tiếc giờ còn đòi kêu về ?

- -Thực sự là.... Chỉ là ... tưởng rằng cậu ta sẽ không giận... không bỏ đi thiệt

- - Giờ hối hận à ??

- - .... Có...có chút chút

6. Chương 6

- - Muộn rồi !! có khi giờ cậu ta đang hưởng trọn vẹn hạnh phúc thực sự của 1 người đàn ông bị vợ cấm vào phòng 3 năm mà không hề lần nhìn lấy 1 lần... Cô đừng có mơ kéo được chồng về !

-

K - KHÔNG ĐÂU !!!!... cậu ta không thể làm thế với mình... cậu ta yêu mình mà.... Không thể làm điều có lỗi với mình được

- - Xớ !!... cô tưởng cô tốt với Thái Phong lắm sao... những cô gái kia rất xinh đẹp... hơn thế nữa lại rất yêu chiều Thái PHong... cô không có cửa đâu !!!

- -KHÔNG THỂ NÀO.... KHÔNG THỂ NÀO ĐÂU.... Á

~~ đi đi !.... đi đi

Nó quơ tay bịt tai loạn xạ vì hoan tưỡng...

- Mình điên mất thôi... sao...sao lại có cảm giác đó... rất khó chịu... rất tức giận... chỉ muốn Thái Phong quay về thôi....

Nó nằm xuống giường... lấy chăn quấn quanh mình.... Nhắm tịt mắt... cố quên tất cả !!

Sáng hôm sau...tại nhà nó

- Híc !! híc !....

Nó nhìn vào gương và sắp rơi lệ vì cặp mắt thâm quầng đen như mắt gấu trúc đang hiện hữu trên gương mặt sắp tàn phai nhan sắc của mình ...

Nó chạy xuống nhà.... Nhưng... Thái Phong vẫn chưa về....

Nó thay đồ chuẩn bị đi làm thì.... Thái Phong vẫn không thấy đâu.....

Lần đầu tiên trong 3 năm cưới nó ngóng chồng như thế đấy.... ngóng trong tuyệt vọng...

Càng ngóng.... Nó từ lo lắng cho Thái Phong ....chuyển sang trạng thái.... THÙ GHÉT tột độ..... chỉ cần Thái Phong xuất hiện là nó có thể CHÉM CHẾT không thương tiếc...

Mặt hầm hầm bước vào công ty

Ôi thôi !!!! cứ như có giác quan thứ 6... toàn bộ nhân viên khi thấy nó đều cúi đầu 90 độ và né nó như né tà..... cứ như thể nó là 1 quả bom... chỉ cần chạm tới là...BÙM... banh xát.....

Tin đồn nhanh chóng lang nhanh .... Giờ nó chính là nhân vật nguy hiểm nhất khu vực công ty ....

Khu vực của Thái Phong

- CHUNG TỔNG !!... CHUNG TỔNG À KHÔNG HAY RỒI !!!.....

CÁCH....RẦM !!

Thái Phong giật mình ngược mặt lên nhìn cô nhân viên chạy hòng học vào phòng thở không kịp hơi...

- - Chuyện gì ?

- - Lý.... Lý tổng...

- - Lý tổng ?....cô ấy sao !!?

- - Lý...Lý tổng... vẽ mặt rất hung dữ và đặng đặng sát khí tiến vào công ty kìa....

- - Thế thế sao?...

Thái Phong ngồi không yên cũng thấp thỏm lo sợ tìm cách giải quyết....

Đã gần 1 tiếng kể từ nghe thông báo khẩn.... chưa có động tĩnh gì.... Vợ yêu cũng không hề tìm đến mình..... Thế lại càng chết nữa !!! người ta nói im im thì mới chết đấy !!.... ôi thôi rồi... công ty chắc sắp có 1 màn kịch kịch tính nữa đây !!

Nó ... vẫn ở trong phòng làm việc suốt từ sáng đến giờ.... Nói là thế nhưng trong lòng lại trống rỗng rầu rĩ đến phát điên..... Nó cứ nghĩ đi nghĩ lại chuyện tối hôm qua.... Azz lòng như là bị lửa đốt.... làm việc gì cũng ko xong.....

Đến mức không chịu được , muốn làm rõ mọi chuyện thì nó ...

CÁCH...RẦM....

Thái Phong giật mình thót tim.... Mén chút là té sùi chân khi thấy nó đâm đâm xong vào với thái độ thiếu thiện chí ...

-Em.....em !!

- Lên sân thượng nói chuyện với tui

Nó lập tức bước ra với khuôn mặt vô cùng nghiêm trọng.... làm Thái Phong có cảm tưởng như ngày tận thế sắp đến thật sự.....

Sân thượng.... giờ ăn trưa

Thái Phong..... đứng trước mặt nó, mặt căng thẳng và lo sợ... trong khi thì nó ngồi ở ghế vát chéo chân nghiêm nghị nhìn cậu ta...

- -Tui hỏi anh !... anh chỉ cần trả lời phải hay không phải thôi....(vậy mới chết đấy)

- - ....được..

- -Tối hôm qua... anh có ở cùng 1 cô gái ?

- - Không phải....

- - Anh DÁM CHỐI HẢ ?

- -Mà là.... 2 cô

- - ÔI TRỜI ƠI !!!...Anh.!!!.... được.... tui hỏi tiếp.... có phải... anh kêu... cô ta... lột ra á không !!?

- - “ lột vớ đấy à ? ...”...phải !

- -Há !.... ĐƯỢC... có phải anh ... cô ta cởi áo anh ra không ?

- -.....Phải....

Nó như bị nhúng trong lửa mới ra... nóng hừng hực nhìn Thái Phong với cặp mắt cay nghiệt

- - ĐƯỢC... tui hỏi 1 lần nữa.... có phải anh làm chuyện đó lần đầu tiên kể từ khi chúng ta cưới nhau ko ?

- - “ massage... hình như là vậy !! “.... Phải !

- - ....ôi cái đầu tui.....

- - Em à ! có sao không ?

- - Đúng đó !... tui hỏi anh !.... có phải... làm việc đó.... Anh cảm thấy rất thoải mái , rất thích thú không ?

Nó lườm Thái Phong....

- -..... quả thật là thế.... Phải !! “” đúng là massage rất thoải mái “”

- - Có phải cả đêm anh đều ở cùng cô gái đó và chỉ làm chuyện đó không !!!....

- -“” mình đã ngủ trong khi massage nhưng... cũng có thể nói là... ở cùng cô ấy cả đêm ..... “”.....

- - ANH TRẢ LỜI ĐI !

- - Phải !!!

- - NHỮNG ĐIỀU ANH TRẢ LỜI TUI ĐỀU KHÔNG CÓ NỮA LỜI GIAN DỐI PHẢI KHÔNG

- - PHẢI !!!.... (tưởng hô to vợ sẽ tin....)

Nó bật đứng dậy... tay như muốn đập Thái Phong 1 trận nhưng .....

- - CHUNG THÁI PHONG.... TUI HẾT LỜI NÓI VỚI ANH RỒI

- - Em!!!

Nó bỏ đi trong sự tức tối.....

- - Mình... mình nói gì sai à ?.

Hazz !! cậu không sai... người sai là nó... ui trời hiểu lầm ác thấy ớn hà....

Giờ người ta mới hiểu câu : ĐÃ ÁC... NAY CÒN ÁC HƠN... sau những lời nói hiểu lầm đáng sợ ấy... Thái Phong liên tục rơi vào tình trạng.... SỐNG DỄ CHẾT DỄ với nó !

- - THƯ KÝ HÀ ! HÔM NAY TUI NGHỈ ! MỌI VIỆC GIAO CHO CÔ !

- - Ô ! Lý tổng ... cô....

Nó xách túi xách của mình dùng dùng bỏ đi....

Quán cafe MOONSHINE

- - Thư à !!!....

- - Gì thế !! ... sao mặc cậu rầu thế

- - Chồng... chồng mình....

- -Chuyện gì ?

- -Á

mình sắp đi đến nơi rồi...

- -Chồng cậu thương cậu lắm mà ?

- - Mình không biết.... chưa bao giờ Thái Phong không về nhà.... Chưa bao giờ không nghe lời mình.... Thậm chí... chưa bao giờ ngắt điện thoại mình... nhưng bây giờ....

- - Cậu ta dám làm thế ?

- - Ừm... bây giờ.... Thái PHong còn ngang nhiên..... qua lại với cô gái khác mà không coi mình ra gì nữa.....

Nó nằm gục xuống bàn

- -Theo chuyên môn của mình.... Thì đây gọi là hiện tượng TỰ BỘC PHÁT ....

Nó ngược đầu dậy....

- -LÀ sao ?

- - Khi con người bị dồn ép... hay là bị áp bức quá... trong cơ thể họ sẽ tự nảy sinh 1 nguồn lực lạ... khiến họ hành động theo lối mình muốn chứ không còn e dè hay sợ hãi như trước.

- - Thật sao ??

- -Nếu vẫn không làm rõ được nguyên nhân hay giải quyết khuất mắt của họ... có thể ... sẽ ảnh hưởng đến thần kinh và trí não của người ấy.... Mà !!.... cậu làm gì chồng mà tới nông nỗi này thế..

Nó lung túng...

- -Mình..... mình cũng có chút xú lỗi

- - Cậu.... !!?

- -Mình thừa nhận là có mắng, có đánh..... có hành hạ.... có... quá đáng... có bắt cậu ta làm công việc nội trợ... có bắt cậu ta kiếm tiền ình tiêu sài... có bắt cậu ta canh nhà không được ngủ mỗi khi cúp điện....

15 phút sau...

- -Có ép cung và ràng buộc..... và cấm túc cậu ấy không được vào phòng mình..... 3 năm nay....

- - CẬU HIỀN QUÁ !!!....

- - Nhưng mình đâu có cản cậu ta ngoại tình... NHƯNG lần này thực sự quá đáng.... Cậu ta dám./... làm chuyện đó với cô gái khác.... Mà còn không cố dẫu mình.... Khai thật nữa chứ

Nó âm ức kể lể

- -Tử Kỳ à !!

- - Hả ?

- - CẬU QUÁ ĐÁNG THẬT ĐẤY

- -Sao nữa !?

- - CẬU CÓ YÊU CHỒNG THẬT KHÔNG THẾ ?

Mẹ chồng đến nhà

C-CẬU CÓ YÊU CHỒNG THẬT KHÔNG THẾ ?

- -Mình... mình...

- -Đừng nói là dẫu cậu còn vương vấn hình ảnh Trung Hiền à nha !?

- -Mình... mình...

- -Ôi thôi rồi !!! cậu nhớ tình nhân cũ bao nhiêu cậu hành hạ chồng mình bấy nhiêu.... Cậu thật là....

- -Mình...

- -Mình gì nữa mà mình..... Kỳ à !! tình nhân của cậu đang ở nước ngoài đấy.... đừng có tơ tưởng nữa... hơn nữa, chồng cậu đâu phải là người bất tài hay phá của chứ ! Phong độ... có, đẹp trai ...có, tài cán là chức vị thì khỏi bàn...lại còn yêu Kỳ nữa... muốn gì chứ !!

Nó nhăn mặt

- -Có muốn cái gì đâu !!!.....

- -Nhìn mặt Kỳ kia !!.... có chồng mà làm như còn con nít vậy !

- - .... Bộ...bộ giống lắm hả ?

- -Cứ như đóng thịt nhồi 1 cục nhìn phản cảm quá.... Kỳ không yêu thì cậu ấy làm gì thì có liên quan đến Kỳ đâu... cần gì khổ não ?

- -KHÔNG PHẢI

- -Ôi trời... cái này cũng không phải... cái kia cũng không phải.... Kỳ nói thế nào ấy !!!
- -Kỳ... Kỳ cũng không hiểu mình đang nói cái gì nữa.... chỉ là.... Không biết !!.... không cách nào tiếp nhận Thái Phong hết ... chỉ cần mình gặp là... muốn câu gắt với cậu ta.. muốn mắng cậu ta.... riết rồi không chữa được.... nên thành ra ... lúc nào cũng ghẻ lạnh cậu ấy....
- Cái này thì chỉ có Kỳ mới giải quyết được !!....

7. Chương 7

Không khí căng thẳng quá !!!....

Tại phòng khách dưới nhà.... Nó thì ngồi trong bếp.... ánh mắt như phóng lửa dòm chăm chăm Thái Phong không rời 1 giây... trong khi Thái Phong lại tỏ ra ung dung xem truyền hình như không có gì... Điều đó lại kích thích máu NGÀU của nó....

Thái Phong cảm nhận có 1 nguồn năng lượng lạ đang tiến tới mình.... Rất nóng... rất nguy hiểm...

Chính xác là như thế.... Nó đã di chuyển từ phòng bếp... đi ra ghế soffe gần chỗ Thái Phong để ngồi

- -Em... em sao thế ?

-Hừ !

Nó hất mặt lên , lườm Thái Phong...

- -Em... mệt thì đi nghỉ đi !

- -Xớ !... càng nhìn là càng thấy GHÉT mà.... Người như anh cũng thật là... tưởng sẽ là loại đàn hoàn ... ai ngờ cũng giống như những người khác

Thái Phong nhúu mày khó hiểu

- -Em...Em nói cái gì vậy ??

- -Còn dám hỏi tui nói cái gì vậy !! anh làm gì thì tự anh biết !!!... tui nói à nghe.... Đừng tưởng tui đây sẽ điên lên và tức giận vì anh... tui XIN LỖI LÀ TUI CHẴNG CÓ CẢM GIÁC GÌ CẢ ... và nếu anh vẫn tiếp tục.... làm việc đó.... Thì tui đây cũng không có quan tâm đâu !!

- - Hả ?... “” cô ấy đang nói việc mình đi khỏi nhà đấy à !! “”.... Nếu em vẫn còn giận anh thì anh vẫn phải làm chuyện đó thôi !!

(ý của Thái Phong là nếu Tử Kỳ còn giận thì việc đi khỏi nhà để vợ không tức nữa thì vẫn phải làm)

Nó mém té vì câu trả lời QUÁ THẬT THÀ của Thái PHong....

- -ÔI TRỜI !...anh...anh sao...sao anh trắng trợn vậy ?

- -Anh biết là nếu tính tình em như thế mà không chịu đổi thì anh không còn cách nào khác là cứ 2 , 3 bữa thì phải đi cho tình thần thoải mái

(ý là nếu nó không chịu thay đổi tính nết, cứ nóng lạnh thất thường , ngang ngược hỗn xược thì.... Thà tự mình bỏ nhà ra đi còn vui hơn)

Nó nhìn chăm chăm Thái Phong... người đứng yên bất động , hoàn toàn không làm được gì;...

- -Em....

- -CHUNG THÁI PHONG !!!.

- -Hả ?

- -TUI ĐÁNH CHẾT ANH

.... ĐỒ ĐÀN ÔNG KHÔNG RA GÌ , ĐỒ ĐÊ HÈN XẤU XA BỈ ỒI

Nó vừa mắng xong thì cầm cây chổi tiến lại gần Thái Phong như muốn hành xÁC cậu ấy.... Đương nhiên Thái Phong hoảng sợ..... lùi lại... NẮM QUẦN...và CHẠY

~

- - ĐỨNG LẠI

- -Em...em bị gì thế !!... anh làm cái gì em đâu mà.....

Thái PHong chạy thụt mạng vì vợ đang đằng sát khí cầm chổi quyết ko tha ình phía sau..... Ôi thật là... chạy không kịp chồng thì nó cầm chén ném.... Ném không trúng thì nó lấy gối chọi... chọi cũng hụt thì nó cầm BÌNH BÔNG....

Thái PHong đứng sát lang can bên ngoài... không còn đường lui... phía sau là vợ yêu đang cầm bình hoa cổ trong nhà từ từ tiến tới....

- - Không.... Không được.... em à !! chúng ta có thể từ từ nói chuyện mà....

- -Tui không còn gì để nói với anh hết !!!.... hôm nay

RENG RENG RENG....điện thoại trong túi Thái Phong reo lên

- -Khoan !! anh muốn nghe điện thoại

-Không !

Nó đã đến trước mặt Thái Phong, giơ cao bình bông và....

- - MÁ GỌI !!!....

Nó khựng lại..... từ từ hạ bình xuống.... nhìn gấp vào màn hình điện thoại....

- -Ma... má má má má .... Chồng !!!.....

Giờ thì mặt nó thật sự căng thẳng và lo sợ....

- - Alo ! má hả !!... con ! Thái Phong... dạ.... vợ chồng con vẫn khỏe.... SAO Ạ ?

Nó sững sờ khi thấy Thái Phong la lớn mình mình

- -Má.... Má muốn đến nhà tụi con ở 1 tuần ạ ?

- -Ôi trời ơi

RẦM !..... XOẢNG

- -VỢ à !!... em ...em sao vậy !!.....

Cuối xuống đỡ vợ đang ngồi phệp dưới vì bị khựng hoảng....

- - Không !!/.. không sao đâu... chừng nào má đến !!.....

Nó gang đưa đôi mắt nhìn về Thái Phong... trong ngóng câu trả lời của má !!!

Thái Phong bàn hoàn la to...

- - 15 PHÚT NỮA ?

- -Ôi thôi rồi....

Nó nằm sát xuống sàn..... than khóc

TÍT... tắt máy

Ngồi xuống đỡ nó lai lai người

-Vợ à !!... em sao vậy

Nó quay qua... lườm Thái Phong như muốn mếu....

- -Em...

- -Em gì mà em.... Đi chuẩn bị kìa !!

Nó vát cái mặt vừa thăm vừa rầu vừa đau đớn đi vào trong nhà, nó biết trong 1 tuần này... nhất định là không tránh khỏi cảnh...CHUNG PHÒNG VỚI THÁI PHONG....

Thực sự mà nói thì ...kể từ ngày nó và Thái Phong lấy nhau thì đây là lần tiên má chồng nó đến thăm nhà kiểu này.... Nó rất hạnh phúc vì không phải bị cảnh thỉnh thoảng ba má chồng ghé qua nhà thăm.... Nhưng lại rất khủng hoảng mỗi khi họ có quyết định tới nhà....Nó không thể để á chồng mình biết là nó với Thái Phong ngủ riêng trong suốt 3 năm được... và còn hơn thế là càng không thể để má biết nó đánh đập và lạnh nhạt với Thái Phong....

Vì thế !!... trong 15 phút.. nó và Thái Phong tức tốc phóng vào trong nhà, dẹp mọi ân oán cá nhân 1 lòng bảo vệ gia đình....

Thái Phong nhanh tay kéo đóng quần áo đựng trong vali (tủ quần áo mini Thái Phong thường dùng) đi lên cầu thang !

Nó thấy lạ vì sao lại lôi cái vali ấy nên lên tiếng

- - Anh kéo cái vali đó làm gì , sao không lo gom đồ ?

Thái Phong cười tươi chỉ vào vali và nói

- -Quần áo trong này hết !!

Nó nhăn mặt cau giận

- - Ôi trời !! đừng ...đừng nói là anh đã chuẩn bị sẵn tất cả từ trước nha ?

- - Anh biết là cũng có ngày này mà !!! hớ hớ

Thái Phong nở nụ cười tinh ranh và vát cái vali đi lên phòng nó ...trong khi đó Tủ Kỳ như bị chơi xấu sau lưng ...không ngờ chồng mình.... Ôi trời ơi

Việc của nó là khi Thái Phong mang lên đồ gì của cậu ấy thì nó sắp xếp lại trong phòng mình y như là những thứ đó vốn dĩ ở căn phòng này

- -Bàn chải đánh răng ?

- -Có cái đó nữa hả ?

- -Em thật là... ngủ chung thì phải dùng chung 1 cái toilet trong phòng chứ !! không lẽ lại chạy xuống dưới sao ?

Nó nhìn Thái Phong với anh mắt nghi ngờ và khó tin

- -Anh... đã lên kế hoạch sẵn rồi phải không ?

- -Thật ra... anh có nghĩ tới ngày này..

- -Hớ !!

- -Nhưng Nhưng em cũng nên cảm ơn anh đi !! vì có sự chuẩn bị của anh mà chúng ta mới có thể ứng phó được với má đấy

- -Hớ !!

- -À !! còn ảnh cưới nữa , em để đâu rồi ?

- -Tui không biết !

- -Anh còn dữ trữ 1 cái

- -CÁI GÌ ?

- - Anh biết là mấy cái hình đó là em miễn cưỡng chụp... vì thế nó không có giá trị với em , nhưng đã là vợ chồng mà không có hình cưới thì coi sao được !!

Nó hoàn toàn không ngờ chồng mình... lại giấu mình chuẩn bị nhiều thứ thế

Thái Phong kéo tủ áo nó ra... lấy tấm ảnh cưới lớn được bọc trong 1 tờ giấy kín đóng đầy bụi

- -Sao...sao tui không biết có nó ở đó ?

- - Em có bao giờ để ý đâu !!

Nói xong Thái Phong tháo tấm giấy phía ngoài ra .... Nó mở to mắt kinh ngạc nói lắp

- - Sao...sao...sao...sao lại là tấm hình này ?....

- -Anh biết là em sẽ ngạc nhiên mà !! há há ...tấm ảnh này mà anh không kịp giữ lại là đốt mất rồi.

Nó bàn hoàn chạy tới giật tấm ảnh lớn ...

- -Quăng....QUĂNG NÓ ĐI ĐI

-Em đừng có làm loạn , chỉ còn mỗi tấm hình này là ảnh cưới còn sót lại trong nhà thôi, em không muốn má .... Nghi ngờ đấy chứ ...- nháy nháy lông mày ra hiệu cho nó

- -Nhưng... nhưng mà....

- -Đẹp thế mà bảo quăng !!!.... em... hôn anh ... hớ hớ ... hình như... cũng là lần cuối cùng..... anh được em hôn.....

Thái Phong nhìn tấm ảnh cưới dán lên đầu giường nó trong xót xa.... Tấm ảnh có hình.... Nó hôn lên MÁ THÁI PHONG 1 cách bất ngờ... khuôn mặt Thái Phong ngạc nhiên hiện rõ trên hình... còn nó trong trang phục áo cưới lung linh đang chu môi hôn chồng mình ...

Treo xong thì Thái Phong quơ tay làm nhăn nhó chần và đệm chái giường của nó

- -Tại... tại sao lại làm nhăn ga trải giường và mền của tui....

Nó nhồm dậy đi tới giường

8. Chương 8

- -Bây giờ đã gần 11h khuya rồi... em nghĩ là giường nệm còn ngay ngắn thì ai tin

Nó há miệng , cứng họng

- -Ý... ý anh là chúng ta....

- -90% là má đến đây vì chuyện này đấy !!

- -VẬY ... tui....anh....

Thái Phong đứng đó cởi áo thun ở ngoài của mình ra, chỉ còn mỗi chiếc áo 3 lỗ và cái quần thun ngủ dài... nó hoàn loạn la lên

- -ANH LÀM CÁI GÌ VẬY ?

- -Đã diễn thì phải diễn cho tốt.....

- -HẢ ?

Thái Phong tiến sát mặt nó... nghiêng 1 góc 45 độ.... Mím cười nói

- - Không lẽ ngủ lại mặt đồ kính mít thế này à ??

Nó há hóc mồn...

- -Tui

- -Tui gì !?... em cũng phải thay đồ đi.. ngủ mà mặc bộ bizama như con nít vậy !

Nó hất tay Thái Phong ra, mặt lung túng

- -Thì... thì sao !!...

- - Em kiểm cái váy ngủ nào mặc vào nhanh

Nó lùi lại....

- -Anh....ANH BIẾN THÁI RỒI ....

Thái Phong quay lại./... mỉm cười với nó... giọng ngọt ngào nói :

- -Tùy em... nếu mọi chuyện bại lộ, em chính là TỘI NHÂN THIÊN CỐ ĐẤY

- -ANH !!!!!

Không cần nó phải nhắc chân, Thái Phong tự tiến tới chỗ tủ quần áo của nó... kéo qua kéo lại mấy bộ quần áo đang treo trên tủ

- - Trời ơi !!! cái gì thế này ??

- -Gì ?

- -Sao toàn bizama không vậy ?

- -THÌ SAO ?

-Được...

Thái Phong nhìn nó, đóng tủ.... và tự bỏ đi xuống dưới, lòng nó nghĩ ....

- -Hứ !! tui mặc thế này thì chết ai...

1 phút sau.....

- -Tử Kỳ !!

Nó quay lại.... mắt tròn tròn... miệng há to.... Lấp bắp :

- -Cái....cái cái ...cái gì đó ?

- -Em nên cảm ơn anh thì hơn ! Cũng may anh có chuẩn bị sẵn...

- -Anh....anh.....

Nó ú ớ chỉ chiếc váy ngủ màu hồng phấn 2 dây lại ngăn ngửa của Thái Phong mang lên ...

- -Anh....anh

- -Em đừng kén chọn nữa, anh đang giúp em đây ... tùy em thôi ! anh không sao cả !

Nó nhìn Thái Phong trong cảm thù, ánh mắt như muốn nuốt chửng cậu ta, bàn tay nắm chặt lại như muốn MÚC 1 nhát vào mặt Thái Phong.... Còn răng thì nghiến chặt như muốn CẠP cậu ta thành nghìn mảnh... nhưng !!

Nó hăm hăm tiến tới chỗ Thái Phong, quát lớn , giựt lấy chiếc váy

- -ĐƯA ĐÂY !!

Thái Phong mỉm cười

- - Tốt ! khuyến mãi cho em cái áo khoát này

Nó trừng mắt nhìn Thái Phong....

- - Gì nữa !! anh tính không đưa cho em đây !!... nhưng thấy em chịu hợp tác nên mới lấy ra...

- -TỨC LÀ ANH TỪNG CÓ Ý ĐỊNH KHÔNG ĐƯA ÁO KHOÁC NGOÀI CHO TUI?

- -Không...không đâu.... Tại.... anh nghĩ nó không cần thiết

- -AZZZZZZZ !!! ...tui nói cho anh biết... anh càng tàn nhẫn với tui bao nhiêu thì... cuộc sống sau này anh càng THẨM bấy nhiêu đấy !!!

Nói xong nó cầm lấy đồ và đi vào phòng tắm thay !!

Thái Phong tỏ ra khác bình thường như không có chuyện gì ...ngồi xuống giường run đui , xoa cầm vui về chờ vợ thay đồ....

3 PHÚT SAU....

- -Em à !! nhanh lên đi... má sắp đến rồi đó

- -TỪ TỪ !!

- -KHÔNG KỊP RỒI !!... em ra đây đi

- -Tui.... Tui

- -Em không vào anh vào thôi em ra đây !!!

- -KHÔNG CẦN !!

Thái Phong vừa nhồm dậy thì...

CÁCH....

Cánh cửa hé ra trong sự hồi hộp lẫn sốt ruột của Thái Phong.....

Giờ thì Thái Phong miệng chữ A mắt chữ O....

trước mặt cậu ta là 1 cô vợ VÔ CÙNG XINH ĐẸP VÀ.... THỰC SỰ GỢI CẢM.... với đôi chân dài trắng mịn như là ngọc trai.... Làm Thái Phong không khỏi việc lung lay vị trí .... Lần đầu tiên Thái Phong được nhìn nó như thế trong trang phục như vậy !!! Thực sự là không biết CẦM LÒNG thế nào !!

-...ực !!!

Nó thì xấu hổ....cuối mặt... cố dùng tay kéo cho chiếc váy dài thêm ra ...

- - Em đừng có cố kéo, nó chỉ dài thế thôi !!!

- -ANH CÒN NÓI NỮA !

- - Nhìn..... cũng được đó !!!

- -ĐƯỢC ?... hơ ! anh đã chuẩn bị những thứ này từ trước và giờ tui phải mặc chúng thì anh thấy vui lắm hả !!!

Thái Phong nhìn nó

- -Thật sự là....

Tự nhiên cậu ta đứng dậy.... tiến tới chỗ nó... theo phản xạ... nó nghiêng người ra sau

- -....g...gì ?

Thái Phong lại càng ép nó ngã ra sau hơn.... Mặt nó có chút căng thẳng , nắm chặt áo khoác của mình....

Thái Phong nhìn nó tình cảm... ánh mắt đầy tình ý....

- -Trong... gợi cảm lắm....

Nó bật NGÃ ra sau....

- -Á!!

Thái Phong dùng tay đỡ eo nó lại.... Khoảnh khắc đó... 2 đôi mắt nhìn nhau.... Cảm giác... lạ lắm !

TING TONG.....

Cả 2 quay mặt về hướng ngoài cửa....đều chung 1 ý nghĩ.... MÁ ĐẾN !

Thái Phong nhẹ đỡ nó đứng lên... và buông tay ra....

Xấu hổ.... là cụm từ đúng nhất để diễn tả tâm trạng của nó lúc này.... Nó quay mặt đi... không dám nhìn Thái Phong....

Còn cái tên đó thì....

- -Thôi đi !! em đã có chồng rồi mà còn xấu hổ !! Ôi thật là....

Nó nghe tới đó thì xoay mặt lại , nhăn nhó quát

- -THÌ SAO !?... MÁ TỐI RỒI KÌA

Rồi nó đi xuống trước

Thái Phong phía sau đứng nhìn nó .... Nuốt nước bọt thì tim đập quá nhanh.... Hồi hộp ...đến lạ thường...rồi thốt lên 1 câu

- -Biết thế mình không đưa áo khoác !!!!! ngu thiệt

Trước cửa...

Thái Phong cuối đầu gần tai nó thở thẽ...

- -Anh đếm đến 3 thì mở cửa, nhớ nở nụ cười thật tươi đấy !

- -Biết rồi...

CÁCH ...

Nó nhìn má chồng và chào :

- -Con chào má !!

Má chồng nó nhìn 2 đứa chằm chằm... nó thì .. đứng yên nhìn theo luôn.....

Thái Phong thấy tình hình lạ nên.... Lập tức QUÀNG VAI NÓ... đẩy cuối xuống chào cùng Thái Phong

- -Chúng Con chào má !!

Bà mẹ nở nụ cười hài lòng...

.

- - ừm

rồi bước vào trong...

Nó thì chỉ nhìn Thái Phong... với ánh mắt chỉ ý “” Anh đang làm cái gì vậy hà ? “”

Thái Phong xoay mặt lại nhìn nó thì bắt gặp khuôn mặt cau giận của vợ đang dậm dậm dòm mình... lập tức cậu ta thả tay ra khỏi vai nó... miệng... lắp bắp...

- -Anh... anh chỉ muốn giải vây thôi mà....

Rồi 1 mạch đi vào phòng khách...

Phòng khách ...

Má chồng nó ngồi ở ghế sofa đơn ở góc phải... còn Thái Phong thì ngồi ở ghế sofa dài.... đang ngồi đợi nó mang nước đến...

Nó nhẹ nhàng đặc ấm trà và tách xuống bàn... rót 1 tách và đưa 2 tay lễ phép á.... Nở nụ cười nói

- -Con mời má dùng trà...

Người má chồng này.... Không cầm ngay tách trà.....mà Dòm nó... từ trên xuống dưới... từ dưới lên trên..... 1 lúc

Cả nó và Thái Phong đều căng thẳng

Nhưng mọi chuyện cũng ổn khi bà ấy nở nụ cười đầy ẩn ý ....

Cầm tách lên và uống 1 ngụm.....

Nó đỡ lấy tách má vừa dùng... đặc lên bàn... và quay về ngồi.... cạnh Thái Phong... nhưng cũng có khoảng cách nhất định... không chạm người.

Má chồng lại nhìn hai đứa ....

Cả 2 xoay mặt nhìn nhau... không hiểu.... rồi Thái Phong 1 lần nữa nhanh trí !....

Rút tay qua ôm lấy eo nó kéo sát vào người

Nó giật mình mở to mắt nhìn Thái Phong... cậu ta chỉ cười to... nhìn nó.... Nhìn má và bảo...

- -Má có gì thì cứ nói đi ạ !!!

Ánh mắt má dòm 2 đứa nó đã bớt câu gắt hơn rồi.... miệng bắt đầu mấp máy nói :

- -Má đến đột ngột thế này chắc đã làm phiền 2 con rồi !!

- -KHông đâu...không đâu ạ

- -Phải đó má !! haha... má đến tụi con vui còn không kịp nữa mà.....

- -Thôi đi !! con đừng có nịnh má.... Chắc chắn nghe má đến các con rất khó chịu phải không?

Nó nhìn Thái Phong... rồi nói

- -Làm sao có chuyện đó được !! má đừng hiểu lầm tụi con

- -HaHa !.... má cứ đùa

- -Thôi đi ! đừng tưởng má con già không biết gì.,....

Cả 2 đều ngạc nhiên trước câu nói của má....

- -Nhìn quần áo tụi bây là má biết cả rồi !!.... hớ hớ !

Nó nhăn mặt quay đi vì xấu hổ.... Còn Thái Phong thì đỏ hết cả vành tai... ngượng chín người.Dù thật sự không có gì xảy ra nhưng khi bị má hiểu lầm như thế thì....

Nhìn thấy phản ứng như thế thì má chồng nó lại có cơ tin rằng những gì mình đang nghĩ đều đúng

- - Ồ hớ hớ !!!.... coi bộ dạng xấu hổ của hai đứa kia....được rồi! có gì mà ngại chứ ! hai đứa là vợ chồng rồi mà.... Phải không ?

Nó ấp úng ...e ngại chẳng biết nói gì.... Chỉ nhìn Thái Phong cầu cứu

- -....má....má nói đúng

- - Ôi nhìn 2 đứa hạnh phúc như thế má vui lắm ... nhưng mà có điều....tụi bây có yêu thương nhau thật không đây

- Dạ ?

-Đương...đương nhiên là thật rồi... má không thấy sao ?

- - Thế...Sao...3 năm rồi mà má chưa có cháu bông ?

Nó há họng như không thể ngậm lại được nhìn má chồng

Thái Phong dùng tay bịt miệng nó lại và tươi cười nói với má

- - Tụi con còn trẻ mà... chưa muốn có em bé !

- -27 tuổi rồi còn gì !!!...tưởng trẻ lắm à...thời đó má đã có con được 3 tuổi rồi đấy... hơn thế nữa công việc tụi bây cũng ổn định , má thì ở nhà chỉ có ba con thôi... nhiều lúc muốn có....

Má chồng đang liên tục kể lể trách móc khéo vạ con cái thì Tử Kỳ lên tiếng gọi cắt ngang lời :

- -MÁ à !....

Cả má chồng và Thái Phong đều quay lại nhìn nó ngạc nhiên khi nó thốt lên lời gọi đó.

- -Con có chuyện muốn nói với má à !!

Nó căng thẳng nhìn 2 người./../... nuốt nước bọt lấy dũng khí.... hạ giọng nói

- -Má à !!! má cũng nói là má đang làm phiền tụi con mà.... Má muốn có cháu chứ gì... thì ... má phải để tụi con yên chứ !!!

Má chồng.... quay mặt đi tùm tùm cười..... còn Thái Phong thì... ôi thôi... như bị nhét 3 cái bánh bao vào mồm không nói được lời nào... ú ớ vì quá kinh ngạc trước lời nói của nó... chỉ còn biết nói khẩu hình miệng

- -Sao em trắng trợn vậy?

- - Anh Im đi

Ngay sau đó má chồng quay lại vị trí... nhìn 2 đứa... lòng vẫn cứ dân trào 1 cảm xúc khó tả

- -Thôi được ...Thôi được.... má hiểu... xin lỗi hai con... giờ đã khuya rồi... hay là các con đi nghỉ đi !

Nó cuối đầu

- -má ngủ ngon!!

- -À !! khoan

Nó và Thái Phong dừng bước

- -Má muốn tham quan phòng 2 đứa....

- -Có... có phải quá khuya rồi không ạ ?

- -Khuya gì !.. má chưa buồn ngủ này....

Chưa kịp nói gì thì má chồng nó tự chân bước đi lên phòng....vì ... muốn kiểm chứng thực hư thế nào ấy mà

- - Cũng may là anh đã chuẩn bị đấy !!anh biết má sẽ kiểm tra đột xuất mà...

- - Đúng là....

- -Ha?

- -Má nào con nấy !!!!

CẠCH.....

Khuôn mặt hí hửng của một bà má 51 tuổi khi nhìn thấy căn phòng ngủ của vợ chồng con trai mình..... nhìn ảnh cưới.... nhìn phòng tắm.... nhìn.... Chiếc giường.....

Nó và Thái Phong thì đứng ở 1 góc cạnh giường chờ má phán xét

Nụ cười vui mừng đầy hạnh phúc ko phải trên môi nó mà là trên khuôn mặt má chồng.... bà ấy đi ra ... nhìn 2 đứa... rồi tự khắc đóng phòng lại

CẠCH.....

9. Chương 9

Cả 2 trở mắt ra nhìn không hiểu gì cả ! Thái Phong lên tiếng...

Nhưng cuộc nói chuyện của cả 2 đều phát ra tiếng rất nhỏ.... Vì sợ bà má chồng sẽ.... núp bên ngoài phòng hay nghe lén bất cứ lúc nào

-Tại sao hồi nãy em nói vậy... không lẽ.... em muốn thật sao ?

BỐP... Nó oánh Thái PHong bằng đôi dép đi trong nhà của mình

- Diên hả !? tui không nói thế thì bao giờ má mới thôi than vãn chứ !!!

- vậy....Má đi rồi.... giờ thì anh phải ngủ ở đây vậy !!!

Nó trừng mắt nhìn Thái Phong

- Em đừng nhìn anh ! anh cũng không thể làm gì khác mà...

Thế là tự ý leo lên giường ngủ !! nó nghiêng răng tức giận

- AI CHO ANH NGỦ Ở ĐÓ !....

- Suyt ! nhỏ thôi... em không sợ má nghe sao ?

Nó bịt miệng mình lại... rồi hạ giọng nói

- Nói gì thì nói tuyệt đối anh không được ngủ ở giường tui

- Thế anh ngủ đâu?

Nó nhìn xung quanh phòng

- Dưới sàn !

- CÁI GÌ ?

- Suyt !! anh diên à

- Đừng có ép anh !! anh la lên thật đấy...

Nó hét lên theo kiểu.... không có tiếng :

- Chung Thái Phong !!! đồ xấu xa

~

- Em có mắng cũng thế thôi !! tốt nhất là đi ngủ đi !

- Được !!!!.... tui ngủ dưới sàn... xớ

Thái Phong ngạc nhiên bởi lời nói của nó :

- Em.. em đi đâu vậy ?

- Thay đồ !!!

Thái Phong giật mình hét

- KHÔNG ĐƯỢC

- Suyt !! muốn cái gì hả ?

- Em nói là anh Má nào con náy mà !!!

- Thì sao !!

- Anh biết nhất định má thỉnh thoảng sẽ gõ phòng mình đấy !!... nếu má đòi vào mà thấy trang phục em bị thay đổi như thế thì mọi chuyện đổ vỡ hết !!!

Nó đứng như tượng nữ thần tự do.... giờ cao cái remote ti vi chuẩn bị chọi

- Đứng đứng !!!... anh chỉ muốn bảo vệ em thôi mà....

- Anh còn dám nói thế hả !!! anh lợi dụng má ép cung tui !! được lắm !!!... mặc kệ là tui sẽ ra sao... nhưng giờ thì tui quyết định chọi cho anh bể đầu bằng được đấy

- Không

CÓP

Thái Phong ôm cái đầu của mình nhìn cái remote máy lạnh bể tan tành...

- UI DA

~

Nó trừng mắt cảnh cáo

- Còn dám la nữa hả !? tui chọi nữa giờ !

Thái Phong mặt mếu mếu rên

- Em.....ui da... em ác thật đấy.... lỡ anh có mệnh hệ gì thì sao ?

- Kệ xác anh !! anh quá trước ...

- Hớ hớ !!!... em à... anh còn phải ngủ ở đây dài dài đấy em làm ơn dẹp thù oán mà YÊU THƯƠNG anh chút đi.....

- Anh nói cái gì ?

- Từ trước đến giờ anh toàn nhịn và nể em 3 phần... vì anh còn nghĩ là em đáng được nhận điều đó

Nó nhăn mặt

- Hả ?

- Nhưng rồi dần dần em nghĩ là anh yếu đuối và nhu nhược, không coi anh ra gì.... thì anh nghĩ rằng đã đến lúc bản thân mình nên thay đổi cách đối xử với em...

Nó nhìn vẻ mặt bất mãn của Thái Phong đang kể lể thì có đến 70 % là cậu ta đang nói sự thật ... Nó nuốt nước bọt, tỏ ra rất bình tĩnh

- Gì....gì gì chứ !?

Thái Phong bước xuống giường với vẻ mặt hết sức nghiêm chỉnh , luôn nhìn chằm chằm và tiến đến chỗ nó

Giờ thì tên đó đang đứng trước mặt nó, phải ngước cái cổ lên thì mới có thể nhìn được cái CÀM của chồng.... (nó chỉ con 1m65 trong khi chồng nó càng ngày càng phát tướng cao.... 1m84)

- Em nghĩ là anh thật sự sợ em sao ?

- ... . – nó lùi lại 1 bước

Thái Phong được nước lại tiến tới

- Em nghĩ 1 người đàn ông phong độ và biết bao nhiêu người phụ nữ khác vây quanh như anh lại chỉ biết cúi đầu trước em sao ?

Nó bắt đầu lo lắng và có chút sợ hãi... lại tiếp tục lùi ra sau....

- Em nghĩ là... anh không phản kháng hay không dám nói gì trước mặt em là anh nhu nhược sao ?

Nó đang rơi vào tình trạng sợ hãi thực sự, người trước mặt nó là Chung Thái Phong... nhưng Chung Thái Phong này thì.... HOÀN TOÀN KHÔNG SỢ HAY COI NÓ RA GÌ CẢ !!

- Em đã làm những chuyện đáng ra 1 người vợ không nên làm là đối xử với chồng em tệ bạc đến mức này...

- Tui...

- Giờ thì...

BẠCH.... Giờ thì đang đứng sát vào tường... không thể lùi được....

Thái Phong 1 tay chống lên tường gần chỗ nó đứng... còn tay kia thì giữ lấy vai nó... nhìn nó với cặp mắt hết sức.... thu hút thực sự

(Thái Phong trước kia cũng là 1 tay trắng hoa có bằng cấp đầy ... với đôi mắt hấn đang sử dụng nhìn nó thì..... không tin không đỡ....)

Trong phút chốc tim nó... có đập loạn xạ thật....

Tiếp đó cậu ta nở nụ cười đầu quỵến rũ với nó.... và

đưa khuôn mặt của mình tiến sát tai nó... thổi thở

- Em có nghĩ là ...đã đến lúc bù đắp cho anh không ?

Ánh mắt nó có sự thay đổi... từ sợ hãi hồi nãy giờ chuyển sang trạng thái.... Chứa chang SÁT KHÍ.... Trùng mắt nhìn Thái Phong ... nhếch môi cười

- Hớ ! bù đắp à !! CHẾT ĐI

1 chân giơ lên giậm cái PHẠCH lên chân Thái Phong rồi lườm cậu ta bỏ ra chỗ khác

- Á!!!

....cái chân của tui.....

Cậu ta ngồi xuống xoa xoa chân của mình..... híc ... nó xưng đỏ cả lên luôn.... Rồi tên đó cúi gập , ngược lên nhìn nó trách :

- Nè !!! em làm thế là ý gì ?

- Không gì hết !!! tui buồn ngủ rồi... tui ngủ ở đây .... Còn ở góc gần tủ là chỗ anh sẽ AN PHẬN đấy

- Em!!!!

Nó cười ngọt như mía lùi , nhẹ vẫy tay chúc ngủ ngon Thái Phong...

- Azzzz.... Thiệt tình....

Thái Phong điên lên tự nhiên cởi chiếc áo 3 lỗ màu trắng của mình ra.... Để lộ cái thân hình 6 múi rám nắng của mình... rồi nhìn nó rất NGÀU

Nó quay lại..... há họng kinh hãi , lắp bắp :

- Anh...anh làm cái gì thế..... .anh....

- Là em ép anh đấy !!!.....

- Đi....đi ra chỗ khác

~

Thái Phong mặc kệ mấy cái gói nó chọi vào mặt...Bình hoa cũng từng được VÁT vào mặt thì mấy cái gói này nhảm nhỏ gì.... Từ từ tiến đến giường chỗ nó đang ngồi

Theo phản xạ thì nó sẽ càng lết lui về sau hơn.....

- Tui...tui ngủ dưới sàn là được chứ gì /!!!!

Tự nhiên Thái Phong dừng bước lại.... nở nụ cười thật thân thiện nói

- Sao không nói sớm... làm anh phải diễn nhiều quá.....

Giờ thì nó đang bị chơi xấu sau lưng.... Mới bị chồng lừa lần đầu tiên nên cảm giác khá đau và tức không nói nổi

- Anh.... anh gạt tui?

- Anh đâu bắt em xuống sàn,,, hoàn toàn do em đồng ý đấy nhá !!!!

- Tui.....

Chưa kịp làm gì thì cậu ta leo lên giường lấy mền quần kín người nhắm mắt ngủ....

- Hớ !!! ở đâu ra loại người XẤU xa như anh thế hả ?.... được... ngủ thì ngủ.... tui không tin dưới sàn thì tui ngủ không được !!!

Nó hằm hằm lại lუმ gói và đi ra góc tủ ngủ..... vừa nằm nó vừa làm bầm RỦA Thái Phong

- Em đừng có làm bầm nữa

- THÌ SAO !!?

- Nhỏ tiếng thôi !!!.... mà em ngủ không cảm mền à ?

- Tui không lạnh !

- Thế sao !!?.... vậy em ngủ ngon !

Rồi Thái PHong quay đi ngủ tiếp

- Ôi trời !! cái tên này.... Ít nhất cũng phải đưa mình cái mền chứ !!!... sao...sao lại có cái kiểu ấy chứ !!... azzz

Nó cáu khi Thái Phong không quan tâm đưa mền cho nó.... Nó vờ nói không cần nhưng ít nhất cũng phải có ý đưa mền cho vợ chứ....

Biết chuyện gì không.... Cái remote vừa nãy trước khi hi sinh thì.... đang điểm chỉ lúc 10 độ C.... giờ muốn tắt cũng tắt ko được/.... muốn tăng độ cũng tăng ko xong.... Càng lúc căn phòng càng lạnh.

Nó chỉ có mỗi cái gối .... và không còn cái gì nữa....

-Sao mà lạnh thế này.... Haz...hazzz....hác...xì

Thái Phong thức giắt quay lại nhìn nó....

-Em lạnh à ??

Nó vì giận nên quát to

- KHÔNG !!!

-Ồ !

Thái Phong lại tiếp tục quay lại ngủ

- Thái...thái độ ....thái độ này là gì chứ !!!!!

Nó đến gần giường của Thái PHong sau 10 phút vì không chịu nổi cái lạnh của phòng nữa rồi.... Nó nhỏ tiếng gọi

-Thái Phong.... Thái PHong.....

Cậu ta nhóm nhóm mắt quay mặt lại nhìn... thì thấy nó đã ngồi sau lưng mình

- Á!!

- Suyt !!

Cậu ta ngồi dậy.... dụi dụi mắt hỏi vợ

- Chuyện gì vậy !!

- Anh .... Là đàn ông thì nhường tui mền đi....

- Cái gì ?

- Tui.... Tui nói là.... Nhường cho tui mền đi....

- HẢ?

Nó bắt đầu cẩu

- Đừng chọc tui điên lên đấy.....

- Anh.... cũng lạnh mà...

- Vậy tắt máy lạnh đi !!! anh cố tình hạ nhiệt độ hả ?

- Anh đâu có !!! nhưng dù thế thì cũng không làm được gì nữa rồi

- TẠI SAO ?

- Suyt !!/..... nhờ em mà cái remote đi rồi đấy

Nó bần hoàn nhìn lại thân xác của remote.... Tanh banh.....

- Không thể nào

- Vì thế... chỉ còn nước là chờ cúp điện thôi

- KHÔNG ĐƯỢC !!!

Thái Phong nhanh tay nhồm người tới bịt miệng nó lại...

- Trơi ơi !! em tính làm loạn hả..

Nó cố kéo tay Thái Phong ra

- ..ừm..uông...a

- Đừng lớn tiếng nữa !!! cẩn thận má ở ngoài đấy

Nó nhìn Thái PHong gật đầu, vì nhẹ dạ cả tin nên tên đó buông tay khỏi miệng nó và...

PHẶP....

- Á !!

~~ EM....

Nó cười đều Thái Phong

- Suyt !! anh đừng có la..... cẩn thận má ở ngoài đấy

Thái Phong phẩy phẩy cái tay được kí tặng dấu răng của vợ , nhăn nhó nói

- Thế thì em đừng nghĩ tới việc anh sẽ nhường mền cho em

- CÁI GÌ ?_ Nó xoay người lại hét lên

Thái Phong nhún vai, ngồi lên giường và mỉm cười

- Nếu muốn... thì lại đây !!!

- Anh!!!!

- Haha !!... tùy em thôi !!... ở đây... còn trống này

Rồi Thái Phong nằm xuống... và nhìn nó cười....

Nó đứng đó... xoa xoa người vì lạnh.... Nhưng vẫn không hề quên nhìn Thái PHong với ánh nhìn chứa chang

THÙ HẬN...

- Em.... Tính sao ?

Nó lườm Thái PHong.... Vát gối đi đến cạnh giường

Thái Phong ngạc nhiên mừng rỡ...hí hửng

- Em....em....em.. đồng ý à !!!?

- Với 1 điều kiện

- ....em..cứ nói !!nhất định anh sẽ đồng ý

10. Chương 10

3 phút sau.....

- Em à !... không được đâu... thế thì sao anh ngủ chứ !!!!!

- Anh im đi !! anh nói là đồng ý mà

Nó cầm sợi dây thừng nhỏ cột 2 tay Thái Phong ra sau ....thậm chí là... trói chân !!

- Em à !! anh hứa sẽ không làm gì em đâu... em ...em cởi trói cho anh đi

Nó trừng mắt nhìn Thái PHong , vẻ mặt hung tợn cảnh cáo

- La nữa tui lấy khăn NHẾT miệng bây giờ !

Khuôn mặt đau khổ lắc đầu xin vợ....

- Thôi thôi !!!... anh...anh không nói nữa

- Thế thì NÀM YÊN ĐÓ !

Nó đẩy Thái PHong ra mép giường... (chỉ cần nhút nhít là.... ẦM...té rãy rãng).... Còn nó thì...cẩn thận chọn vị trí tốt nằm xuống... và ..

- Nhìn gì mà nhìn !! – nó trừng mắt cảnh cáo khi thấy chồng mình nhìn nó không chớp mắt ...mà miệng cứ cười tươi

- Em chỉ nói anh ko được nhút nhít chứ đâu nói là anh không được nhìn em..

- Anh !!!

Nó lại phải nhồm dậy... lăn Thái Phong quay mặt ra ngoài không được nhìn nó nữa

- Thế thì làm sao anh ngủ chứ !!! đèn sáng quá !!!! (đèn bàn.... Tắt đèn đó...thì phòng tối thui)

- KHÔNG !!

- Em không tắt thì sao anh ngủ... nếu không thì xoay người anh lại đi

Nó nghiêng răng tức giận

- Sao anh rộn chuyện thế !!? chỉ là nằm yên rồi ngủ thôi cũng rắc rối nữa..

- Em thử bị trói thế này lại bị xoay mặt sát vào bong đèn thì ngủ có NGON không ?

Nó nhìn Thái Phong... biểu môi.

- Đeo cái này vào

BẠCH....- nó dùng đồ bịt mắt ngủ đeo vào cho Thái PHong

- Không được !! tối quá anh cũng ngủ không được

Nó cứng họng với Thái PHong...

- Anh !!!!!

- Em cứ để anh bình thường đi !!... không phải 1 ngày đâu... là cả tuần đó !.. em để anh DỄ THỞ thì anh sẽ không tích góp thù hận... thì tối đến anh sẽ NGOAN NGOÃN HƠN... còn nếu em cứ tư thù kiểu này...[font=""] ANH LÀM PHẢN ĐẤY !!![/FONT]

Nó nhanh bịt miệng Thái Phong....mặt lo lắng

- Anh...anh mà dám !!!

- Hớ !... ..có chuyện gì mà anh không dám... hướng hồ .....em lại là vợ anh !!

- Tui...

- Cởi trói cho anh

- Không...

- Thật sao !?

Thái Phong nhìn nó nhếch môi cười ... nó hơi sợ...

- Nhưng mà....

- Anh sẽ không làm gì em hết !! cởi trói cho anh

- ...tui... tui cần suy nghĩ

Nó xoay mặt đi.... Căng thẳng thấy rõ

Thái Phong phía sau... tùm tùm cười :

Nó quay lại.... rất khó đưa ra quyết định .....

- Em suy nghĩ xong chưa

- Tui...tui sẽ cởi trói cho anh !... nhưng anh phải hứa là nằm yên không được động đến tui

- Ok ! ok !....

Mỉm cười với vợ và vẫy vẫy tay bị trói ra hiệu cho vợ cởi trói...

---

3 phút sau...

- Sao em không nằm xuống?

- Anh xích ra đi !...

- .... Được

Thái Phong nhồm dầy... lùi ra gần chỗ đèn bàn... Nó... căng thẳng.... từ từ./... nằm xuống... Nói sao nhĩ !! khoảng cách của nó và Thái Phong ...còn đủ nhét thêm 1 người nữa...

Ồi thực sự là tên Thái Phong ấy không muốn ngủ mà.... Cậu ta kéo mền về phía mình... nó quạu lên

- Đây !!!

- Xin lỗi... chắc vì.... Mền ngắn quá...

Thế là... Thái Phong xích lại 1 tí... Kế hoạch đang thuận lợi... nên tiếp tục... Giật 1 phát.... Nhiều hơn hồi nãy nữa

Nó bực bội nhồm người dầy nhẵn mặt nhìn Thái PHong

- MUỐN GÌ HẢ ?

- Suyt !!!... xin lỗi... anh đắp không đủ... mền nhỏ quá !!

- Anh mà còn nói gì nữa thì tui đập anh chết đấy

Nó răng đe Thái PHong thì xoay lưng đi ngủ

Thái Phong tùm tùm cười vì giờ vợ cậu ta đang nằm rất gần.... có thể nó là sát mình.... Chỉ cách nhau cái gối thôi....

- Híc !... tóc thơm....

Nó quơ tay lấy tóc kéo ra trước cho Thái Phong không nghịch nữa

- Sao khó khăn thế...thiệt là

Không nghịch tóc thì....giờ kéo gối vợ

Nó nằm đó cái hết lên

- ANH CÓ ĐỂ TUI NGỦ KHÔNG HẢ ?

Thái Phong giật mình.... – ok ok !!...

Ngủ thì... thực sự ngủ không được.... Thái PHong nằm... nhìn lên Trần nhà... và cầu : “” Má ơi !! lên đây đi “”

Ngay lập tức

CẠCH CẠCH ....MÁ chồng ... hé cửa....

nÓ và cả Thái PHong đều bật dậy ... nhìn nhau... loạn lên.... và...

11. Chương 11

Ngay lúc ấy.... Thái Phong nhanh trí nắm... đẩy nó nằm xuống và lấy cái mền trùm kín cả hai....

BỐP.... nó thụt vào bụng Thái Phong 1 phát

-Á!!

~

(Trời ơi !! sao con trai mình la trước à ? ôi con dâu nó BẠO quá !!!..... >”<)>

- Anh làm cái gì vậy hả ?

- Em!!!... thôi giải thích sau.... Em đá mền đi !!má nghi ngờ bây giờ....

Thái Phong dùng tay dùng chân làm lục đục mền...để má không nghi ngờ... nhưng vì tối quá...nên .... Tay chân không biết thế nào mà quơ quạng vào người nó....

- Á!!

ANH LÀM CÁI GÌ THẾ.....

- Anh...anh xin lỗi ...tối quá !!!..... (hớ hớ.... chân cô ấy mịn ghê)

(ôi trời !! con dâu tôi.... con trai mình PHẢN CÔNG rồi !! hớ hớ)

Giờ cảnh tượng má nó đang nhìn lên tuy không rõ ràng lắm... nhưng nhìn thấy cái mền 2 đứa đang trùm kín mít thế kia LỤC ĐỤC liên tục... công thêm.. âm thanh lòng tiếng hồi nãy thì....

- Hổ hổ !! thế là mình sắp có cháu bông rồi....

CÁCH....

Cái mền ấy... không nhút nhít nữa... ngừng hoạt động.... Thái Phong dùng tay quạt mền ra.... Dòm ra cửa.... thở phào nhẹ nhõm..... Nhưng... lạ là.... Thái Phong đang ôm cái gì đó ?... trước đó đâu có gì đâu....

- Tại sao.... Lại có gối ôm nhỉ ??

- GỐI ÔM CÁI ĐẦU ANH

~ BUÔNG TUI RA

~

- Á !!!

~

Thái Phong giật bống người quay đầu xuống nhìn thì thấy vợ đang nằm trên tay mình.... Và mình lại đang ôm chặt cô ấy trong lòng..... toát mồ hôi..... cười chữa ngượng.....

- Ha...haha !....Em...em..em đó hả ?

- CÒN KHÔNG BUÔNG RA !

Thái Phong nhìn nó.... Nhìn ra cửa... nhìn trần nhà ... thậm chí là nhìn cái toilet

- Anh không nghe tui nói gì sao ?

- Anh....

- BUÔNG !

Thái PHong nuốt nước bọt... rồi mở to mắt nói

- KHÔNG !

Nó cũng mở to mắt nhưng là... Vì quá bất ngờ với câu trả lời ấy.... miệng mấp máy không thành lời....

- Kể từ lúc chúng ta kết hôn đến giờ, mặc dù em là vợ anh nhưng1 cọng tóc của em anh cũng không chạm được ...

- THÌ SAO ?

- THÌ GIỜ ANH PHẢI ĐƯỢC ĐỀN BÙ CHứ !

- ANH!!!!...

- Không phải em thấy lạnh à ?... giờ thì em có cả 2 cái mền rồi còn gì

- KHÔNG CẦN !!!

Nó vùng vẫy... cố lấy tay ra để đẩy chồng ra nhưng mà Thái Phong ôm nó cứng ngắt... cứ như cục bánh tét (bánh trưng) bị bó chặt bởi sợi dây bên ngoài ...

Nó không còn cách nào để thoát được, Thái Phong thì mỗi lúc mỗi ôm xiết nó....

- Tui...tui muốn..tui muốn dùng toilet

- Hả ?

- Tui..tui muốn dùng toilet...

Chưa ai dốt giống cậu ta cả... thế mà cũng tin. Thái Phong buông người nó ra....

Nó bật dậy.... bước xuống giường... đứng đó...

- Em...em không dùng toilet sao ?

Tiếng cười nó vang lên.... Quay người lại... kiểm chân lấy đôi dép trong nhà lên... cầm và đập đập vào tay...

- Thái PHong à !! anh không bao giờ thắng được tui đâu HÁ HÁ HÁ HÁ !!...

- Em...em...

Mặt Thái Phong biến sắc.... ngồi dậy... đưa hai tay lên đỡ trên đầu

- CHẾT ĐI !

BỐP!.. 1 chiếc hít sọt (chọi trúng đầu) vào đầu.....

- Á!!

~~ em ...sao lại chọi anh

Vừa mới ngược mặt lên thì...

BỐP

... chiếc thứ hai bay tiếp vào mặt....

- Á!!!

~

- CHUNG THÁI PHONG !! ĐÂY CHỈ LÀ CẢNH CÁO THÔI ĐÂY

- Em....em ÁC THẬT ĐÂY !!

- Là anh ác với tui trước !! giờ thì tui chẳng sợ gì nữa rồi !!... bắt quá bị má mắng thôi, tui không thể vì thế mà bị anh lấn lướt kiểu đó được. chúng ta không thể nào có chuyện gì xảy ra được,TUI KHÔNG CÓ TÌNH CẢM GÌ VỚI ANH CẢ !TÔI KHÔNG THỂ YÊU ANH ĐÂU... MÃI MÃI LÀ THẾ..... ANH NHỚ ĐÓ !

Thái Phong ngồi im Đó ... đáng ra là cậu ta sẽ không trách nó... vẫn cười là nói chuyện với nó... nhưng... có lẽ đã không được..... Nghe xong lời của cô vợ mình.... Vẽ mặt ...rất tức giận....Cậu ta nuốt nước bọt... ngược mặt lên nhìn nó với ánh mắt đầy lạnh lùng và trách móc

- Có thực sự là em nghĩ như thế không ?

-Đúng là tui nghĩ như thế đó !!!

Thái PHong quay đi... cười lấy cười để.... Nụ cười của sự tức giận

- Ha ha....hahahahahaha ! ....tui hết gì để nói rồi !!

Nó nhìn Thái Phong..... con người này chưa bao giờ tức giận... nhưng... lần này thì...

- Tôi hỏi em...

Thái Phong ngược nhìn nó...

- Tôi đối với em có gì không tốt ?... tôi bạc đãi em sao ?...tôi ép buộc em sao ?... hay là tui làm gì sai khiến em phải thù hằn tôi...?

Nó quay mặt đi... không dám nhìn vào đôi mắt đang oán trách nó.... Đôi mắt của người chồng chưa bao giờ đối xử tệ bạc với nó... đôi mắt của người yêu nó hơn yêu chính bản thân mình....

- 3 năm qua... tôi luôn chờ đợi... em đánh em mắng tôi... tôi cũng không nói gì....làm tất cả mọi việc đều vì em... tôi không hề thay đổi tình cảm... một lòng yêu em .... Vì cái gì chứ !!?... vì để 1 ngày nào đó... tôi có thể làm em yêu tôi... có thể làm em tự nguyện trở thành người vợ thật sự của tôi...nhưng giờ thì sao.... cái tôi nhận được là gì ?....

LÀ NGHE EM NÓI EM MÃI MÃI KHÔNG CÓ TÌNH CẢM VỚI TÔI , MÃI MÃI KHÔNG THỂ YÊU TÔI SAO HẢ !?

~

Nó xoay mặt lại nhìn Thái PHong... đôi mắt ấy...đang cảm phần nhìn nó.... đang khóc vì nó... đôi mắt ấy... lần đầu rơi lệ... đôi mắt ấy dù bị đánh bị mắng hay bị nó làm tổn thương nhiều cũng chưa bao giờ rơi lệ ... giờ thì... nước mắt ấy đã thật sự rơi... vì câu nói vô tình của nó

- Tui....

Thái Phong gạt nước mắt đang chảy của mình... nhìn nó 1 lần nữa và nói

- Nếu thật sự anh không thể làm em hạnh phúc... anh là gánh nặng của em... anh là 1 tên nhu nhược chỉ biết chịu đòn của em... lúc nào cũng nghe lời em mà không có chủ kiến ...không thể là người chồng tốt để em tin cậy... và yêu anh thật sự.... thì anh sẽ buông tay...

Lời nói ấy như nhát dao đâm vào tim nó.... Đau lắm... cảm giác này..... chỉ là khi... mình bị người mình yêu nhất... làm tổn thương thì... mới đau như thế này... khó chịu quá !!!!!

Nó bần hoản nhìn Thái Phong....

- Màn kịch này không cần diễn nữa ... tôi sẽ nói rõ với má... em đừng lo !còn nếu em muốn... chúng ta có thể li dị... để em được tự do

Thái PHong đứng dậy... và bước đi

Đôi mắt nó nhòa lại... cái mũi cay cay... cổ họng thì nghẹn ắng .... nhìn Thái Phong bước đi

Giờ lòng nó rất ... rất hối hận... nó đã làm tổn thương con người này.... Người luôn yêu thương nó... chịu đựng nó mà không hề oán trách... lúc nào cũng mỉm cười dù có bị đánh đập đến nằm viện... lúc nào cũng nghĩ tới 1 mình mình mà không hề làm điều có lỗi với mình.... Biết mình không yêu thì cũng không bao giờ gượng ép.... Trên đời này , chỉ có cậu ta là ngốc nghếch yêu mình đến thế..... tại sao mình lại không biết quý trọng cậu ta... chỉ biết gây họa.... làm cậu ấy tổn thương mà thôi.....

Mình.... Mình không thể làm như thế nữa.... mình sai rồi.....

Ngay lúc đó... nó chỉ muốn giữ lại cậu ấy.... muốn cậu ấy biết rằng,,....

Đôi chân dừng lại... vì bàn tay nó...đang ôm xiết lấy mình từ phía sau.... Xiết chặt như không muốn mình vụt mất... xiết chặt...như muốn giữ mình lại.... áp mặt vào lưng mình... và khóc :

Thái Phong đứng yên.... vòng tay này... tại sao lại ôm mình ?

- Em sai rồi !!!...là em không đúng... là em không tốt !! em không biết quý trọng anh...em chỉ biết gây họa và làm anh tổn thương thôi...

Thái PHong... chỉ im lặng nghe nó nói...

- ....

- Em luôn đánh luôn mắng anh mà chưa bao giờ anh than vãn hay trách móc em cả, tính tình em xấu anh cũng chịu đựng được, lúc nào cũng yêu thương em...dù em không bao giờ làm tròn trách nhiệm của 1 người vợ..... anh lúc nào cũng lo lắng và quan tâm em dù lúc nào em vô tình và lạnh nhạt với anh.

- ....

- Suốt 3 năm qua...anh chưa bao giờ bạc đãi em gì cả !!!lúc nào cũng một mực yêu em.....Em nhớ lúc đám cưới , là em bắt anh công em chạy bộ từ tầng 1 đến tầng 30 ...em biết anh rất mệt nhưng anh vẫn mỉm cười và nói là không sao ... Còn nữa... vào lúc trời mưa rất lớn... cũng là em đã bắt anh phải đi mua mì ý ở tiệm cách đây 3 con phố mà không cho anh đi xe.... Nhưng anh cũng không nói gì mà vẫn đi mua cho em... kết quả là sốt cả đêm! .. ... em đánh anh đến phải nhập viện mà anh cũng không trách móc gì.... Chỉ nói là... nếu em đánh mà em hả giận thì em cứ đánh.... Thật sự.... anh làm rất nhiều điều vì em... là do em không chấp nhận sự thật.... là do em cố chấp... em không chịu suy nghĩ , không biết quý trọng anh mà chỉ biết làm tổn thương anh ....

- .....

Thái PHong nắm tay nó buông ra.....quay lại nhìn nó.... Mồm cười ... lau nước mắt đang chảy không ngừng trên gương mặt nó

- Đừng khóc nữa... nước mắt của em... không nên rơi vì anh... anh đâu là gì của em chứ

Nó nhìn Thái Phong với đôi mắt đỏ hoe vì khóc...

- Anh.... bây giờ... rất quan trọng.... với em....

12. Chương 12

Thái Phong như không tin vào tai mình... mắt cũng không tin nổi....

- Em....em vừa nói gì....

- Em... nói là... anh ...rất quan trọng ...với em !

- Tử Kỳ à !?... em... em nói thật chứ ?

Nó nhìn Thái Phong... mỉm cười và gật đầu liên tục

Trong phút giây đó... người hạnh phúc thật sự là Thái Phong.... Câu nói ấy... đã 3 năm... 3 năm chờ đợi rồi... giờ thì cô ấy đã chấp nhận mình.....

Giờ thì Thái Phong ôm chầm lấy nó ... đang ôm lấy người vợ thật sự của mình... mỉm cười trong hạnh phúc....

---

5 phút sau....

Thái Phong hét lên :

- TẠI SAO ?

Vừa mới thốt lên thì nó cầm dép chọi .....BỐP!!!

- Á !!!

EM NÓI LÀ ANH QUAN TRỌNG MÀ , TẠI SAO LẠI...

BỐP!!

~ BINH

BỆP BỆP

RẦM.... ôi nó tằm uất Thái Phong còn dã man hơn trước khi nói lời đó nữa

- Được rồi !!...anh xuống dưới... đừng chọi nữa....

Nó cười đắc ý và nằm xuống ngủ,mặc kệ Thái PHong bầm dập mặt mày đang cố lết tới gốc tủ trong đau đớn

- Ôi thật là.... Nói người ta quan trọng mà không cho ngủ chung.... Còn oánh mình nữa chứ!!!...RỐT CUỘC LÀ EM ĐANG NGHĨ CÁI GÌ VẬY ?

~

BỐP!!!

cứ như là ở bất cứ vị trí nào nó cũng thể chọi chính xác người chồng này.

- Á!!!

~ thôi !... anh không nói nữa....

Thật ra cũng dễ hiểu thôi... nói là quan trọng thôi mà... trong cái quan trọng đó đâu bao gồm quyền lợi muốn gì được đó đâu... không chịu suy nghĩ ...tự nhiên bế nó lên giường làm gì để ra nông nổi đó !! hớ hớ hớ !!

Vì cả buổi tối hôm qua xảy ra quá nhiều việc... nên cả nó và Thái Phong đều ngủ đến lúc mặt trời đứng bóng....

Bà má hôm qua .... Rất hài lòng với biểu hiện của cả 2 nên khi thấy tụi nó thức trễ cũng không nói gì.... Để nó dưỡng sức ấy mà....

Phòng khách...

- Ôi con trai tôi... sao mặt mày con tươi tắn thế này...

Bà má lại gần xoa xoa mặt Thái Phong xót xa.... Nó thì quay mặt đi không dám nhìn... Thái Phong cười nói...

- Tại tối qua con không cẩn thận nên mới vậy... không sao đâu má....

- Vậy à....

Bà má tự nhiên quay mặt cười hí hửng...

- Có...có...chuyện gì mà má vui vậy ?

Má chồng nhìn 2 đứa.... tùm tùm cười.... rồi nói :

- Ôi trời tuổi trẻ bây giờ thật là..... hớ hớ...

Cả nó và Thái Phong đều hiểu vấn đề má nói..... cùng xoay mặt đi... ngượng ngùng...

- Ôi được rồi !!!.... má đến đây tính ở 1 tuần... nhưng thấy biểu hiện của 2 bây tốt nên.... Má sẽ đi về cùng với ba du lịch Singapore trong ngày mai....

Nó mỉm cười mừng rỡ... nhưng rồi vờ tỏ ra không vui hỏi

- Vậy ă ? tiếc quá...

- Nhưng mà...

Cả 2 đồng loạt hô

- Dạ ?

- Hôm nay là chủ nhật, không ấy hai con đi đâu du lịch đi... tốt nhất là xin phép nghỉ nốt ngày mai ... rồi chụp ảnh kỉ niệm, đưa á... 1 là để 2 bây gắng kết hôn ..2 là má mang về cho ba coi thấy 2 con hạnh phúc để ông mừng,.. Con thấy sao....?

- Con...

- Nhưng mà...

- Không nhưng nhị gì hết !! má đã mua 2 vé máy bay cho 2 con rồi, nhiệm vụ của con là thu xếp hành lý , chuyển bay lúc 1h đây

Một ngày chủ nhật trong lành và mát mẻ....

Trên chuyến bay từ thành phố đến Indonesia ... cụ thể là bãi biển Bali xinh đẹp ở phía bắc đảo Bali

Không khí khá căng thẳng.... nó nhăn mặt than thở , la hét.... Tại sao lại bắt nó đi chuyến du lịch này..... ?

- TẠI SAO

- Tại em là con dâu nhà họ Chung

- VÌ SAO ?

- Vì em đặc tội với má ?

- TẠI SAO THẾ

~

- Tại vì em là vợ anh !

- VÌ SAO THẾ

- Vì em không có quyền lựa chọn !

- TUI KHÔNG BIẾT ĐÂU

~

Nó rên lên trong thê thâm.... Cả khoan máy bay hạng VIP, tất cả hành khách trước sau hay ngang hàng cũng phải quay mặt nhìn ....2 người họ , tỏ ý khó chịu....

Nó xấu hổ quay đi... 1 cô tiếp viên hàng không xinh đẹp trẻ trung bước tới :

- Excuse me sir ! keep quiet , please

(Xin lỗi ngài , xin hãy giữ im lặng !)

- Oh sorry, my wife is pregnant ...so she was very frustrating. Sympathetic, please !I promise that will not make noise anymore !

(oh ! xin lỗi , vợ tôi đang mang thai... vì thế cô ấy rất hay bực bội , xin hãy thông cảm ! tôi hứa là sẽ không gây tiếng ồn nữa !)

- Congratulate you on that and thanks for the cooperation

(chúc mừng ngài về điều đó và cảm ơn vì sự hợp tác)

Kết thúc cuộc đối thoại là nụ cười chào tạm biệt nhiệt tình của cô tiếp viên dành cho Thái Phong và cả... nó

Nó không hiểu họ đang nói gì.... Cứ nghĩ là mình đã gây ra lỗi ... nên không dám nhìn cô ấy.... khi cô tiếp viên mặc bộ đồng phục màu xanh bước ra khỏi chỗ nó thì.... Từ Kỳ mới kéo tay áo Thái Phong... mặt lo lắng hỏi

- Anh... anh nói gì thế ?

Thái Phong mỉm cười và.... Nhìn nó

- Không !! cô ta chúc mừng anh vì có cô vợ xinh đẹp như em thôi !

Nó chớp chớp mắt... đỏ ửng mặt, vui thấy rõ... ôm mặt cười tùm tùm

- Ôi thiệt là.....

- Hớ hớ !!! ...” cô ấy mà hiểu mình nói gì chắc mình bị rơi máy bay mất !!!..... “”

Sân bay Bali

2 vợ chồng nó.... Kể đi trước người theo sau.... ừ thì lần nào du lịch chả thế... nhưng mà... những lần ấy.... có người hướng dẫn nó.... Nên nó không sợ bị bỏ rơi... nhưng giờ thì... chỉ có mỗi Thái PHong... có mỗi cậu ta biết tiếng Anh.... và nếu như .... Nó làm gì ... phật lòng chồng thì... nó chỉ còn biết đến đồn cảnh sát BÁO ĐI LẠC mà thôi....

Nó đang đi tung tăng phía trước.... với tâm trạng hết sức là thoải mái và vui vẻ thì... nghĩ tới những điều trên.... Chân tự nhiên trùng bước.... nhất không nổi.... cố từ từ... xoay đầu lại... tính nhìn chồng và vẫy tay cười thì....

- Hi !!!....

Nó mở to mắt kinh ngạc ...

- Thái....thái thái... Phong đâu rồi !!!....

Tử Kỳ giật mình , lo sợ ...nhìn xung quanh tìm kiếm vì phía sau.... Vốn không có chồng đi theo.... Mà nó không hề biết.

Thái Phong cũng không kém phần thông minh... sớm hiểu rằng quyền lợi đang nằm trong tay mình ngay từ khi chuyến bay bắt đầu.... cậu ta xách vali (bao gồm cái của nó)... tung tăng uống nước ở quán nước trong sân bay, đương nhiên là vẫn có thể nhìn thấy Tử Kỳ... với cái ý nghĩ... cô vợ sẽ nhận ra sự quan trọng của mình,... sẽ quan tâm mình hơn.... Ừ thì nếu như Thái Phong không chơi trò mất tích với nó thì có lẽ sẽ như thế... nhưng mà...vì cái tính tình trẻ con không chịu suy nghĩ... nên Thái PHong đã nhận được 1 kết quả khác....

Nói về cô vợ bị bỏ rơi thì..... Ôi thôi lo đến sắp phát khóc... xung quanh nó toàn những người lạ... nó lại không thể nói chuyện với ai.... Đâu nó như muốn nổ tung lên vì sợ hãi.... Nhưng rồi nỗi sợ ấy ... biến thành CỐN GIẬN siêu cấp.... Nó đứng dậy.... lấy tay thắm thắm đôi mắt đang rưng rưng của mình.... Mặt thì nhăn nhó cau gợn... lấy tờ giấy nhỏ ghi chữ... POLICE... và ...

Thái Phong do sơ xuất nên đã mất dấu nó... cậu ta vội tính tiền và... chạy ra ngoài xem...

Ngay lúc đó , loa thông báo ở các khu vực sân bay vang lên

- Attention , please. We have something to announce (Xin mọi người chú ý, chúng tôi có 1 việc muốn thông báo)

Thái PHong đang sốt ruột tìm nó... nghe người ta kêu chú ý cũng không nghĩ tới khả năng là cô vợ ngốc của mình có thể tìm đến đó được....rồi

- CHUNG THÁI PHONG

~ !!!! ANH RA ĐÂY CHO TUI

~~ ANH TRỐN ĐI ĐÂU RỒI HẢ

ANH ĐỪNG ĐỂ TUI THẤY MẶT ĐÓ ! NẾU KHÔNG TUI CHÔN XÁC ANH

BUÔNG... BUÔNG TUI RA TUI PHẢI CẢNH CÁO ANH TA

~ THẢ TUI RA... CHUNG THÁI PHONG

~ANH CÓ NGHE KHÔNG HẢ

Ôi bao nhiêu tiếng xì xà xì xầm nhìn chỉ lên loa..... còn Thái PHong thì.... Lấy tay đập lên mặt.... xoa xoa.... Vì không ngờ... những lời nói vừa nãy... lại phát ra từ tiếng của vợ mình..... ôi mất mặt thật !!!

13. Chương 13

Phòng Thông báo :

Thái Phong với chiếc nón kết màu đen... kính râm đen... khẩu trang đen.... Lầm la lầm lét tìm nó trong căn phòng này. Tử Kỳ vì sự la lối vừa nãy nên họ không thể cho nó vào phòng thông báo lần nữa mà bắt ngồi đợi ở ngoài... dù thế thì vẫn chưa từ bỏ cái ý định truy sát Thái PHong . Vừa nghĩ tới chồng mình thì....

- Suyt suyt !!!

Nó nghe ai đó kêu nó.... Ngó xung quanh nhưng không thấy ai cả ?....

- Suyt !! Tử Kỳ....

Nó nhắm mắt lại... rõ ràng là có ai đó gọi mà sao không thấy.... Rồi nó thấy 1 người mặt đỏ y chang chồng mình... nhưng có điều là tại sao lại che kín mặt... đang vội vã đi tới chỗ mình....

Cậu ta kéo khẩu trang xuống... Ra hiệu cho nó im lặng – Suyt

Đầu nó chỉ biết mỗi thế này đây....

- Anh dám vát mặt đến đây à ?

- Em...anh sẽ giải thích sau... giờ thì trốn đi thôi !!!

Nắm tay nó kéo đi nhưng....

- POLICE !!!! PLEASE HERE

(Cảnh sát làm ơn ở đây này)

Thái Phong giật mình quay lại... lo sợ nhìn nó.... Nhìn xa thì thấy có 3 , 4 ông cảnh sát đang hùng hục chạy tới... trong giây phút ấy... vợ thì cười đắc ý, chồng thì lo và rối lên.... Thế là....

Thái Phong nhất bồng nó ... và vác lên vai.....CHẠY THỰC MẠNG...

- BỎ TUI XUỐNG !~~ ANH ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY....POLICE HELP ME

~~

Lúc ấy thì.... Thái Phong quay lại nhìn ... trời ơi !! không phải 4 nữa ...mà là 1 binh đoàn cỡ 20 người.... đang cầm cây ...cầm SÚNG...rượt theo không thương tiếc, vì họ nghĩ Thái Phong đang bắt cóc 1 người phụ nữ , hơn thế người đó lại không tỏ ra là quen biết cậu ta , trong cả quãng đường chạy cứ là HEPL ME~~... thì ai tin Thái Phong vô tội chứ !.... Ôi thôi !! chỉ còn nước chạy thật nhanh mà trốn.... thế là 3 chân 4 cẳng VÁT vợ chạy vòng vòng khắp sân bay... cảnh tượng police rượt 2 vợ chồng họ.... thú vị thật hớ hớ !!!!

- Em à !! anh biết anh có lỗi nhưng em cũng đừng làm quá đáng như thế !.... giờ thì anh cứ như 1 thằng tội phạm thật sự đây !!

- Còn nói nữa !! là anh đắc tội với tui trước, làm gì có người chồng nào bỏ vợ kiểu như anh chứ !!

- Anh!!

- POLICE HEPL ME

~

Phòng Cảnh vệ Bali airport

Dù có chạy thế nào thì làm sao thoát được chứ.... Bị còng tay y như tội phạm thật sự.... mọi người đổ dồn về khu vực đó... và xem sự việc này đông như kiến.... MẮT MẶT QUÁ !!!!! .... Còn Tử Kỳ thì... không nghĩ là ra tới nông nổi này thôi... cứ ngỡ là Thái Phong có thể VÁT nó trốn được chứ !!!!! hazzz !! nó lại không biết nói thế nào cho họ hiểu....

- I apologize for this misunderstanding. She is my wife and were going on a honeymoon. because of carelessness, I lost her.... So... I'm so sorry

(tôi xin lỗi về sự hiểu lầm này, cô ấy là vợ tôi và chúng tôi đang đi hưởng tuần trăng mật.. nhưng do sơ suất nên tôi đã lạc mất cô ấy... vì thế... 1 lần nữa xin lỗi)

Nói gì thì nói... họ vẫn CẢNH CÁO Thái PHong 1 cách trắng trợn... chưa bao giờ mất mặt như thế cả.... ôi cô vợ của mình..... thật là....

Sau khi làm xong thủ tục và.... Giải quyết vụ hiểu lầm lúc nãy thì.... Thái PHong kéo vali đi với khuôn mặt lạnh lùng.... Nó hiểu... nó đã làm quá mọi thứ... Chắc là.. giận mình lắm....

- Thái Phong !!!

Cậu ta không thèm trả lời... vẫn tiếp tục đi... Nó thì cố chạy theo... lại gọi nữa

- Thái Phong à

~

Chồng dừng chân lại ... nó mừng rỡ chạy tới.... nhưng mà... ánh mắt của Thái PHong nhìn nó... làm nó hơi sợ...

.

- Em!!!!.... thôi bỏ đi....

Nó biết Thái PHong giận lắm... nó hạ giọng...

- Này !... muốn mắng thì mắng đi!! Tui biết là tui có lỗi....

Thái Phong nhìn nó... nhăn mặt... tính thốt lời thiệt ... nhưng rồi thôi...

- Đi thôi !!

- KHÔNG mắng à ?

- Nếu em muốn chuộc lỗi thì hãy đối xử tốt với anh hơn đi !!

Cậu ta cười với nó và lại kéo vali đi .... Nó phía sau... biết là chồng đã tha lỗi ình... lòng cũng đỡ rầy rức... vui mừng chạy theo...

---

1 phút sau ...

- Em!!!!...

Nó xấu hổ quay mặt đi ....

- Không phải nói là đối xử tốt với anh sao... đi thôi !!!

Thái Phong mỉm cười , nhìn xuống tay của mình... bàn tay nhỏ nhắn và mịn màng ấy... đang nắm lấy tay mình... .... bàn tay to lớn và ấm áp của người chồng nhẹ xiết chặt tay nó ... ừ thì cả 2... có cảm giác... rất lạ ... lạ thật !! lần đầu nắm tay thế này.... Vui quá !!!

- Ủ !! đi thôi !

Suốt cả quãng đường từ sân bay về đến khách sạn... Thái PHong không bao giờ buông tay nó ra cả.... cứ thế mà nắm chặt tay vợ mình.... Miệng lúc nào cũng cười thật nhiều....

Lúc ra đến ngoài để đón taxi thì có 1 người... giờ bảng có tên của Thái PHong... cả 2 đều không hiểu... tiến đến đó và hỏi... Quá ra là... 1 người biết nói tiếng việt... hơn nữa... người đó lại là do bà Hoàng Thái Gia (má Thái Phong) kêu đón tiếp và dẫn họ về khách sạn mà má chồng đã chuẩn bị cho 2 đứa... BAO GỒM CÁC TIẾT MỤC ĐẶC BIỆT .... ĐÃ CHUẨN BỊ.

Bulgari-Resort-Bali-

Chateau De Bali Villas

- Ôi !!!!... đẹp quá !!!!...

- Nghe nói từ đây ra bãi biển chỉ có 2.68 km...

- Hay quá !!!!... tui đã đi nhiều nơi... nhưng ở đây thì.... TUYỆT QUÁ !!!!

Nó nhảy cẫng lên vì vui mừng.... chạy khắp nơi để tham quan....

Thái Phong thì nhìn nó cười ...

- Hi vọng từ bây giờ... cô ấy sẽ mãi như thế này....

Sau khi tham quan xong mọi thứ thì nó và Thái Phong tung tăng lái xe ra bãi biển....

- Tử Kỳ à !!

- Hả ?

- Có phải... em bắt đầu... có tình cảm với anh không ?

Nó quay mặt đi.... Lung túng....

- Tui... tui không biết

- Nhìn em là anh biết hết rồi !! hớ hớ... vậy chúng ta hãy thoải mái tận hưởng tuần trăng mật muộn này đi.

Nó vẫn còn thấy ngại ngùng đến khi tới bãi biển xinh đẹp...

Toàn cảnh Bali

Ôi thôi !! được đến đây mà không đi tham quan khung cảnh lung linh và lãng mạn của bãi biển xanh ngắt của Bali thì quả là uổng.... với vốn Tiếng Anh lưu loát và thành thạo... Thái PHong chính là điểm tựa VỮNG VẪNG nhất của cô vợ lúc này....

Khác với những gì nó nhìn thấy ở Thái Phong bao năm qua... người chồng hiện giờ trước mặt nó... rất phong độ... rất tài giỏi... không phải là Thái Phong tối ngày cuối đầu và nể sợ nó nữa....

Đôi mắt nó thỉnh thoảng vẫn lén nhìn chồng mình... rồi tự cười 1 mình... Bãi cát trắng... màu biển xanh hòa vào ánh nắng vàng lúc chiều tà quả là lung linh....

- Vợ à !

Nó giật mình khi đang chăm chú nhìn Thái Phong...

- ..hả... hả ?

Thái Phong cười đùa nói...

- Chồng em đẹp đến mức em nhìn đến không thể chớp mắt sao ?

- LẦM... làm gì có.... Tui...tui nhìn... nhìn món tôm hùm đó thôi. !!!

Nó ngượng ngùng... bỏ đến chỗ quán ăn hải sản

- Còn chối...vợ tui...thật đáng yêu !!!hớ hớ

KHông gian không lãng mạn gì mấy lúc này... vì sao à ?

Trước mặt Thái Phong là 1 cô vợ rất ư là.... Sao mình không nhận ra cô ấy ăn khỏe đến thế nhỉ ?

8 món.... 8 món đấy... nếu Thái Phong không nói với phục vụ đừng mang 4 món còn lại lên thì... chắc ... còn khủng khiếp hơn... 3 con tôm hùm... 4 con mực nước.. còn cua thì được chia làm 3 món các loại.... Ôi thôi chưa tới nửa tiếng thì nó đã chén sạch tất cả... mặc cho ánh mắt không tưởng của người chồng đang chăm chăm nhìn nó...

- Nhìn gì ?

- Em... em còn muốn ăn nữa không ?

Nó nhìn lại tất cả những chiến lợi phẩm vừa xữ .... Xấu hổ trào lên.... Bỏ nĩa và dao xuống... lau tay và chùi mép... mỉm cười gượng với Thái Phong

- Tui... tui no rồi. !!!

Thái Phong nhìn nó cười...

- Đừng ngại! nếu muốn ăn thì em có thể gọi thêm.

- Tui...

Thái Phong đưa tay tới gần mặt nó... theo phản xạ... nó né tay cậu ta

- Má em.. còn dính bấn !!

Lúc đó thì nó ngồi yên... không nhút nhít... Thái Phong nhẹ lau vết bấn lem trên má nó...

- Xong rồi....

Tư thế nó đang ngồi vẫn còn có gì đó gượng gạo.... mặt thì khỏi nói.. cứ như vát thêm mấy lớp má hồng vậy !!....

- Tử Kỳ... chúng ta cá cược với nhau nhá !

- Hả ?

- Nếu như... trong chuyến du lịch này... em có thể thay đổi, không lớn tiếng la mắng hay bắt nạt anh thì... anh hứa là bất cứ điều gì em yêu cầu anh cũng chấp thuận...

Nó... do dự

- Vậy.. nếu tui không làm được !

Thái Phong cười đắc ý

- Thì.... Em phải hứa là từ này về sau ... sẽ hoàn toàn nghe lời anh !

- Tui!!!

- Móc ghéo nhé !

Nó nhìn Thái PHong...

- “” chỉ có 2 ngày.... Không nóng tính... chắc cũng không sao !!?... hơn nữa... mình cũng muốn ... thật lòng thay đổi... Thái Phong... mình đã có lỗi với cậu ấy rất nhiều rồi... “”....

Nó mỉm cười và móc ghéo với Thái Phong

- Đi thôi VỢ YÊU !!!

Nó nhắm mắt... Thái PHong đưa mắt nhìn nó thì...

14. Chương 14

- ... được... được thôi !!!

Tính tiền xong... Thái Phong và nó tiếp tục dạo bước trên bãi biển xinh đẹp.... gặp ai Thái Phong cũng niềm nở chỉ về vợ mình và cười tươi nói : SHE IS MY WIFE ...

Mọi người có vẻ rất ngạc nhiên nhưng ai cũng vui vẻ khen cô vợ Thái Phong rất xinh và chúc 2 người hạnh phúc....

Nó hiểu chứ !!... biết Thái Phong đang nói gì chứ !!... nhưng... sao lại chẳng tức giận thế này ?... không phải vì cái vụ cá cược đó đâu... là thật lòng nó... cảm thấy... rất vui !!

Đang dạo bước vui vẻ thì họ nhìn thấy... người quen

- Ấy !!... người , người đón chúng ta ở sân bay kìa

- Sao ông ta lại ở đây ?

- Qua đó xem !!!

Ông hướng dẫn ấy.. cuối chào họ nhiệt tình... chỉ về phía khu vực.... đã chuẩn bị ở trên bãi biển... miệng tươi cười nói

- Chào mừng 2 vị đến với bãi biển Bali xinh đẹp, đây là do bà Hoàng Thái Gia đã chuẩn bị cho 2 vị . Xin mời !

Thái Phong vui vẻ kéo tay nó đi ... trong khi nó vẫn còn đặng đo do dự...

- W0a !!.... thoải mái thật

Thái PHong cúi thẳng người ra phơi nắng... cái làn da rám nắng mà lại rắn chắc ấy giờ đang phơi bày trước mặt nó.... Cứ như là cả bãi biển chỉ còn mỗi nó và người chồng có thân hình 6 múi tuyệt mỹ này vậy... ôi ngại thật !!!

- Đừng nói.... Là em đang .... Đang dòm ngó cái thân hình anh đấy nhá !!

Thật sự là nó ... có để ý đến ... nên giặt mình mà cải lại....

- LÀM GÌ CÓ !!!

- Thế thì tốt !!...

Nhưng người ta nói... mặt ngọt thì có ong đến.... với kiểu người đầy nam tính và cái thân hình quyến rũ như chồng mình thì các cô gái cứ lượn tới lượn lui khu vực của 2 người họ mà trầm trồ khen ngợi chỉ trở....

Thái Phong thì đeo kính râm , mặt quần đùi đi biển...và chẳng có mảnh áo nào đang ngước mặt lên trời nằm ngủ !!!

Ôi thôi nó thì.... Cứ như nó vô hình thật đấy... những người xung quanh đặc biệt là những đứa con gái 2 mảnh đấy cứ lạng qua lạng lại... thậm chí còn lấy máy chụp hình ra chụp nữa.... nó cũng là phụ nữ mà... máu ghen bao giờ cũng dễ nổi dậy cả... đặc biệt là chồng của mình nữa.... nó nhin cũng có giới hạn mà thôi... trong lúc chịu không nổi vì thái độ nhờn nhờ của Thái Phong và những hành động quá sức tương tượng của những người đó thì....

- CHUNG THÁI PHONG !!!!

~

Thái PHong giặt mình.... Tháo kính mát ra.... Ngồi dạy nhìn nó....

- ...hay...hay là đi về đi....

- Chưa tới 15 phút nữa mà !

- KHÔNG ĐƯỢC !!!

- Tự nhiên nổi cáu... em sao thế !?

- TUI KHÔNG BIẾT ! TUI MUỐN VỀ .... Về... về rồi anh muốn phơi tới tối cũng được

Thái Phong nhăn mặt.... nhìn ra biển...

- À !!!....

Nó nhăn nhó hỏi

-Cái gì mà À ?

Thái Phong làm lơ nó , vẫy tay cười với những người vừa này đang HÂM MỘ mình

- ANH !!!

Cậu ta xoay mặt nhìn nó , cười nhếch mép... thậm chí là nháy mắt với nó

- Em... ghen đấy à ?

Nó mở to mắt, giật thót mình

- Làm... làm gì có... !! tui...tui về trước đây...

Nói xong nó đứng dậy và bỏ đi

Thái Phong mỉm cười chạy theo....

Quãng đường đi bộ của họ dài ra phết... nó thì bực bội cứ hăm hăm bước đi... Thái Phong thì vui vẻ lẻo đẻo theo sau....

- Này Tử Kỳ !!!

Nó không thèm trả lời lấy 1 câu... cứ bước đi thật nhanh

Thái Phong chạy theo đến sát nó....

Nó dừng lại... mặt hăm hăm nhìn chồng....

- Tui

Chưa kịp dứt câu thì Thái Phong đã nhanh chóng hạ cuối đầu xuống THƠM lên má nó 1 cái..CHỤT

~

Ôi !! giống như điểm huyết.... nó đứng yên 1 chỗ... mặt đỏ như quả cà.... Không nói được gì !!

- Như vậy là được chứ gì !!! đi thôi ...

Thái Phong nắm tay... kéo nó đi....

Mặt mày cậu ta vui hơn hở , đặc ý với hành động vừa rồi... còn nó thì... tim như muốn rớt ra... nhưng lạ 1 chỗ... nếu là thường ngày nó đã...OÁNH chồng đã man rồi... nhưng mà giờ đây... tự nhiên... trong lòng nó... có 1 cảm giác rất lạ.... Ồ !! THÌ RA CẬU TA HÔN MINH... LẠI CÓ CẢM GIÁC NHƯ THẾ !!!

Nó mỉm cười ngại ngần.... nhìn chồng mình....

Tiết mục còn chưa dừng lại ở đó.... việc ngắm hoàng hôn cùng người mình yêu ở hòn đảo Bali này quả là không thể bỏ qua mỗi khi đặc chân đến đây..... Và vợ chồng họ cũng thế....

- Tại sao lại dẫn tui đến đây ?...

- Cứ đi đi ! không thiệt cho em đâu mà lo

Thái Phong cứ thế nắm tay nó kéo đi....

Ở đây , bạn có thể chọn bất cứ địa điểm nào để ngồi ngắm hoàn hôn lúc chiều tà !... Và đương nhiên, với một người yêu vợ và đầy lãng mạn như Thái Phong thì việc chuẩn bị sẵn cho vợ 1 chỗ ngồi tốt không phải là không thể !

Đây có thể coi là trung tâm của hòn đảo... nơi có vị trí lí tưởng nhất để ngắm 1 hoàn hôn trọn vẹn.... và người may mắn có được vị trí đó không ai khác chính là cô vợ hạnh phúc Lý Tử Kỳ....

- Tui...

- Suyt !! Những thứ này... là dành cho em !!

Mặt trời lặn rất nhanh... khoảnh khắc ấy... hồi hộp... lâng lâng trong lòng 1 cảm giác khó tả....

Nó nhìn chồng mình.... nhìn buổi chiều ta.... mặt trời buông xuống... cũng là lúc đầu nó ngã vào vai chồng mình.... nhẹ nhàng... và ấm áp...

Bàn tay to lớn và cứng cáp ấy... nhẹ quàng vai nó... ôm chặt....

Thật hạnh phúc nhỉ !?

Có lẽ tình cảm của họ... đã thật sự bắt đầu.... 1 tình cảm âm thầm... nhưng lại rất to lớn

---

Tạm biệt bãi biển BaLi thân yêu..... nó và Thái PHong về đến nhà nghỉ.... để chuẩn bị tiếp đón... 1 bất ngờ mới của người má chồng đã chuẩn bị....

BỮA TIỆC RƯỢU..... NÓNG

Về đến nhà nghỉ.... Tay họ vẫn nắm chặt không buông....

Nó... ngại ngùng lên tiếng...

- Bỏ.... bỏ tay tui ra đi....

Thái PHong... cũng ấp úng.... Buông tay và cười gượng nói

- Haha !!... trời đã tối rồi sao... nhanh...nhanh thật !!!

- ...Ờ.... Phải !!

Thái Phong vào phòng thì thấy.... có 1 tấm thiệp nhỏ....

- Má ?

Ngoài Thái Phong ngạc nhiên ra... khi nó bước vào phòng tắm thì....hương hoa ngào ngào... lung linh huyền ảo.... với bồn tắm rắc đầy hoa....

-Là má chuẩn bị sao ?....

Cả hai gặp nhau ở phòng khách... Thái Phong mỉm cười và đưa cho nó mẫu tin nhắn của má.... Và vui vẻ nói

- Dù sao tối cũng không có lịch trình... cứ làm theo lời má đi....

Nó nhìn tấm thiệp.... nhìn Thái PHong...

- Đành vậy !!!

- W0a !....

- Má thật chu đáo !!!

Thái Phong mỉm cười đưa tay mời nó đi trước... tuy hơi ngại nhưng nó vẫn vui vẻ bước đến chỗ ngồi....

Bên cạnh hồ với phong cảnh lãng mạn... cùng g với các loại rượu khác nhau được đặc trên bàn... họ tha hồ mà uống không chút do dự....

- Em... uống được không đấy?

Nó nghe tới câu đó thì... nổi điên lên

-Anh định nói tui kém đây à !!

- Không !!!... anh sợ em say thôi...

- Thế thì thì nào !!

- Thì ?...

- Đúng thế !! anh sợ tui sao ?

Nó nhếch miệng cười đắc ý... Thái Phong cũng không chịu thua

- Haha ! sao anh lại sợ em chứ ! thì thì thì....

- Được thôi !! nhưng ... tui còn muốn thêm điều kiện

- Em cứ nói !!

- Phải đoán được xuất xứ , tên và nồng độ rượu... nếu đoán được thì người kia phải uống . Nếu sau khi uống ai gục trước thì người đó thua !

Thái Phong kinh ngạc bởi khẩu khí của vợ...

-Được thôi !! bắt đầu đi

E hèm !! xin nói rõ hơn... Thể lệ như sau...

2 người sẽ thay phiên nhau đổ đối phương bằng cách rót cho họ 1 loại rượu... nếu đối phương sau khi nếm thử 1 ít... mà đoán được tên, xuất xứ và nồng độ thì người đổ sẽ uống hết 1 ly đó... còn nếu không thì.... Họ sẽ thua và phải uống ly đó !

Hiệp 1 : Puccini Limonino

- Lady first !!

- Được !! chờ đó !

Nó cuối xuống lấy 1 chai rượu, dùng khăn nhỏ bọc phía dưới và rót đầy ly cho Thái Phong !

Nụ cười đắc ý của cậu ta nở trên môi , nhẹ cầm ly và nếm thử

- Rượu này có tên là Puccini Limonino , được sản xuất tại Italia và có nồng độ là 27 . Em cũng ác thật đấy !! mới bắt đầu mà em đã cho anh uống loại gần 27 độ....

(chú ý : rượu được chia làm rượu mạnh và rượu nhẹ. Để có thể trở thành rượu mạnh thì nồng độ phải đạt tối thiểu trên 30 độ)

- Được !!!... tui chấp nhận chơi thì chấp nhận chịu, uống thì uống

- Em!!

Thái Phong vẫn không cản được nó, Tử Kỳ cầm ly rượu vừa rồi... uống ực ... hết ly

- W0a !!!....

- Đừng nói nữa !! tới anh đây

Hiệp 2 : Cordon Negro

Thái Phong cẩn thận rót cho nó.... Chưa đầy 1 ly.... Và mỉm cười bảo

- Em đoán đi !!

Nó nhìn Thái PHong... cầm ly lên nếm thử... và dùng dũa tức giận...

- ANH MUỐN GÌ ĐÂY HẢ ?SỢ TUI THUA À ?

- Anh...

- Đây là loại rượu Cordon Negro , sản xuất tại Tây Ban Nha và chỉ có 11.5 độ !! anh đang khi dễ tui đây à !

- Anh!!

Thật sự là Thái Phong không có ý đó... chỉ muốn nếu Tử Kỳ không đoán được thì uống cũng không hại bản thân.... Nhưng vì hiểu nhầm Thái Phong nên nó bực bội uống hết ly rượu đấy

- Anh thua mà !!!

- Mặc kệ !!

Thật sai lầm khi nó thách đấu với Thái Phong... Thái Phong có hẳn 1 nhà hàng rượu và từng nếm rất nhiều loại rượu nổi tiếng trong và ngoài nước... nói tóm lại là... rất hiếm loại rượu nào mà Thái Phong không biết ...

Hiệp 3 Mon Anmort

- Lần này tui không tin anh lại đoán được....

Thái Phong vẫn tươi cười với nó, nâng ly và nếm thử.... Mặt nhăn lại vì...

- “” mon Anmort , sản xuất tại Pháp... sao...sao cô ấy có thể chọn loại này nhỉ !!?... 3....3...39 độ !!!.... “”

Thái Phong nhìn nó.... Lo lắng

- Sao hả ?... đoán được không !!?

- “”cô ấy là phụ nữ... nếu uống cái này... e là... “”....

Thái Phong mỉm cười xoa đầu mình....

- Đây là loại gì vậy !!

Nó mừng rỡ cười...

- Anh cứ uống đi rồi biết!!

Thái Phong căng thẳng nhìn ly rượu... nhưng rồi cũng cầm lên và uống hết 1 ngụm !

Hơi choáng rồi !!!

---

15. Chương 15

Vin Nobil 2002

Đương nhiên là vì thương vợ... Thái Phong luôn nhẹ tay khi chọn rượu

- Vin Nobil 2002 , xuất sứ Nga ... nồng độ 10 ?

Đúng rồi !!! giỏi quá !!!!?

anh uống

Cô vợ không chịu hiểu cho chồng... luôn nặng tay... trong lúc chọn... toàn loại MẠNH .... Vì bảo vệ vợ nên ... dù biết cũng bảo là không biết./.... Gần 10 hiệp như thế rồi.... kết quả là

Hiệp thứ n : Bombay Sapphire 75 cl, 47% Alc

Do phải uống cùng lúc nhiều loại rượu mạnh... đầu óc Thái Phong có hơi chon váng.... Nhìn không rõ chai rượu..... chữ thấy chữ không.... Thấy số 4... tưởng 14 độ chắc vợ uống nổi.... cầm lên rót và...

Nó nếm thử đúng 1 lần... mặt nhăn đến không thể nhăn được... thật sự là... rất rất khó uống....

- Vậy là....

- Tui...tui đoán không được.... dù sao nãy giờ anh cũng uống cả rồi... giờ thì tui uống...

Thái Phong mỉm cười nhìn vào chai rượu ...còn nó thì cầm lên tu 1 hơi

- KHÔNG ĐƯỢC !!

~

Thái Phong giật mình chồm tới giật ly rượu của nó trong cơn loạn choạn...

- Anh.... hức !!... anh làm cái gì vậy !!

Thái Phong đau khổ thốt lên

- 4...4...47 độ lặn đó !!!!

- HẢ !!?

Rượu đó đàn ông uống còn choán váng nói chi 1 ngụm của nó.... Nãy giờ tuy không uống nhiều nhưng thật sự.... nó .... Còn hơn uống 10 ly 20 độ....

- Thôi !! vào phòng nghỉ đi... chắc em say rồi....

Thái Phong.... Bước qua chỗ nó... đỡ tay nó dẫn vào phòng...

Không những men say trong nó đang quậy phá... mà chính Thái Phong cũng không thể tỉnh táo vì những ly rượu mạnh đấy...

- Hớ hớ !!! sao...sao đầu anh tối mấy cái lặn vậy ?

- LẦM... làm gì có chuyện đó... hớ hớ.... mặt em tối 3 4 mặt lặn kìa... 1...2 ....3.... há hángộ quá

Nó nhăn mặt cáu :

- Ấy da !!! anh thật là nói nhảm mà... mặt thì chỉ có 1 thôi...1 cặp mắt...hức !! 1 cái mũi.... Hức...1 cái miệng...anh đang nói cái gì thế !!

- Không đúng !!... quả thật là... nhiều lắm... để anh coi...

- Ủ !! hức !! anh coi đi.... Tui coi anh còn cãi được không !!

Trong cơn say như thế... Cách thử của Thái Phong để xác định mặt vợ ở đâu cũng ngộ lắm....

Thái Phong mỉm cười... hạ đầu nghiêng xuống và..... HÔN MÔI nó..... nụ hôn trong cơn say... ngộ thật....

Nồng nàn và mạnh mẽ.... và rất lãng mạn....

Nụ hôn vừa dứt thì... Thái Phong bế bổng nó lên... nhẹ đặt lên giường.... nụ hôn nối tiếp ....

NỤ HÔN ẤY..... bắt đầu mọi chuyện....

Vì....

Á

~

Ồi cái tiếng thét ấy làm chấn động cả bầu trời yên tĩnh lúc bình minh....

Thái Phong lơ đãng mở mắt ra...dụi dụi

- Cái gì thế !!!....

Thái Phong bàn hoàn nhìn mọi thứ...

- Á

~

Nhìn nó thì..... cả 2 cùng la lên

- Á Á

Thái PHong bình tĩnh chồm dậy bịt miệng vợ...

- Bình tĩnh...

- Anh bảo tui bình tĩnh làm sao đây khi tui thức dậy thì đang nằm cạnh anh mà trên người lại chẳng có mảnh VẢI nào ngoài cái mền này !!!?

- Anh....

Nhìn nó... nuốt nước bọt... rồi bàn hoàn nhìn xung quanh

Ồi thôi... quần áo của cả hai đang nằm rải rác ở trên sàn....

Thái Phong đập tay lên trán... xoa xoa đầu vì hoàn toàn không biết nói gì

Ngay lúc đó... Nó cuộc người GIỮT MỀN ... Thái PHong... cũng không khác gì nó... chỉ có mỗi cái mền... nhanh tay giữ lại

- ANH LÀM CÁI GÌ VẬY ?

- Anh hỏi em mới đúng... bộ... bộ em muốn anh không có gì trên người hay sao mà còn kéo mền nữa !!

- Tui... tui tui ....

- Từ từ !!!... em muốn thay đồ trước phải không ?

- Phải !!

Thái Phong do dự...

- Đưa ...đưa gối cho anh...

- Làm gì ?

Thái Phong cúi :

- Ô hay !! em muốn lấy mền mà thì phải cho anh gối chứ !!!

Nó...đổ mặt... xoay mặt đi đưa gối cho Thái Phong

Rồi người ta chưa kịp chuẩn bị thì.... Nó GIỮT MỀN và chạy thẳng vào toilet

---

Căn phòng trở nên.... Căng thẳng đến mức tột cùng...

Giờ thì y phục đã chỉnh tề... đầu óc cũng linh hoạt và dễ nóng tính hơn

- Em...

- ĐỪNG CÓ NÓI GÌ HẾT

- Ok... ok

Nó đứng khoanh tay trước ngực.... nhìn Thái PHong tức giận đến bốc hỏa

- Chuyện này

- TUI BẢO IM MÀ !

~

- Anh !!!

Nó càng nhìn Thái Phong thì.... Đầu lại càng choáng váng vì rượu hôm qua ...

- Ôi cái đầu của tui

~

- Em..em có sao không ?

Đỡ nó...

- TRÁNH RA

~

- Được được rồi... em... em đừng kích động quá !!! ....

- Sao lại thế này chứ

~~

- Chuyện đó...

- CHUNG THÁI PHONG

~~

- Hả ?

- Tui thật sự muốn GIẾT CHẾT anh lắm rồi

~~

- Em...em nói thật à....

- TUI SẮP ĐIÊN RỒI

~~

- Hôm qua... chẳng phải cả anh và em đều uống rất nhiều sao ?

Nó giật mình

- ....

-Sau đó... em say nên anh đỡ em về phòng nghỉ....

Quay lại nhìn Thái Phong...

- Sau đó thì....

- EM VỚI ANH...

- Á

~~

- Em à !!!...

- Tui phải đánh chết anh CHUNG THÁI PHONG

~~

Giờ thì bản tính MAN RỖ của nó đã nổi dậy.... cầm bình hoa đuổi theo Thái Phong đòi sống đòi chết với cậu ta

---

Trên chiếc máy bay thân thương ngày nào....

- Em à !!!

Thái PHong kéo kéo tay áo nó

- Bỏ ra !

- Em à..... !

- TUI NÓI LÀ BỎ RA

~~

Mọi người quay lại nhìn họ....

- Ôi

~ chắc tui điên mất!!

Nó ôm mặt như muốn khóc

- Em đã thua anh rồi đấy !!

- CÁI GÌ ?

nÓ quay qua !

- Không phải chúng ta đã cá cược sao !!.. em đã đánh anh ra nông nổi này rồi còn gì !!... vậy thì anh nói gì em phải nghe chứ

- CÁI GÌ ?

- Không còn gì để nói phải không ?

- ANH!!!

- Dù sao em cũng là vợ anh... chuyện đó sớm muộn gì cũng xảy ra... hơn nữa...em cũng nói là... có tình cảm với anh mà !

Nó mở to mắt ngập ngừng nói

- Tui!!

- Tui gì mà tui ! em cứ ngoan ngoãn làm cô vợ hiền của anh đi

Thái Phong nhìn nó rồi quàng vai ôm xiết vào lòng

- Tui !!!

- Em không có ý kiến gì chứ ? không phải em nói có chơi thì có chịu sao ?

Nó nhìn Thái Phong với vẻ bất mãn nói không nên lời

- “” Ôi trời ơi !! mình mới thích được 1 tí thì giờ lại để mình ghét cái tên này lập tức là sao !!..... azzzzzzzzzz “”

16. Chương 16

Nhà !....

- Mệt thật !!!....

Thái Phong nói xong thì nằm phệp xuống sofa bấm tivi

- Em đi đâu thế !!

Nó quay người lại, trừng mắt nhìn

- ĐI NGỦ !

- Nhưng anh muốn uống nước !!!

- ANH KHÔNG CÓ TAY CÓ CHÂN À ?

Thái Phong mỉm cười nhìn nó

- Em nói gì thế ?

Giờ thì nó muốn quát cho Thái Phong 1 trận.. nhưng mà

- Được rồi !! nước chứ gì, tui sẽ lấy

Thế là nó bỏ vali xuống cái RẦM... mặt hầm hầm đi xuống bếp lấy chai nước lên

-Nè !

Thái Phong vẫn tiếp tục nhìn nó mà không cầm chai nước

- Anh à !! em mang nước đến rồi !!... anh làm ơn uống dùm em !!

- Ok !!!

Thái Phong vui vẻ nhận lấy chai nước và uống... mặc cho nó đứng đó rửa cậu ta...

Trưa !....

- Khịt khịt.... thơm quá !!

Thái Phong đang ngồi xem tivi cũng phải chồm dậy vì mùi thơm ... của đồ ăn !

- Đã 12 giờ hơn rồi à....

Nhìn bụng thì quả là có tiếng ọc ọc vang ra....

- Nhưng mà... sao lại có mùi thức ăn ở đây chứ ?

Thế là cậu ta đứng dậy và đi xuống dưới....

RẦM~~

Nó nhướng người ra nhìn

- Cái gì vậy ?

Thái Phong bàn hoàn đứng dậy sau khi TẾ CẦU THANG vì thấy cảnh... vợ nấu đồ ăn.

- Em... em nấu bữa trưa à ?

Nó dòm Thái Phong... mỉm cười và nói

- Ủ !! chắc anh đói rồi, 5 phút nữa là có thể ăn !

- Hả ?

Thái Phong há họng khi nghe lời đó

- Anh có thể ngồi ở đó đợi hoặc là xem tivi, chừng nào xong em sẽ gọi !

- Em?

- Lạ lắm sao ?

- Tại... tại từ trước đến giờ em không bao giờ xưng như thế !!

- Thế thì bây giờ em sẽ nói như thế

Kết thúc... vẫn là 1 nụ cười.... sao...sao cái nụ cười này... lại hiền lành và đẹp đến thế nhỉ !!?... cái ngày này... mình đã chờ đến 3 năm rồi... cô ấy không những cười...mà con nấu cơm ỉnh ỉnh ăn.... Thậm chí là còn xưng em... hay là... sau chuyện đó... cô ấy...bị rối loạn?

Ngay lập tức Thái Phong chạy đến chỗ nó.... Nắm chặt vai vợ và nghiêm túc hỏi

- Em... em có sao không vậy ?

Nó nhú mày...

- Không sao !!.... không phải anh thấy em thay đổi cách cư xử nên mới thế hả ?

- Đúng!! Đúng là vậy đó !!

- Thế anh thích Tử Kỳ lúc trước à !!?

Thái Phong buông tay khỏi người nó... khuôn mặt lung tung

- Anh!!!

- Em đã sai khi không biết quý trọng anh... tất cả những gì em đã đối xử không tốt với anh... thì giờ em sẽ bù đắp .

- Em...không phải em vì lời hứa nên mới thế sao ?

- Em đã nghĩ thông suốt !! thật ra thì... có một người chồng như anh là em đã rất may mắn rồi... em nên thay đổi !

- Tử Kỳ à !

Nó mỉm cười

- Hãy để em chuộc lỗi... thật sự yêu anh !và ... trở thành 1 người vợ của anh !

- Tử Kỳ à !!!

Thái Phong mừng rỡ ôm nó vào lòng

Nó nhẹ đặt tay lên lưng của chồng và ôm chặt

Bữa trưa...

.

- Em nấu rất nhiều món !... xin lỗi vì trước đây không bao giờ quan tâm đến bữa ăn của anh cả

- Không sao! Không sao... em hiểu là tốt rồi

Thái Phong vui vẻ gấp lia lia đồ ăn do vợ mình nấu , ngón nghiền ăn

- Từ từ thôi !! nước này !

- Được rồi !! vợ à...

-Hả ?

- VỢ À !!

Nó bật cười

- VỢ TỬ KỲ À !!!!!

-Ăn đi !!...

- ANH YÊU EM CHẾT ĐI ĐƯỢC

~

- Ôi trời ơi !!!

- Từ nay... em mãi thế này nhé !!!

Nắm lấy tay nó...

Nó mỉm cười, gật đầu nhìn chồng : ừm

“” Thái Phong à !!!... em không biết từ khi nào... anh lại có thể làm em phải nghĩ nhiều đến thế.. làm em cảm thấy anh quan trọng đến thế !!... từ 1 con người đáng ghét và lúc nào cũng râm rắp nghe theo em... giờ thì anh có thể trở thành điểm tựa vững trãi cho em rồi.... Đã đến lúc... em nên bù đắp cho anh... thật sự cho là một người vợ của anh !! “”

Tối đến...

CẠCH CẠCH CẠCH.... Nó đang cắt rau củ tráng miệng trong bếp

- Tử Kỳ à !

- Hả ?

- Anh... có thể nắm tay em không ?

Nó ngừng tay , xoay mặt lại nhìn chồng mình... mỉm cười

- Anh là chồng em mà!

- Vậy là...

Nó chỉ cười đáp trả

Xem bộ dạng vui mừng của cậu ta cứ như bỏ đói cả tuần mới gặp ổ bánh mì vui đến thế đấy....

Thái Phong run run tay... đưa đến gần tay nó....

Tử Kỳ đột nhiên nắm lấy 2 tay chồng và... quàng qua eo mình....

- Em!

- Không phải những người chồng đều làm thế khi vợ họ cắt rau quả sao ?

Thái Phong tùm tùm cười... tay xiết chặt nó hơn.... Ôm sát vào lòng từ phía sau...

- A!

Thái Phong mở miệng ra gần mặt nó... Tự khắc nó cầm 1 miếng táo và đút vào miệng chồng mình....

- Ôi ! ngon quá !

Thế là... hạnh phúc lắm !!! Thái Phong xoay đầu cuối xuống... THƠM lên má nó....

Tưởng chừng vợ sẽ nổi trận lôi đình nhưng mà....

CHỤT

~

Thái PHong đứng cứng người vì.... Tử Kỳ vừa mới hôn mình...

Thái Phong bàn hoàn nhìn vợ mình....

- Anh...anh không nằm mơ đó chứ ?

- Ừ !! không nằm mơ....

- Haha.... Là thật à ?

Nó cứ cười và tiếp tục công việc của mình

- Ôi vợ anh !!!.....

Thái Phong mừng đến nỗi bé bông nó lên và xoay vòng tròn....

Khi thực sự trở thành 1 người vợ , điều trước tiên bạn sẽ làm gì ?...

Ừ thì yêu thương chồng , hết lòng quan tâm và chăm sóc gia đình.... Ngoài ra còn...

CÔNG TY IDEA

Cảnh tượng này vốn chưa bao giờ xảy ra cả nhưng hôm nay thì....

Tiếng xì xầm.... những ánh mắt hiếu kì , tò mò lẫn tức giận của những người trong công ty đang nhìn họ....

Thái Phong vẫn lịch lãm và phong độ với bộ áo vest đen và caravast màu rượu vang đỏ , không phải đơn độc bước vào công ty như thường lệ nữa... mà còn có 1 cô vợ xinh đẹp đang kề sát bên cùng bước vào.

- Không phải họ chỉ là vợ chồng hồ thoi sao ?

- Sao hôm nay họ nhìn tình cảm thế nhỉ >?

- À !! hôm qua cả Chung tổng và Lý tổng đều xin phép nghỉ

- Không lẽ .... Lý tổng đã đổi ý ?....

- Ôi Chung tổng của tui.....

Thế và cả phòng làm việc nào cũng náo loạn 1 cách dã man khi nghe tin đồn đó.... Đặc biệt là mấy cô nhân viên , cứ như là nghe tin sắp bị đuổi việc vậy.... ào ạt kéo nhau chạy vào phòng Chung tổng xem thực hư thế nào .

CÁCH

~~

- CHUNG TỔNG À

~

- Anh à !! chuyện gì xảy ra vậy

- Sao hôm nay Lý tổng lại đi cùng anh ?

- KHông lẽ ... Chung tổng và Lý tổng.... hai người

- Bậy bạ !! làm gì có ... Chung tổng đẹp trai của chúng ta không thể nào mà dễ dàng đồng ý với Lý tổng đâu...

- #%^\$%&%^^....

Thái Phong tỏ ra rất bình thường với cảnh tượng này ....

- Các cô hãy ra ngoài hết đi !

Mọi người đang xông xáo thì bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt ngạc nhiên nhìn Chung tổng

- Tôi phải làm việc, các cô đang làm phiền tôi đây !

- CHUNG TỔNG À !!!

- Anh làm sao thế !! không phải Lý tổng bỏ bùa chú gì anh chứ

- Chắc là thế rồi... Chung tổng của em tội nghiệp quá...

Nhưng mà.... Thái Phong không bao giờ tránh khỏi nạn đào hoa... lúc nào cũng có hàng tá cô gái quay quanh.... Có đuổi cũng chẳng ra... biết làm thế nào chứ

GIỜ ĂN TRƯA....giờ cao điểm

Tử Kỳ đang ngồi trong phòng thì nghe

CỘC CỘC CỘC CỘC

- Sao lại có tiếng guốc chạy nhiều thế !?

Nó mở cửa và đi ra ngoài....

- Trời ơi

Cứ như là cả công ty đang có trận hỏa hoạn , mọi người đang cố chạy nạn hay sao ấy... nhưng cái nơi trú nạn.... lại là phòng của chồng nó

Vẫn biết là giờ ăn trưa là lúc chồng nó được sủng ái... nhưng , chỉ là lúc trước, giờ thì...

Nếu nói nom na thì... toàn bộ Fan hâm mộ của Thái Phong đang đứng đông nghịt bên trong....

Một mình Tử Kỳ đơn phương độc mã , bước vào trong

Biết trước là họ sẽ quay lại nhìn nhưng sẽ tỏ ra như không có gì, nó nhẹ nhàng bước tới đứng cạnh Thái Phong

Mọi ánh mắt...hành động đều đổ dồn về 2 người họ

Căn phòng trở nên yên tĩnh đến lạ thường...

Nó cất tiếng... ánh mắt nhìn mọi người

- Mọi người coi tôi là tàn hình à ?

Thái Phong bất ngờ ngược lên nhìn vợ

- Tôi là vợ CHÍNH THỨC của Thái Phong, là sếp của mấy người , việc tôi nhân nhượng để mấy người tiếp cận và thân thiết với chồng tôi.... Thế là đủ rồi.

Những khuôn mặt lo sợ và kinh ngạc của các nữ nhân viên không dám nhìn thẳng nó... nó đảo bước ra chỗ những bầy ong đang quay quanh Thái Phong

- Tôi hi vọng... sẽ không còn cảnh này xảy ra nữa.

Nó mỉm cười ngọt ngào nhìn mọi người

- Giờ thì các người có thể đi ! và nhớ.... ĐỪNG CÓ MƠ TƯỞNG GÌ ĐẾN CHUNG TỔNG NỮA !

Có người bất mãn...có người sợ hãi... và có người cảm thấy xấu hổ.... nhưng... làm gì được nó chứ ! nó là vợ của Chung Thái Phong mà !

- Nhưng cô đâu có yêu anh ấy

Một lời nói thốt lên từ cô nhân viên thân tín của Thái Phong

Nó rất bình tĩnh... xoay người nhìn cô ta ... mỉm cười, nhẹ nhàng nói

- Cô nghĩ thế sao ?

Cô gái lung túng...

- ...đúng...đúng thế !

- Thế thì từ giờ cô ĐẸP BỔ cái ý nghĩ đó đi , và hãy ngoan ngoãn làm tốt công việc của mình!

- Nhưng...

Mặc cho cô gái tức tối... nó xoay mặt lại nhìn chồng và vui vẻ nói

- Đi ăn thôi ! em đói rồi

Thái Phong nhìn nó, nhìn mọi người xung quanh đang trong chờ câu trả lời của mình.... Rất căng thẳng.... Nhưng quyết định vẫn ở Thái Phong

- Ờ !

Nó mỉm cười đắc ý , quay người lại , còn bao nhiêu cô gái kia cứ như bị sụp đổ hình tượng hoàn toàn.... Choáng váng hàng loạt

---

17. Chương 17

Nó bất ngờ ôm lấy cánh tay chồng...

Thái Phong nhìn xuống

Cô vợ mỉm cười tươi tắn

- Em làm tốt không ?

- Hả ?

- Lần đầu tiên em làm thế đấy.... vui thật !!!

- Vui?

Nó ngược mặt nhìn chồng

- Ừ !! cảm giác cứ như mình vừa chiến thắng 1 cuộc thi rất lớn....em thấy mình oai !!

- Anh... cũng không ngờ em cũng có thể làm như vậy !!

Nó nhú mắt

- Anh không thích sao ?

- Không phải !! anh thấy vui lắm !!haha

- Thật sao.?

- Nhưng mà.... Sau này không ai mang đồ ăn ngon đến cho anh nữa.

Thái Phong giả bộ buồn

- Bất quá thì em mang cho anh ăn !

Thái PHong hớn hở

- Thật à !?

- Ôi trời !! anh vui đến thế sao

Thái Phong nhìn nó, rồi khoác vai vợ, mỉm cười híp mắt

- Vợ à !! thật sự là anh rất vui đấy !!

- Đi thôi !! ăn nhanh không thì không kịp đâu ... mà trong công ty thì anh đừng có thân thiết với em quá

Thái Phong to mắt hỏi

- Sao vậy ?

- Họ sẽ nói mình không tôn trọng công ty đấy...

- Em....

PHong làm việc của Tử Kỳ...

- Sao hôm nay nhiều việc quá !!... mình làm xong đóng này nữa là có thể bàn giao rồi...

Nửa giờ sau

BÍP BÍP

-Alo

- Lý tổng!! chủ tịch mời cô lên văn phòng có việc

- Được rồi , cảm ơn ..

Thế là sau khi nhận được điện báo... nó mang bộ hồ sơ vừa làm xong ra ngoài... nhấn nút thang máy lên tầng 19

TING TONG...

Cửa Thang máy vừa mở ra... nó bước ra ngoài thì... nhìn thấy thang máy cuối hành lang có 1 người

- Trung Hiền ?

Nó gọi và cố chạy đến ...nhưng không kịp

- Sao... sao cậu ấy lại ở đây ?... không phải Trung Hiền và Thảo Yên đang ở nước ngoài sao ?

Phòng chủ tịch

- Thưa chủ tịch, tôi đã làm xong những công việc mà ngài giao, xin ngài xem qua

- Tốt !!

- Vậy tôi xin phép ra ngoài...

- Khoan đã !

-Dạ ?

- Ta... có 1 vấn đề... đang làm ta đau đầu

- Chuyện gì vậy ạ ?

Chủ tịch buồn rầu kể

- Chuyện là công ty chúng ta đang đảm nhận 1 dự án lớn với nước ngoài... nhưng... nếu kết quả không tốt... thì ... có lẽ... cái chức chủ tịch của ta cũng mất

- Nghiêm trọng vậy sao ?

- Đúng vậy... và còn hơn thế nữa... người sẽ thay thế ta lúc đó... chính là...Phạm tổng lúc trước PHẠM TRUNG HIỀN...

Nó giật bằng người...

- Phạm Trung Hiền ?

- Đúng thế !! cậu ta vừa mới đến tìm ta.....ta đang rất lo ... mọi việc không như ta dự tính... ta e... mọi chuyện sẽ diễn biến xấu...

-Chủ tịch...

- Phạm Trung Hiền... không ngờ... cũng có ngày cậu lại quay về và... hạ ta như thế !!

- Cậu ấy...

- 3 năm trước cậu ấy xin từ chức và sang nước ngoài sinh sống... ta cứ tưởng cậu ấy sẽ nguoi ngoai cái ý nghĩ ấy... nhưng giờ thì... có lẽ ta đã không làm được gì rồi

- Ngài có thể nói rõ hơn không ?

- Trong cuộc họp hội đồng quản trị 4 năm trước, việc bầu nhiệm người vào vị trí chủ tịch.. ngoài ta ra còn có Phạm Trung Hiền.... Nhưng ... vì ta có cổ phần và đã làm chủ tịch đương thời được 7 năm ...ta...ta đã mua chuộc số phiếu... nên ta mới có thể giữ chức vị này... Nhưng đúng ra, cậu trai trẻ đó.. có tài cán và năng lực hơn ta.... vì thế... cậu ấy luôn muốn hạ bệ ta bằng mọi cách... nhưng dù gì sau cuộc họp hội đồng đó. Cậu ấy vẫn phải giữ chức giám đốc mà không thể nói gì....

- Có...có chuyện đó sao ?

- Ta thật xấu hổ... giờ chắc là quả báo đối với ta....

- Chủ tịch à... ngài đừng quá lo lắng... tôi sẽ hết sức giúp đỡ ngài trong dự án này...

- Cảm ơn cô.... Cháu dâu !!

Sau khi ra khỏi phòng của Chủ tịch...

- Người mình thấy ở thang máy... quả thật là Trung Hiền... cậu ấy về rồi sao ?

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ kính.... Thở dài...

- Trung Hiền à !... Kỳ nên làm gì đây ?.... đối đầu... hay là giúp đỡ Hiền ?

Xét về tình hình...

Nếu ra sức giúp đỡ chủ tịch... thì khả năng thắng không phải là không có... điều đó sẽ giúp cho gia đình Thái Phong rất nhiều.... bảo vệ được công ty... Nhưng... Trung Hiền... cũng là người... mà nó ĐÃ TỪNG... nặng lòng... yêu mến... giúp cậu ấy... coi như là trả tất cả ân tình....

Giữa Gia đình và.... Tình cảm đó... phải làm sao chứ ?

CUỘC CHIẾN... CHỈ MỚI BẮT ĐẦU...

Chiều

Không khí vẫn như mọi khi... nhộn nhịp lúc tan sở... ngặt một nỗi... là sau vụ cảnh cáo của cô vợ Tử Kỳ thì vẫn có 1 số chưa biết trời đất gì... tiếp tục lảng vảng bên cạnh Thái PHong...

Nó phải làm xong việc mới xuống nên hơi trễ... Thang máy vừa mở ra khi xuống đại sảnh thì... cảnh tượng thật là... hoành tráng...

Người chồng của nó... VẪN ĐƯỢC sùng ái dù cho nó đã cảnh báo mọi việc....

Rất dễ nhận ra trong đám đông đó vị trí chỉ chồng vì... chỉ có mỗi Thái Phong là cao nhất trong đám đó...

Nó mỉm cười... nhẹ nhàng bước đến...

- Thái PHong !!

Lập tức tiếng gọi ấy làm dừng tất cả các chuyển động...

Nó bước đến bên cạnh chồng mình, dùng ánh mắt đầy quyền lực nhìn bọn con gái xung quanh, mỉm cười

- Tôi nói mấy người không nghe sao ?

Những cặp mắt lo sợ cuối xuống

- Hay là... nghe mà lại cố tình chống đối ?

Nó nhìn tới ai... thì người cuối mắt hoặc xoay đi... không dám lên tiếng

- Tôi nói thế đấy !! nghe hay không là tùy mấy người...Nhưng mà, tôi nói trước nếu cứ cố chống đối tôi...thì HẬU QUẢ...tự gánh lấy đấy

Nghe mà lạnh hết óc.... Nó mỉm cười... nụ cười ngọt ngào chứa đầy nguy hiểm ...

- Về thôi !! em cần chuẩn bị bữa tối nữa...

- Ồ !!....

Nó nắm lấy tay chồng... vênh mặt đầy kiêu hãnh bước ra khỏi đám đông.

- Em muốn đến siêu thị !

- Sao...sao thế?

- Không lẽ ... anh không muốn ăn bữa tối sao ?

Thái Phong mừng rỡ

- MUỐN CHỨ !!

Nó cười nhìn chồng...

- Vậy thì lái xe đến đó đi, em phải mua nguyên liệu nữa

- Được được....

Thái Phong vui vẻ lái xe rời khỏi bãi đậu xe và chở vợ đi....

Vì công ty không gần siêu thị lắm, nên quãng đường đi phải mất gần 15 phút

Khuôn mặt nó có chút ảm khúc... đăm đăm nhìn ra ngoài cửa

- Em có chuyện gì à ?...

Nó giật mình, quay qua

- Không !!... em suy nghĩ lung tung thôi...

- Trong em mệt mỏi lắm

Nó mỉm cười

- Không sao mà !!...

Thật ra là nó đang nghĩ đến vụ việc hồi chiều... nên nói ra cho Thái Phong biết hay không ? ... hay cứ im lặng ?

- “” Thái PHong là chồng mình... người sẽ gánh bó với mình cả cuộc đời sau này. Mình bước vào nhà họ Chung thì mình là người nhà họ Chung... mình không nên vì tình cảm cá nhân mà phản bội họ..... “”

Đột nhiên ...

- Lúc chiều... em có gặp Trung Hiền

KẾT

Thái PHong bàn hoàn nhìn nó...

- Anh sao vậy !!

- KHông... không sao... em vừa nói gì ?

Nó lo lắng..

- Em... có gặp Trung Hiền... nhưng cậu ấy đã bỏ đi.

- Trung Hiền ?

- ... phải...

Không khí trở nên nặng nề hơn....

- Ở công ty sao ?

- ... ừm... nhưng mà...

Thái Phong lo lắng nhìn nó

- Nhưng mà gì ?

- Chuyện đó em sẽ nói với anh sau... giờ thì đừng nghĩ tới nữa... chúng ta cần phải nấu bữa tối

- Anh...

- Yên tâm đi... em đã hứa thì nhất định sẽ không đổi... giờ thì mọi chuyện đã chấm dứt rồi... Trung Hiền có đến... thì... em vẫn không quay lại đâu

- Em...

Nó cười tươi với chồng

- Anh phải tin em chứ !! em là con dâu là họ Chung mà!

Khuôn mặt căng thẳng lúc nào giờ thì đã chuyển sắc... vui vẻ lại

- Nhớ nấu cho anh ăn thật ngon đấy

- Được rồi !!

18. Chương 18

Siêu thị ....6.00 pm

- W0a !! lâu rồi anh không vào đây... nhiều thứ thật đấy !!

Thái PHong đẩy giỏ xe đi tới, nó thì ngó xung quanh tìm nguyên liệu

- Anh đừng đi nhanh quá ! em chưa xem xong bên này mà

Thái PHong quay lại , đẩy xe lui về với vợ , mặt cười híp mắt

- Được rồi... vợ yêu à !! anh muốn ăn soup bò với rau củ

Thái Phong tự dừng ôm nó từ phía sau...lắc qua lắc lại

- Biết rồi biết rồi !! người ta nhìn kìa

Thái Phong vẫn cứ ngó lơ , quàng tay ôm người nó...

- Mặc kệ, vợ của anh mà hì hì !

- Bỏ ra coi !! em còn phải mua thức ăn nữa ...

Tử Kỳ nhìn Thái Phong mỉm cười , nắm lấy tay Thái Phong và nói

- Buông em ra đi ! sắp trễ giờ rồi đó !

- Không !!

Thái Phong cứ ôm chặt nó ... trong thật hạnh phúc... Cảnh tượng đó...

- .....Trung Hiền ?

Đôi mắt nó mở to , bàn hoàn nhìn người đứng trước mắt mình... Thái PHong, ngược mặt lên nhìn...

Ánh mắt vẫn lạnh lùng như ngày nào... sắt đá và đầy mê lực đó... đang nhìn chằm chằm bọn họ.... Tay trong tay... đang ôm nhau rất hạnh phúc ...

Lập tức , nó giựt mạnh tay Thái Phong ra... đứng lù lại ... mặt lung túng...

Thái PHong thì... quá bất ngờ với hành động của vợ... nhìn Tử Kỳ

Trung Hiền tiến đến chỗ 2 người ...

Rút tay ra khỏi túi quần và chìa ra

- Rất vui được gặp lại !!

Thái Phong giương mặt nhìn Trung Hiền

- Tôi cũng vậy !

Cái bắt tay của 2 người họ... không đơn giản là 1 cái bắt tay hữu nghị... mà là cuộc đọ sức , cảnh cáo lẫn nhau...

Ánh mắt của 2 người thật sự là... dữ dằn... như muốn giết chết đối phương vậy...

- Thôi !!

Nó bước đến, nắm tay cả 2 bỏ xuống

Thái PHong nhếch miệng cười, kéo tay vợ về phía mình

- Tử Kỳ và tôi đang mua nguyên liệu để chuẩn bị bữa tối... KHÔNG MAY lại gặp cậu...

- Thái PHong !!

Trung Hiền cuối mặt cười... và ngược mặt nhìn Thái PHong

- Rất vui vì thấy hai người hạnh phúc ! xin lỗi nếu đã làm phiền... nhưng.. cậu nên nắm chắc những gì mình đang có đi... có thể...1 ngày nào đó... nó sẽ biến mất đấy

Thái Phong hiểu... lời nói đó không đơn giản là 1 lời khuyên... mà còn có hàm ý...

Tử Kỳ lo lắng nhìn 2 người...

- Thái Phong à !!... hay là... hôm nay mình ra ngoài ăn đi... em..đói rồi !

Thái PHong nhìn nó...

- Được rồi !! đến lúc tôi cũng nên đi rồi... tạm biệt

Rồi hất đầu bước đi về phía trước .. ngang qua người nó thì dừng lại

- Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi !

Lời nói đó... làm nó giật mình , bàn hoàn

- Em có sao không !?

- Không !...

Nó nhanh chóng thay đổi không khí .

- Anh à !

-Hả ?

- Chúng ta tiếp tục mua đồ đi ! gần 7h tối rồi

Thái Phong nhìn nó

-Không... không phải em nói là chúng ta sẽ ra ngoài ăn sao ?

- Không thích ! giờ em muốn ăn ở nhà !

- ...ờ ờ!

Đang đi qua hàng rau quả thì...

Nó nhìn chồng mình... vẫn khuôn mặt buồn ấy... đang suy tư điều gì đó... nó biết... Thái PHong đang bận tâm việc vừa này...

Nó nắm lấy tay chồng , mỉm cười nũng nịu

- Chồng à !! anh nói muốn ăn soup bò và rau củ mà ... em sẽ nấu cho anh 1 nồi

~ thật to nhá !!

Thái PHong nhìn nó... rồi bật cười

- Anh không sao đâu !!

-Thật à ?...

- Ừm

Đúng là 1 người chồng yêu vợ mà... Thái PHong nắm chặt tay nó

- Miễn là... em đừng bao giờ thay đổi là được

- Hứa !!!

Về đến nhà với đóng túi đồ nặng trĩu , Thái Phong 1 tay xách hết cho vợ...miệng lúc nào cũng cười tươi

- Thái Phong à ! anh đi tắm thay đồ đi, em sẽ chuẩn bị thức ăn tối

Thái PHong cầm túi đồ đặt lên bếp và nhìn vợ

- Hôm nay anh sẽ phụ em !!

- Không cần đâu, anh chỉ phá thôi !

Thái Phong nhăn mặt

- Cứ để anh phụ rồi em sẽ biết !!

- Được ! nếu mà phá thì đừng trách em đấy

Thái Phong lập tức mang tạp dề vào và đi đến cạnh vợ.

- Anh nên làm gì đây !!

Nó ngó xung quanh...

- Sắt hành cho em

- Ok !

Ồi thôi cái ông chồng đẹp trai của nó... cọng hành quả thật là.... Được cắt rất .. hoành tráng... cọng nào cọng này ..dài gần bằng đốt tay... muốn bỏ vào canh cũng phải e dè nữa...

- Ôi trời ơi !! anh có biết cắt không thể !!

Thái Phong vội cầm nắm hành vừa cắt , quét vào bịch

- Anh... anh làm lại

Thế là 1 bó hành hi sinh... dưới tay Thái Phong...

Lần này cẩn thận hơn... nhưng mà... vì lo nhìn vợ không nhìn đường dao cắt nên...

- Á!!~~

Nó quay lại

- Sao vậy ?

Thái Phong nhăn mặt nắm chặt ngón tay ...đang chảy máu

- Đứt tay rồi !!!...

Nó lo lắng chạy ra ngoài lấy băng keo cá nhân vào... cẩn thận băng bó cho chồng...

- Đau lắm không !!

- Em lo cho anh ?

- Diên à !! sao không lo chứ !... anh ra ngoài ngồi đi, em sẽ làm... không thì anh lại đứt thêm ngón nữa đấy

Thái Phong cười

- Haha ! làm gì có chuyện đó... dù có đứt tay nữa thì vợ anh vẫn lo cho anh mà !!

- Cái anh này....

Nó quay đi bắt nồi nước lên bếp....

- Tử Kỳ à !!

- Hả ?

- Em... yêu anh không ?

Nó khựng tay... xoay mặt nhìn Thái PHong... lung túng

- Sao... sao anh lại hỏi như vậy ?

- Anh...

Nó bỏ bao tay xuống , và xoay người về hướng chồng, cười thật tươi mà nói

- Sao lại không yêu ... Thái Phong à ! anh đừng bao giờ hỏi thế nữa, như thế có nghĩ là anh đang nghi ngờ em...

Thái Phong lo lắng

- Nhưng mà

- Không nhưng gì hết, không phải chúng ta đã kết hôn rồi sao... thậm chí... chuyện đó cũng xong rồi... anh còn muốn gì nữa !!

Thái Phong nhìn chằm chằm nó

- Vậy... em không còn tình cảm gì với Trung Hiền à !!

Nó nhìn chồng... và NHÓN GÓT...

CHỤT

~

- Như vậy anh tin rồi chứ !!

Thái Phong che môi lại... đỏ mặt... nhìn nó

- Anh....

- Em phải nấu cơm đây ! anh đã phí hết gần nửa giờ của em rồi.

- Vậy...

- Đương nhiên là đi ra ngoài... anh không muốn ăn sao ?

Thái Phong cười híp mắt, nhìn vợ... và đi ra ngoài....

- “” Thái Phong à !!... em hi vọng là anh có thể giữ được em... “”

Bữa tối....

19. Chương 19

Thái PHong nhìn nồi soup... và quá trời món còn lại trầm trồ khen ngợi

- Vợ Tử Kỳ à !! em đúng là số 1

Nó mỉm cười...

- Thế thì ăn nhiều vào

Nó đứng dậy múc 1 chén soup đầy cho chồng

- Ăn ngon miệng nha !!

- Ừ !! cảm ơn em...

Thái PHong bưng chén lên và húp một hơi trong rất ngon lành....

Thái Phong không bao giờ bỏ sót những gì mà vợ mình nấu, dù no dù không ngon hay là... ngán ngẫm thì...

Thái Phong vẫn tươi cười ăn hết....

- “” Đừng bao giờ xa em... em không chắc... mình sẽ ở bên anh được bao lâu nữa... em sợ mình... sẽ phản bội anh.... “”

Thái Phong ngồi xuống sofa một cách mệt mỏi vì cơn đau vai...

- Anh đau vai à ?

Thái Phong quay lại

- À ờ... anh hơi mỏi

Nó mỉm cười đi đến chỗ Thái Phong

- Để em

Ánh mắt ngơ ngác và bất ngờ nhìn vợ

Nó nhẹ đặt tay lên vai chồng và massage...

- Em biết massage cơ à ?

- Ủ ! em đã học nó rất lâu... nhưng có dịp dùng

Thái Phong cảm thấy dễ chịu, vịn tay vợ nói

- Anh cảm thấy rất vui!

Nó dùng tay... nhìn chồng

- Em đã thay đổi ... điều đó làm anh rất vui. Anh đã thật sự có được 1 người vợ

Nó mỉm cười và tiếp tục bóp vai cho chồng...

- Anh.... phải giữ em thật chặt đấy...

Thái Phong nhúm mày... nhìn nó

- Đừng bao giờ để em đi nữa...

Thái Phong không hiểu nó đang nói gì ...

- Em... sao thế ?

- Không !! anh vui thì tốt rồi....

Nó quàng cổ chồng , ôm chặt...

- Thái PHong à....

- Hả ?

- Em.... Rất khó chịu...

- Sao vậy ?

- Em không hiểu mình đang nghĩ gì nữa...

- Thế thì đừng nghĩ nữa... ngủ sớm đi

Nó buông tay ra khỏi người chồng

- Phải rồi... em nên nghỉ ngơi thôi...

Thái PHong nhẹ nhàng đứng lên cạnh vợ

- Anh nghĩ trước đi... em muốn ở đây 1 mình...

Thái PHong do dự...

- Em chắc có ổn không...

Nó cười gượng

- Được mà...

Thái Phong... bước lên phòng...

Nó ngồi ở dưới... nhìn ra ngoài trời... tâm trạng nặng trĩu....

RENG...RENG...RENG...

Điện thoại nó rung...

- Alo !

- Kỳ vẫn chưa đổi số sao ?

- ...Trung...Trung Hiền?

- Rất may vì đã nhận ra giọng của Hiền....

- ..sao..

- Thật sự là rất ngạc nhiên khi thấy Kỳ và Thái Phong như thế
Nó bịt miệng mình...

- .....

- Hiền nói thế không phải là cố ý ... thật sự là... có cảm giác rất lạ !

- ...

- 3 năm qua... chắc là Kỳ đã có thể bắt đầu lại từ đầu rồi thì phải !?
Nó ... lấy lại bình tĩnh...

- ... phải... Kỳ và Thái Phong giờ rất hạnh phúc.

- Thế sao ?... cũng đúng... Kỳ làm thế là không có gì sai...

- Hiền... và Thảo Yên thế nào ?

- Rất tốt !!...

- ...thế...thế sao ?

- Ngày mai Hiền phải bay về Mỹ... tiếp tục công việc của mình...

- Nhanh vậy ?

Trung Hiền bật cười

- Đừng lo... Hiền sẽ sớm quay lại nếu mọi chuyện ổn thỏa...

- ....

- Tử Kỳ !

- Hả ?

- 3 năm qua... Hiền.. vẫn không thể nào ... TÍT ...TÍT ...TÍT....

Nó đã cúp máy của hắn... nó biết điều hắn sắp nói... nó biết nếu để nó nghe những lời đó... có lẽ... nó sẽ làm điều gì có lỗi với Thái Phong mất... nó đã làm đúng... nên chấm dứt thôi...

Sáng hôm sau

- Anh thức rồi à ?

Thái Phong mở mắt nhìn vợ mỉm cười :

- ừm ! em thức sớm vậy

- Em phải chuẩn bị đồ cho anh đi làm và cả bữa sáng nữa

- Vất vả cho em quá !!

Nó mang bộ vest đến cạnh giường Thái Phong

- Đã gần 8h rồi đây , anh thay đồ nhanh đi !

- - Yes Sir

Trên đường đến công ty....

- Anh à !!

-Hả ?

- Từ giờ... anh phải cố gắng làm việc thật tốt đấy !!

- Sao thế ! anh làm không tốt à ?

- Không !!!... ý em là... anh phải thật sự hết lòng trong công việc, để giúp công ty chúng ta hơn nữa

Thái Phong e dè

- Hôm nay ... em lạ thế !!

- Em....

- Chuyện gì !! ai dám làm vợ anh RẬU thế ! anh liều mạng với nó

Nó nhăn mặt

-Anh nghiêm túc đi !! không phải chuyện đùa đâu

- ...được !!!... anh không giỡn nữa... em nói gì anh nghe đó ! làm việc chăm chỉ là được chứ gì !!

Nó mỉm cười

- Ủm !

Nó bắt đầu suy nghĩ chính chắn hơn... việc nó cần làm lúc này là cố gắng dẹp đi cái tình cảm ngu ngốc ấy mà chú tâm giúp đỡ gia đình chồng mình... Dù cho điều đó ... là làm trái lại... người tình xưa...

- Mình phải thật bình tĩnh... nên làm những điều nên làm... và tuyệt đối không được làm điều gì có lỗi cả !!!!

Ngay từ giây phút đó, nó dốc hết sức và tài cán của mình, một lòng giúp đỡ công ty... và điều đó đồng nghĩa với việc nó đang chống đối Trung Hiền....

Thời gian trôi rất mau... hàng đống công việc đang dồn thành núi chờ nó làm... Thái PHong cũng không phải là ngoại lệ , liên tục phải ra ngoài bàn các hợp đồng và kêu gọi các nhà đầu tư giúp đỡ...

Cả bữa ăn trưa họ cũng không thể nào ăn được, miệt mài làm ... đến khi chiều tan sở cũng vẫn tăng ca....

Thấy vợ chăm chỉ làm đến quên cả ăn... Thái PHong nhẹ nhàng quan tâm...

CÁCH

- Em vẫn còn làm à ?

Nó tháo kính ra... nhìn chồng

- À... em còn rất nhiều bản báo cáo nữa...

- Vất vả rồi ! em ăn chút gì đi

- Không sao ! em không đói !...

Thái Phong cười và lấy tay sau lưng ra.... 2 ly mì trứng

Nó mỉm cười

- Anh chuẩn bị rồi à ?

- Đương nhiên ! em đã làm rất tốt mà... giờ thì anh thưởng cho em tô mì SIÊU CẤP Thái Phong !!!

- Có nữa hã ?

Thái Phong nhú mòi

- Sao lại không ! chỉ có anh nấu mới ngon được như thế

- Được ! vậy em phải thử rồi mới nói

Thái Phong vui vẻ mang ly mì đến bàn làm việc của vợ

- Thơm quá !!!

- Em ăn thử đi...

Nhìn Thái Phong...rồi cầm ly mì lên.... Ăn thử

-Ý....

Nó nhăn mặt lại

- Sao vậy ?

Nó cười

- Ngon thiệt !!!

Thái PHong cười thoải mái

- Đương nhiên rồi !!

- Coi bộ dạng hớn hở của anh kìa... anh làm xong công việc rồi hả !!

Thái Phong nhăn mặt đau khổ ...rên lên

- Từ sáng đến giờ, kể từ lúc em nói anh phải chăm chỉ làm việc thì anh không lúc nào nghỉ tay. Chạy từ bên này sang bên kia, kí kết hợp đồng , thương lượng với nhà cung ứng và đầu tư. Còn phải sắp xếp lịch trình và công tác của cả tuần nữa... Chưa bao giờ anh chăm chỉ như thế đấy

Cô vợ cười

- Anh giỏi thế à !!

- Vì anh là chồng em mà ! hớ hớ

- Anh phải giữ vững công ty đấy !!! em ủng hộ anh

Thái Phong mặt đầy quyết tâm

- ĐƯỢC ! nghe câu nói này của em anh sẽ càng làm tốt hơn...

- Ủm!

---

20. Chương 20

Sau khi được cổ động bằng 1 ly mì SIÊU CẤP của chồng thì Tử Kỳ lại càng có thêm động lực để làm tiếp công việc. Nhưng.... Chuyện đời ai đoán được chữ ngờ chứ ?

RENG...RENG ...RENG....

Nó đặc bút xuống và cầm điện thoại lên

- Trung.....trung hiền ?

Nó... muốn tắt máy... nhưng... cũng không biết thế nào nữa... nó để mặc cho chuông điện thoại reo....

Cuối cùng thì tiếng chuông cũng dứt... nhưng kèm sau đó.. là

PÍP PÍP....tin nhắn

Nó chần chừ, do dự... không biết nên mở tin hay không ?.... nó rối lắm... nhưng không hiểu sao... nó vẫn đọc tin nhắn

- Tại sao mình lại có cảm giác này.... Tại sao lại có ý nghĩ là sẽ đến gặp Trung Hiền... mình đã có gia đình rồi, người mình thật sự yêu thương lúc này là chồng mình.... Là Chung Thái PHong chứ không phải là Phạm Trung Hiền nữa....

Nó hoan mang... nhìn xung quanh... rối loạn... KHi nó nhìn đồng hồ thì kim dài gần chỉ 12

-15 phút ?....

Không biết nguồn lực nào lại khiến nó làm thế này, nó run rẩy tay.... Cầm lấy áo khoác... và lập tức bước ra khỏi phòng....

Thái Phong tình cờ thấy nó chạy ra ngoài rất vội vã....

Vì lo lắng cho vợ nên cậu ấy quyết định chạy theo....

Chuyện gì có thể xảy ra chứ ?

Tử Kỳ đến gặp Trung Hiền.... hay là... chỉ tình cờ đến 1 nơi nào đó...

Hoặc đã... nếu gặp lại hắn... Tử Kỳ sẽ làm gì !?....

Thái Phong sẽ như thế nào nếu thấy vợ mình...

đang lo lắng chạy đến bên Trung Hiền ?

Nó lái nhanh chóng xuống bãi đậu xe và lái xe đi... Thái Phong phía sau dùng xe công ty theo dõi .

Tâm trạng của nó rất căng thẳng và lo lắng, liên tục nhìn đồng hồ vì thời gian chỉ còn 10 phút nữa mà thôi .

Chiếc xe nó đột nhiên tăng tốc , làm cho chồng mình phía sau phải chạy nước rút theo nó...

- Chuyện gì mà cô ấy gấp thế ?

Cuối cùng thì nó cũng đến được sân bay

- Còn kịp !

Nó nhìn đồng hồ và tức tốc chạy vào bên trong

Thái Phong vội đậu xe và chạy theo vợ

- Sao cô ấy lại đến sân bay ?

Nó sốt sắn , cầm điện thoại lên gọi và ngó xung quanh...

- Trung Hiền !

- Kỳ... đến à !?

- Hiền đang ở đâu ?

Hắn im lặng... điều đó càng làm nó hoan mang và lo lắng hơn

- Hiền đang ở đâu ?

- Xoay lưng lại đi !!

Trước mặt nó là 1 Trung Hiền bằng xương bằng thịt, đang nhìn nó... mỉm cười

Nó quay gót và chạy tới chỗ Trung Hiền ....

Nhìn Trung Hiền vui mừng à ?

KHÔNG

Nhìn hắn với ánh mắt triều mến à ?

KHÔNG !!

21. Chương 21

Nó nhìn hắn với đôi mắt đang rưng rưng đầy vẻ căm phẫn....

- Kỳ... sao thế !!?

Nó đứng nghiêm nghị nhìn Trung Hiền, miệng mấp máy như muốn nói điều gì đó ...

- Không phải được gặp Hiền , Kỳ mừng đến thế sao ?

- Phạm Trung Hiền !!

Hắn bàn hoàn nhìn nó...

- ....

- Tôi nói cho Hiền biết... Tôi sẽ không để bất cứ ai phá hoại hạnh phúc gia đình tôi.... Kể cả cậu !

Ánh mắt dường như không tưởng được những điều đó lại có thể thốt ra từ người phụ nữ mà hắn luôn giữ trong tim bao lâu nay.

- Kỳ... Kỳ đang nói gì vậy ?

- Tôi !! Lý Tử Kỳ ... với tư cách là một người đã lập gia đình . Tôi muốn nói với cậu rằng... Tôi sẽ không bao giờ phản bội Thái Phong... lại không bán rẻ lương tâm mà có suy nghĩ sẽ bắt đầu lại với cậu 1 lần nữa đâu !!!

Trung Hiền im lặng... chỉ đứng nhìn nó... vô cùng xót xa...

- Tôi không hề mong Hiền sẽ quay lại đây dù chỉ là 1 giây ! Tôi chỉ muốn giữ trong lòng mình một hình ảnh Trung Hiền với tư cách 1 người bạn thân ... đừng bao giờ phá hỏng nó vì như thế tôi chỉ càng hận cậu hơn mà thôi ... Phạm Trung Hiền !

Lời nói ấy như nhát dao đâm vào tim hắn.... Tử Kỳ...đã thay đổi rồi ...

Hắn cười... nụ cười thật chua xót...

- Vậy... thì Kỳ hãy hạnh phúc đấy !!!

Rồi hắn quay lưng đi... không quay lại nhìn nó... dù chỉ là 1 lần...

ẠCH ~

Nó ngồi quỵ xuống đất... nhìn Trung Hiền/... với dòng lệ đang rơi...

Thái Phong từ phía sau chạy tới... đỡ lấy nó

- Em à !

Nó bàn hoàn quay lại

-Thái Phong ?

- Sao em lại đến sân bay ?... mà sao em lại khóc ?

Nó mỉm cười , đặt tay lên má chồng...

- Xong rồi !!!! chúng ta về thôi...

Thái Phong đỡ vợ đứng dậy và dẫn ra xe

Thái Phong mở cửa và đỡ nó vào trong ngò

Chồng nó bỏ mặc chiếc xe công ty, lo lắng cho nó và chở nó về bằng chiếc xe của mình...

- Vừa xảy ra chuyện gì vậy !?

- Em...vừa mới làm 1 chuyện...

Thái Phong càng lo hơn cho nó

- Em vừa nói gì thế ?

- Em... đến gặp Trung Hiền...

Thái Phong... sững sờ

- Em đã nói rõ với cậu ấy.... có lẽ ... sau này cậu ấy sẽ không làm phiền chúng ta nữa !

- ....

Nó mỉm cười

- Anh đừng lo !... giờ thì mọi chuyện đã được giải quyết... anh hãy cố gắng giúp đỡ công ty nữa là được...

- Được !! anh không lo nữa... sẽ dốc hết sức giúp đỡ công ty... em đừng khóc nữa

Nó gạt nước mắt , nhìn chồng

- Em không khóc đâu !! ... đây là những giọt nước mắt hạnh phúc của em đây !!

- Vợ à...

---

2 người họ thật ngây thơ... Chưa chấm dứt đâu... Chưa kết thúc đâu... đó chính là khởi đầu đây !!!... vì lời nói CÂY ĐẮN của nó như thế... lòng chiếm hữu và ghen ghét nơi Trung Hiền lại ngày một lớn lên... và đã trở thành 1 cuộc trả thù chứ không đơn thuần là... giành lại chức chủ tịch... và nó nữa !

Kể từ ngày hôm ấy , nó buông lời nói cự tuyệt tình cảm Trung Hiền... lòng nó đã nhẹ đi một gánh nặng lớn... toàn tâm toàn ý bên cạnh Thái Phong.... Nhưng... ý nghĩ của nó thật ngây thơ... Nó nghĩ Trung Hiền sẽ thông suốt... sẽ không quay lại... sẽ không bắt ép công ty... và không còn làm khó nó nữa...

Sai lầm lớn nhất chính là đó... Trung Hiền... thật sự không đơn giản như thế... Chính nó đã thúc ép 1 con người khác nơi hẳn.. và chuẩn bị tiếp đón sóng gió mới phía trước...

---

4 tuần sau....

11h30 pm

- Em à !! em sao thế ?

Nó chống tay lên đầu... xoa xoa...

- Chắc là thức khuya quá nên hơi chóng mặt.... em nghỉ 1 tí chắc không sao !

Thái Phong đỡ nó lên giường

- Em mệt thì đừng cố ! công việc ở công ty có thể làm sau mà...

- Anh đó !! chỉ biết thế thôi... không hiểu sao dạo này em hay chóng mặt lắm !!

Thái Phong lo lắng, lấy tay sờ trán vợ

- Em bệnh à ?

- Chắc vậy !!!...

- Đạo này anh thấy em kén ăn lắm đấy...

Nó nhăn mặt

- Thì em ăn không nổi mà...

- Còn nữa.... lâu lâu thì cáu với anh vô cớ

Nó giận

- THÌ EM THƯƠNG ANH NHIỀU RỒI THÌ GIỜ CÁU VỚI ANH CÓ SAO ĐÂU !!!

Thái Phong vỗ vỗ tay vợ , cười

- Được rồi ! muốn mắng muốn la gì cũng được... miễn là em vui là được

Nó mỉm cười ...

- Chồng à !!

- Hả ?

- Đi ngủ đi !!

Thái Phong hí hửng nhìn vợ

- ok !!!

Thế là lập tức leo lên giường... ngay lúc đó

BỐP ....RẦM

- Á

Thái Phong ôm đầu và xoa mông vì vợ đánh té giường

- Xuống soffa mà ngủ !!

- Sao... sao kì vậy... không phải em cho anh dọn lên đây rồi sao ?

Nó bậm môi răng đe Thái Phong

- Còn cãi !!!... xuống

~

Thái Phong xanh mặt

- Được !!!...được.... xuống thì xuống....

22. Chương 22

Trong 3 tháng đó... tức là từ ngày mà Tử Kỳ quyết định nói lời cự tuyệt với Trung Hiền, 2 vợ chồng Thái Phong ... luôn ngập tràn trong hạnh phúc ... nào là đi du lịch... nào là đi mua sắm... v..v.. ôi thời thời gian này tính tình Tử Kỳ đúng là có trời mới thấu...

Lúc thì Thái Phong cứ như được sống trong hoàng cung với cô hoàng hậu hiền dịu mẫu nghi thiên hạ.... lúc thì như sống trong ANH HÙNG XẠ ĐIỀU.... Bên cạnh LÝ MẠC SẦU.... khổ thân cậu ta....

Tại ngôi nhà thân thương đầy ấp tình yêu của 2 người họ

Thái Phong ngồi bắt chân chéo , chống tay ra sau ... ung dung rung đùi trên soffa... nhú mày nhìn vợ nói

- Em à !! sao dạo này ... em...

Nó vừa nghe đến câu đó thì lập tức bỏ sách xuống... trừng mắt nhìn Thái Phong

- Anh muốn nói gì ?

- ...à không !! không có gì....

Thái Phong lau mồ hôi toát đầy trên trán, nuốt nước bọt...

- Anh...chỉ muốn nói là sao dạo này em lại hay thích ăn trái cây thế thôi mà !!

Ánh mắt nó bớt căng hơn , cầm quyển sách đang đọc dở lên

- Em cũng không biết !!

Thái Phong lăm lét nhìn vợ, mặt hí hửng cười tùm tùm ....

- Hay là...

Nó lập tức liếc xéo Thái Phong

- ANH ĐANG NGHĨ GÌ VẬY HẢ

~~

- Nhưng mà rõ ràng

- MỆT RỒI !!! EM ĐI NGỦ ĐÂY

Nó đập quyển sách cái RẦM , một mạch bỏ lên phòng

Thái Phong ngơ ngác nhìn vợ..

- Anh chỉ muốn nói hay là em không khỏe trong người nên mới thay đổi khẩu vị phải không thôi mà.... Làm gì giận như thế !!

Ôi thật là... ai đời lại có người chồng ĐƠN GIẢN đến mức như thế nhỉ ?

Còn nó thì khác... sau khi HIỂU LẮM ý chồng ... trong lòng nó vừa vui vừa lo....

Nó ngồi lên giường... từ từ nhìn xuống bụng mình... rồi đặt tay lên....

Nó nhắm mắt lại .... Và

- Mình tăng cân thật rồi... chắc Thái Phong đang chê mình... Azz không hiểu sao dạo này lại cứ ăn nhiều thế chứ !!!

Thật là.... Hai vợ chồng này không chịu chấp nhận sự thật gì cả hà ! Ngày qua ngày cứ như thế đây ...

Nhưng... thật không hiểu... tại sao hai người họ lại có thể ung dung và thoải mái đến mức đó trong khi ... tại ương sắp ập tới .

---

3 tháng sau....

Một ngày làm việc như bao ngày tại công ty IDEA

Tử Kỳ đang lảng xảng trong phòng làm việc .... Vì chiếc váy công sở của mình hôm nay...

- Mình đã cố nhịn ăn lắm rồi... tại sao lại còn tăng cân... ôi cái bụng mình... càng ngày càng lớn ra.... Mặc váy thật khó coi mà....

Sân bay .... 8.30 am

- Alo !

- Chuẩn bị xe cho tôi , 10 phút nữa tôi cần có mặt tại công ty IDEA

- Vâng !

Trung Hiền rất điềm tĩnh , cúp máy điện thoại và quay người lại

- Thảo Yên !

- Dạ !

- Em và Trung Đan về khách sạn trước , anh sẽ liên lạc sau, giờ anh phải giải quyết công việc trước

Thảo Yên ... mặt có chút thất vọng .. nhưng vẫn nhìn Trung Hiền mỉm cười

- ... anh cứ làm việc của mình đi !.. em và con sẽ về khách sạn

Một câu ừm... lạnh lùng đến phát sợ ... Rồi hần một mạch quay đi và bước ra khỏi sân bay

Thảo Yên... nhìn theo Trung Hiền... ngậm ngùi... cuối xuống ...nhìn con đang ngồi trong xe và mỉm cười

- Đan Đan à ! ...má và con về khách sạn đợi ba nha !

Trên xe của Trung Hiền

- Alo

- Xin chào Chủ tịch Chung ! lâu quá không gặp ông

- ...Trung...Trung Hiền...

- Ông cứ bình tĩnh, mọi chuyện chưa tới đâu mà .

- Cậu muốn gì !?

- Tôi đang trên đường đến công ty ông ! hi vọng ông sẽ chuẩn bị mọi thế thật tốt để đón tiếp một CHỦ TỊCH MỚI

- Cậu đừng có quá quắc ! tôi cảnh... TÍT TÍT TÍT....

Trung Hiền nhếch mép cười

- Các người sẽ không thắng được tôi đâu !

KẾT

~~

Tiếng xe thắng gấp rất vang giòn đó chính là hần... Với một tác phong lịch lãm... về lạnh lùng đến quyền rũ ... Hần bước vào công ty với phong thái đông dặc và đầy vẻ kiêu hãnh

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Trung Hiền

- Không...không phải là Phạm tổng lúc trước của chúng ta sao ?

Ngay lập tức , tin Phạm tổng quay lại công ty không ai là không biết.... và

- CÁI GÌ ?

~

Nó đã quá to vì quá bất ngờ với tin tức đó , lập tức đứng dậy và bước nhanh ra ngoài

Nó đang đứng trước mặt Trung Hiền... ánh mắt không thể tin được... người trước mặt nó là Trung Hiền... là người mà nó đã nghĩ là sẽ chấm dứt được từ 3 tháng trước rồi ...

Hần nở nụ cười nhạt với nó và lại tiếp tục đi ngang qua nó như họ chưa hề quen nhau...

Mặc kệ đằng sau là ánh mắt vô hồn và sững sờ của nó...

Ngay lúc đó cô thư ký của nó chạy vội vàng tới

- Lý tổng ! Lý tổng à... Chủ tịch...chủ tịch cho triệu cuộc họp gấp

Nó bàn hoàn quay lại nhìn Trung Hiền.... và điều nó lo sợ lúc trước... có lẽ cũng là điều nó không ngờ nhất.... Trung Hiền... hoàn toàn không từ bỏ bất cứ ý định nào ... mà đang quay lại để lấy lại tất cả !!

Cuộc họp diễn ra với không khí vô cùng nặng nề ... chỉ riêng 1 người là vô cùng thoải mái. Vì đơn giản ... phần thắng đã nằm trong tay Trung Hiền và hắn có quyền tự mãn với những gì mình đạt được... nhìn chủ tịch và lên giọng

- Các người đã không thể hoàn thành đúng hạn theo yêu cầu của hợp đồng . Điều đó... có nghĩa là... cái ghế chủ tịch đó... phải nhường cho tôi . Còn đây là sổ phiếu ủy nhiệm của hội đồng cổ đông công ty... tôi chắc rằng... ngài sẽ hiểu chứ !!

Cả phòng họp đều kinh ngạc với lời nói đầy chắc chắn của Trung Hiền

Tử Kỳ lâm lâm tay nhìn Trung Hiền với ánh mắt tức tối... nhưng quả thật là mọi chuyện là do nó quá chủ quan nên....

Chủ tịch như mất thần hồn... ngồi bệt xuống ghế

- Được thôi !! mọi người , kể từ hôm nay, tôi ! Phạm Trung Hiền sẽ là chủ tịch mới của công ty IDEA, tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ công ty đi lên và...

Nhìn Tử Kỳ,,

- Nếu... có ai cố ý chống đối tôi... thì hậu quả... tự gánh lấy !

Chính trong lúc đó , không khí bỗng trở nên hỗn loạn hơn...

Nó thì hoàn toàn không làm được gì trước sự việc đó...Trung Hiền nhẹ nhếch mép cười

- Đủ rồi ! ngay từ lúc này tôi sẽ nhận chức, mọi người cứ làm việc như bình thường .

Những người có mặt trong cuộc họp bàn tán xôn xao nhưng lại e dè lo lắng, họ cuối đầu rồi bước ra ngoài ... riêng nó thì tức giận nhìn chằm chằm Trung Hiền như muốn nuốt chửng hắn.

Khi mọi người lần lượt bước ra ngoài hết, Trung Hiền mới nhẹ đưa cặp mắt nhìn nó

- Kỳ không thích à?

Nó vẫn trừng mắt nhìn hắn và quăng đống giấy đang đặt trên bàn xuống dưới đất 1 cách giận dữ

- CHUYỆN NÀY LÀ SAO HẢ ?

Trung Hiền quay mặt đi, lạnh lùng trả lời

- Hiền đã nói rất rõ và Hiền không nghĩ mình cần giải thích nữa

- NGƯỜI HIỀN MUỐN CHỐNG ĐỐI VÀ TRẢ THÙ LÀ KỶ CHứ KHÔNG PHẢI LÀ GIA ĐÌNH THÁI PHONG, TẠI SAO LẠI CÒN QUAY VỀ VÀ CỐ GIÀNH LẤY CÔNG TY NÀY HẢ

Lại nụ cười đó , hắn rất bình tĩnh nhìn nó

- Chính vì Kỳ nên Hiền mới càng muốn mọi chuyện như thế. Giờ chỉ là công ty... nhưng sau này cũng có thể sẽ là Thái Phong .

Nó quá tức giận khi Trung Hiền thốt ra những lời như thế và

CHÁT ~

Trung Hiền nhếch mép cười ,lấy tay đặt lên má mình vừa mới bị Tử Kỳ tát

- Kỳ vì Thái Phong mà tát Hiền ?

- PHẢI !! Kỳ muốn tát cho Hiền tỉnh , Hiền đã đi quá xa rồi , TẠI SAO HIỀN CÓ THỂ LÀM RA NHỮNG CHUYỆN ĐÁNG XẤU HỔ NHƯ VẬY HẢ ?

~

Hắn ngược mặt nhìn nó

- Xấu hổ ?... Kỳ nghĩ Hiền thế sao ?

- Kỳ thật sai lầm khi nghĩ 1 người như Hiền có thể tin tưởng và trở thành 1 người bạn. Hiền... Hiền

- Không ngờ à? Hối hận ? hay là... quá thất vọng?

Nó mở to mắt vì kinh hãi trước con người này

- Chính Kỳ là người làm Hiền yêu Kỳ, cũng chính Kỳ... quay lưng lại với Hiền. 3 năm qua không lúc nào Hiền không nhớ về cái tình yêu đó ... lúc nào cũng nghĩ là Kỳ sẽ không thay đổi tình cảm dù có như thế nào...

- HIỀN ĐIÊN RỒI !

Hắn cười

- Giờ thì sao ?... những gì Hiền có được là gì ?... sự lạnh nhạt của Kỳ ?... sự thù ghét của Kỳ.. hay là những lời nói cay nghiệt và vô tình ?...

- ... .

- Đủ rồi ! Kỳ ra ngoài và tiếp tục công việc của mình đi.

Nó nắm chặt tay run run với ánh mắt thù hận nhìn Trung Hiền

Nó tháo cái bản tên đang cài trên áo của mình và quăng xuống đất

Trung Hiền quay lại

- Kỳ làm gì vậy ?

- TÔI TỪ CHỨC!!

Rồi quay mặt bỏ đi

Trung Hiền chạy theo nắm tay nó lại

- Bỏ tôi ra

- Kỳ nghĩ như thế thì Hiền sẽ không làm gì được sao ?

Nó nhìn hắn

Trung Hiền như nắm được thót nó

- Nếu Kỳ nghĩ từ chức thì Hiền sẽ không làm được gì Kỳ sai lầm rồi ! Công ty này là của nhà họ Chung , Kỳ có muốn... vì Kỳ... mà công ty này sẽ sụp đổ không?

- HIỀN !!

- Nếu Kỳ bỏ đi thì Hiền sẽ phá hủy cái công ty này.

Thái Phong vì lịch công tác nên đã ra nước ngoài ... trong 1 tuần. Sáng hôm nay ... Thái Phong vừa lên chuyến bay thì công ty đã xảy ra chuyện như vậy

Một mình nó phải đối mặt với mọi chuyện... Chủ tịch củ tức là ông của Thái Phong... vì đúng theo hợp đồng và giao hẹn... nên đã phải rời khỏi công ty mà hoàn toàn không làm được gì... ông chỉ hi vọng nó và Thái

Phong có thể lấy lại công ty và chấn hưng nó... Nó không muốn nói với Thái Phong vì sợ Thái Phong sẽ lo lắng, chuyển công tác của Thái Phong rất quan trọng vì nó sẽ giúp ích nhiều trong việc... giành lấy lại IDEA

Tin tức nhanh chóng lan nhanh.... Cả công ty đều biết ,chức ghế chủ tịch đã giao vào tay Phạm tổng trước nhiệm thi.Mọi trật tự trong công ty như xáo trộn cả lên, vui có mừng có... lo sợ cũng có... không khí trở nên căng thẳng hơn.

Tình trạng sức khỏe nó đã không tốt ... lại gặp thêm cú sốc này... quả thật ... nó chịu không nổi... Trong lúc làm việc thì...

Phòng nội vụ (khu làm việc của nó)

Mọi người đang làm thì bỗng đứng lên,, lo lắng cuối chào ...

- Chủ....chủ tịch...

Trung Hiền không hỏi không rằng , một mạch bước vào phòng làm việc của nó .

CÁCH

Hắn hốt hoảng la lên khi thấy nó nằm trên sàn bất tỉnh

- TỬ KỲ

Và chạy tới đỡ người nó ... lay lay

- Tử Kỳ à.... Kỳ có sao không ?... Kỳ à~

Nhưng Nó không phản ứng, trán toát đầy mồ hôi... mặt trắng bệch

Không nói không rằng , hắn lập tức bế nó lên và chạy ra ngoài

Mọi người đều nhìn vào hắn

- Lý tổng !!!

Tối ...

RENG RENG RENG...

Trung Hiền cầm điện thoại lên và có ý như không muốn nghe

- Alo

- Anh... mọi việc ổn chứ?

- Mọi chuyện vẫn ổn!

Câu trả lời lạnh lùng ấy... làm cho Thảo Yên như thấy mình bị bỏ rơi

- chừng nào anh về ?

Trung Hiền nhìn nó...

- Có lẽ anh sẽ không về !

- Sao ?

- Em và con cứ nghỉ ngơi trước đi, mai chúng ta sẽ dọn sang nhà mới

- Anh à ! TÍT ...TÍT TÍT

Hắn cúp máy ngang của vợ..

Nhẹ xoay bước ngồi xuống cạnh giường nó nằm

Tay nó nhút nhút...

Trung Hiền giật mình , nắm lấy tay nó vui mừng

- Kỳ tỉnh rồi à ?

Nó lơ lơ mệt mỏi , nhú nhú cặp mắt nhìn

- Uống nước không ? Hiền lấy

Nó lập tức quật tay Trung Hiền ra

Rồi ngồi dậy

Trung Hiền ... lơ đi cái cảm giác tức giận đó và mỉm cười với nó

- Không uống cũng không sao... tỉnh lại thì tốt rồi

Dù mới tỉnh dậy nhưng ánh mắt của nó vẫn có thể nhận ra rõ ràng rằng... nó đang căm hận hẳn

- Hiền sẽ chờ Kỳ về

- Không cần!

Nó bước xuống giường... nhưng sức còn yếu nên

Ngã ,, may mắn thay Trung Hiền đỡ kịp nó...

Nó cố đứng vững và đẩy Trung Hiền ra

- Tôi tự về...

Vừa mới bước đi dc 3 bước thì

- ủa... ủa!!!....

Nó bịt miệng vì ... buồn nôn

- Có sao không?

Nó hất tay hẳn ra

- Bỏ tay ra , tôi không cần cậu giúp ~

Nó lại bước đi... nhưng thực sự là

- ủa.... ủa.ủa

Nó lập tức chạy ra ngoài...và vào toilet

Nó buồn nôn và ủa liên tục...

Ngay lúc đó ...

-Tử Kỳ

Nó... mệt nhọc ngược mặt lên nhìn

-....Thảo...Thảo Yên ?

23. Chương 23

Nó ngơ ngàng khi nhìn thấy trước mặt mình là Thảo Yên ...

Ánh mắt của cô ấy thật lạ... rất hiền dịu và ân cần... mỉm cười với nó và nhẹ nhàng bước đến đỡ nó hỏi thăm

- Kỳ sao thế ? không khỏe trong người à ?

Nó lấp bắp

- Không... không sao !!

Thảo Yên buông tay khỏi người nó , cười nhạt

- Tôi đến tìm Trung Hiền, cô biết anh ấy ở đâu không ?

Nó vờ lơ đã

- Tui... tui không biết !... tui phải về rồi... xin phép cô !!

- Khoan đã !!...

Nó dừng bước, quay lại

Thảo Yên nhẹ giọng

- Kỳ à !?... hình như Trung Hiền sẽ về đây làm việc lại... hi vọng cô sẽ giúp đỡ anh ấy nhiều

Tử Kỳ cười khinh

- Đúng là tôi cần giúp đỡ cậu ấy nhiều...

Thảo Yên đáp

- Trung Hiền và Yên mới về nước hôm nay... nhưng mà vì công chuyện nên Yên và bé Đan Đan

- Đan Đan ?

Thảo Yên ngạc nhiên dù đó là cố tình nói với nó

- Đúng vậy !! Đan Đan là con trai của Yên và Trung Hiền

Nó cười lên 1 tiếng

Nó gật đầu chào nhẹ và ôm bụng quay đi

Thảo Yên vẫn không hề rời ánh mắt khỏi nó... nhìn và... hoài nghi... nhưng.. không thể nói gì

Thảo Yên đứng đó...1 lát sau

- Tử Kỳ !

Tiếng hân vang ra trước cửa phòng toilet nữ ... Thảo Yên đang đứng lặng trong đó thì hoàn toàn kinh ngạc trước tiếng nói ấy...

- Tử Kỳ à !!... có sao không ?

Thảo Yên bàn hoàn... lòng dấy lên một cảm xúc tức tối... thoát không được

CÁCH

Cánh cửa bật ra ... Trung Hiền khựng chân lại khi ... trước mặt hắn là vợ của mình

Thảo Yên nhìn hắn ... ánh mắt vừa đau vừa hận... rưng rưng dòng lệ....

Hắn lặng người... không biết phải nói thế nào

Thảo Yên... lâm lâm tay như muốn đánh người chồng mà mình hết mực yêu thương này... nhưng

Cô ấy đã bỏ đi... để lại phía sau là sự áy náy và xấu hổ của tên chồng ... xấu xa đó !

Đáng lẽ hắn nên chạy theo... níu giữ vợ mình lại... nên nói dối hay tìm lời gì đó giải thích để cô ấy không hiểu lầm... Nhưng rõ ràng hắn đã không làm như vậy... rất bình tĩnh... chỉnh chu lại bộ đồ vest ... và bước ra ngoài.

Cả 2 người phụ nữ... đều bị hắn... tên đàn ông xấu xa làm cho tổn thương ...

Người vợ lúc nào cũng chỉ biết có hấn và hết lòng yêu thương hấn thì bị hấn bỏ mặc , lạnh nhạt và vô tình... Trong khi Tử Kỳ... người hấn lúc nào cũng yêu thương nhưng chính tình yêu ấy đã làm cho nó phải oán hận và bị dày vò ... Trung Hiền !!!... rốt cuộc là cậu muốn cái gì chứ ?

Cô vợ của hấn... lái xe đi một cách vội vàng... lòng rối như tơ vò... không biết nên trách.... nên hận hay nên oán thù hấn nữa... Điều Thảo Yên lo sợ có lẽ đến thật rồi... Cô ấy luôn làm mọi điều để Trung Hiền có thể gạt đi hình bóng Tử Kỳ... thậm chí biết là chồng mình vốn chưa bao giờ quên... nhưng Thảo Yên vẫn không để tâm... thật lòng thật dạ... yêu Trung Hiền... chỉ cần... đừng bao giờ xa mình là được....

Giờ thì sao ?... tiếng gọi ấy... sự lo lắng thấy rõ trong từng lời nói... chưa bao giờ... chưa hề thấy ở Trung Hiền khi bên cạnh mình... Thật sự mình không bằng Tử Kỳ ở điểm nào ?~~ rõ ràng người anh ấy yêu là mình... trước kia vốn là vậy mà

~~ Tại sao... tại sao lại thành ra thế này ?

Thảo Yên mất bình tĩnh :

- ... Tử Kỳ... là Tử Kỳ ~~ LÀ TỬ KỲ

~

Chiếc xe của cô ấy lao thẳng về phía trước trong vô thức

Tối hôm đó ...

Trung Hiền một mình chạy trên con đường dài... lòng suy nghĩ rất nhiều điều...

- Mình đã làm sai ?... những thứ đó vốn thuộc về mình, giờ thì mình chỉ lấy lại mà thôi... mình không sai, vốn không sai !!

Một kẻ độc đoán và chỉ biết có bản thân như hấn thì hiểu gì chứ !?... máu lạnh , tồi tệ !

Tại nhà Tử Kỳ

Nó đang mệt mỏi... quá nhiều chuyện xảy ra cùng một lúc , nó không biết phải làm gì nữa... nó chỉ là 1 người phụ nữ ... nó không thể gánh vác trọng trách quá lớn thế này được...

Nó muốn khóc... khóc thật nhiều... nó muốn Thái PHong nhanh chóng quay về... nó muốn có người yêu thương và che chở cho nó lúc này... Nó không thể nói bất cứ điều gì với Thái Phong cả... và điều đó lại làm nó khó xử hơn nữa...

Từ nay về sau.. việc nó phải đối mặt với hấn không phải ngày một ngày hai... chỉ cần nó làm trái ý hấn thì nhất định ... Thái Phong và cả công ty sẽ bị đe dọa... Nhưng.. nó hoàn toàn không muốn làm điều gì có lỗi với Thái Phong cả... nó nợ Thái Phong quá nhiều...

RENG RENG RENG...

Nó mệt mỏi cầm chiếc điện thoại trên bàn lên

- alo !

- Tui có thể nói chuyện với cô tí không ?

-Thảo Yên !!

- Cô ra ngoài đi ! tôi đang đợi trước nhà cô đây !!

Chuyện gì sẽ xảy ra ?... khi giờ lòng ghen tuông và thù oán của cô vợ đang lên tới tột cùng... Tử Kỳ sẽ ứng phó ra sao đây ? hay là...

Tử Kỳ vô cùng bất ngờ khi nhận được lời yêu cầu đấy , không nghĩ là Thảo Yên sẽ đến tìm mình lúc này... Vốn bản tính không hay toan tính nên nó đã nhanh chóng đồng ý và bước ra ngoài .

CÁCH

Cánh cửa vừa được mở ra... người trước mặt nó không còn là một Thảo Yên dịu hiền như ngày nào nữa... ánh mắt của cô ấy trong rất sắc đá như muốn giết chết nó ngay bây giờ vậy...

Nó lùi lại và có chút lo sợ, Thảo Yên lâm lâm tay như muốn tát nó một bạt tay nhưng có vẻ chưa có đến lúc...

Thảo Yên buông lỏng tay , mặt cũng bớt cau gắt và dữ tợn ....

- Tui có thể vào nhà không ?

Nó bàn hoàn

- Được...

Không khí có chút căng thẳng... yên ắng đến lặng người

Thảo Yên chỉ ngồi yên đó, nhìn nó với ánh mắt căm tức không nên lời

Nó lên tiếng

- Tối rồi... Yên kiếm Kỳ có gì không ?

Thảo Yên ngừng đảo mắt nhìn xung quanh... lập tức nhìn nó với ánh mắt hằn học và gay gắt

- Thảo... Thảo Yên

CHÁT

Bạt tay đó của Thảo Yên bất ngờ đánh nó , làm cho nó đang ngồi cũng loạng choạng , lấy tay đặc lên má... không hiểu chuyện gì đang xảy ra... nhìn Thảo Yên

Ánh mắt đang rưng rưng lệ của Thảo Yên nhìn nó không chớp mắt ... miệng mấp máy như muốn thốt ra rất nhiều lời với nó

- Yên...

- Tại sao lại đối xử như vậy với tôi !!!

Nó nhìn Thảo Yên

- TẠI SAO CÔ ĐÃ NÓI KẾT THÚC VỚI CHỒNG TÔI MÀ CÒN QUAY LẠI VỚI ANH ẤY LÀ SAO HẢ ?

~

Nó hoàn toàn không hiểu

- Yên nói gì ?

Cô ấy cười khẩy 1 tiếng và lên giọng

- Cô còn dám hỏi tôi nói gì ? Lý Tử Kỳ ! ... tôi cứ nghĩ cô là một người đàn hoàn và đáng tin , dù sao cô cũng đã có gia đình VẬY MÀ CÔ CÒN MẶT MŨI NÀO MÀ ĐI DỤ DỖ CHỒNG TÔI CHỨ

- Dụ dỗ ... ?

- Cô đúng là loại phụ nữ không biết liêm sỉ , cô không đáng làm vợ của ai cả , hạng người như cô thì tốt nhất nên tìm loại đàn ông rẻ tiền mà theo ...

Nó hoàn toàn không thể nghe nổi những lời nói cay độc đó phát ra từ miệng Thảo Yên, đôi mắt nó căng tròn theo dòng lệ đang ứ đọng quanh khóe mắt

- Cô chỉ có thể đi cướp chồng người khác mà hoàn toàn không thể làm được gì sao ? Cô làm việc đó cô không thấy có lỗi với Thái Phong à ? Cô đúng là loại phụ nữ tùy tiện và

- ĐỦ RỒI !!

Thảo Yên kinh ngạc và sững sờ trước lời của nó

Nước mắt nó rơi vì sự ảm ức không thể nhìn được hơn nữa. Nó nuốt đắng , gạt nước mắt đang rơi , nhìn thẳng Thảo Yên mà khẳng định

- Thảo Yên ! Những lời nói của cô vừa nãy... tôi sẽ coi như không có gì . Tôi không muốn gây thêm chuyện hay phiền phức gì nữa, tôi không muốn chúng ta sẽ không thể nhìn mặt nhau . Đúng là tôi từng yêu chồng cô . Đúng là tôi từng có ý định cướp chồng cô , thậm chí tôi còn muốn cô sẽ phải biến mất nữa kia

Lần này quả thật là sự tức giận của Thảo Yên hiện rõ hơn... ánh mắt đậm đậm nhìn nó

- Nhưng những điều đó không còn quan trọng nữa !

Thảo Yên kinh ngạc

- Tôi đã có gia đình , chồng tôi là Chung Thái Phong và hiện giờ chúng tôi đang rất hạnh phúc . chính chồng cô ! Người chồng mà cô yêu quý .. CẬU TA đang MUỐN ĐOẠT HẾT NHỮNG HẠNH PHÚC MÀ TÔI ĐANG CÓ ĐI Đấy CÔ CÓ BIẾT KHÔNG HẢ !

~~

- Cô !

Nó khựng lại , muốn yên ắng mọi chuyện

- Khuya rồi ! Cô về đi !

Nói rồi nó đứng dậy

Thảo Yên bàn hoàn trước những lời nói của nó , hoàn toàn không hiểu... Cô ấy cầm túi xách , bước ra ngoài với khuôn mặt mất hồn và vẻ mặt bàn hoàn.

Nó mệt mỏi và cảm thấy tuyệt vọng... Những chuyện vừa xảy ra... tại sao tự dưng cuộc sống nó phải thế này , tại sao mọi việc lại đổ ập lên người nó như thế ... Quả báo... hay là khó khăn thật sự cần đến để nó vượt qua để đến được với hạnh phúc thật sự...

Sáng hôm sau ...

Trung Hiền vừa mới lái xe về đến khách sạn, nơi mà Thảo Yên và bé Trung Đan đang ở .

Cánh cửa vừa mở ra thì...

- Em làm cái gì vậy !!

Trung Hiền tỉnh hẳn về mệt mỏi , vội chạy tới nắm lấy tay Thảo Yên

- Buông em ra !!~

- Em tính đi đâu !

Thảo Yên đưa ánh mắt đau lòng và cay đắng nhìn hắn

- Em không chịu đựng nổi nữa , em muốn đi du lịch cho khoay khoả , anh hãy chăm sóc Trung Đan cho tốt !

- Em nói cái gì vậy ?

Thảo Yên hất tay của hắn ra và kéo vali đi

Trung Hiền đứng đó , bàn hoàn... nhìn con mình đang ngồi trong xe , nhìn vợ mình... đang bước đi .... Rồi khỏi căn phòng

Ngay lúc đó... một người chồng, một người cha... chưa bao giờ đảm nhiệm tốt vai trò của mình được một ngày nào... giờ phải làm tất cả mọi việc... Vì tiếng ồn nên bé Trung Đan tỉnh giấc và khóc nức nở , sự bối rối trong thấy rõ ở khuôn mặt hần , chưa bao giờ gặp cảnh tượng này. Dù có thì .. đã có Thảo Yên.

Hôm nay mọi thứ sẽ được chuyển đến căn nhà mới hơn nữa 1 mình , không có vợ chăm sóc Trung Đan... một tên đàn ông không bao giờ lo cho gia đình như hần sẽ như thế nào chứ ... vậy...

Hần sẽ làm gì để giải quyết tình huống này đây ... ??

RENG...RENG...RENG...

Nó vội mở điện thoại, nhưng khi nhìn thấy tên người gọi thì nó chỉ muốn cúp máy quách cho xong nhưng...

- Alo

- Kỳ đến chỗ Hiền được không !?

- Tôi không nghĩ là mình cần đến

(OE...OE..... bé Trung Đan la khóc....)

Nó nghe rất rõ vì tiếng rất lớn

- Chuyện gì thế ?

- Là Trung Đan... Thảo Yên đã đi du lịch rồi... cô ấy để Trung Đan cho Hiền chăm sóc nhưng

- .... Tôi không cần biết ! chuyện của Hiền tốt nhất tôi không nên xen vào

- Kỳ ..

Tiếng khóc mỗi lúc một lớn hơn ... có vẻ như tình hình nghiêm trọng hơn rồi

Và....

- Ở đâu ?

Một ngày ở cùng người tình cũ sẽ thế nào nhỉ ?... vì hôm nay chuyển nhà nên mọi thứ được đưa đến nhà mới, có phải bây giờ nó đang đóng vai trò là 1 cô vợ TẬP SỰ của hần không , vừa phụ giúp trang trí và dọn lại căn nhà ... lại phải... chăm sóc bé Trung Đan... w0a... nhiều điều xảy ra lắm đây...

24. Chương 24

Thật sự mà nói , lời đồng ý của nó không có nghĩa là chấp nhận tha thứ hay là mềm lòng vì hần cả... mà đơn giản chỉ vì nó không muốn vì tình cảm cá nhân mà bỏ mặt mọi thứ .

Thảo Yên bỏ đi có lẽ cũng vì nó , bé Trung Đan không nên vì thế mà bị bỏ mặc như vậy... dù sao cũng chỉ là chăm sóc 1 đứa trẻ... mọi chuyện vẫn có thể nằm trong tầm tay của nó .

Nó lái xe một mạch đến chỗ của Trung Hiền

TING TONG

Nó đặc chân đến cửa phòng 1002 ở khách sạn NEWTON ,chần chờ 1 lúc và nhấn chuông

Cánh cửa nhanh chóng mở ra , trước mặt nó vẫn là cái tên đáng ghét ấy... nhưng đằng sau... lại là 1 đứa trẻ kháu khỉnh đến phát ghen tị...

Tiếng khóc của Trung Đan mỗi lúc một lớn hơn ... vẻ mặt thay vì hằm hằm tức giận mà đôi co với hần thì nó lại trở nên lúng túng và lo lắng hần , vội đi đến chỗ của Trung Đan và xò tay bế bé

- Ôi !! ngoan ngoan , sao dạ ?... con khó chịu à ?... thôi thôi nín đi cô thương

Tiếng nấc cũng như tiếng khóc đã giảm hẳn trong thấy, Trung Hiền nở nụ cười vui mừng nhìn nó và con .

- Cảm ơn Kỳ.

Nó xoay lưng lại ,tay vẫn dõ dõ Trung Đan

- Kỳ làm việc này không phải vì Hiền đâu!!

Dù lời nói ấy lạnh lùng, nhưng hành động của nó lại làm hẳn cảm thấy không hẳn là không vì hẳn !

RENG...RENG...RENG

Trung Hiền vội lấy điện thoại

- Alo

- Chúng tôi đã chuyển mọi thứ đến địa chỉ rồi thưa ông

Hắn nhìn nó và nói tiếp

- được rồi , tôi sẽ đến ngay

Nó nhìn hẳn

Trung Hiền lúng túng mỉm cười

- Hôm nay , Hiền phải dọn đồ vào nhà mới... nên..

- Đi thôi !!

Hắn kinh ngạc trước lời nói của nó

- Hả ?

Nó nạt

- Không phải chuyển nhà sao ? không đi nhanh

Trung Hiền vui vẻ mở cửa mời nó đi ra

Nó bế Trung Đan đang nũng nịu trên tay mình bước ra ngoài

Trung Hiền lái xe chở nó cùng Trung Đan đến ngôi nhà mới , vị trí nó đang ngồi... thường là do Thảo Yên ngồi, bé Trung Đan cũng là do cô ấy chăm sóc.... Nhưng hôm nay thì nó lại đóng vai một người mẹ THAY THẾ như vậy nè...

Ôi thôi !! cậu nhóc Trung Đan nhà ta là chúa nũng nịu nhưng cực kì tinh ranh, Từ Kỳ cũng rất mến cậu nhóc này ... trên suốt chặn đường từ khách sạn đến ngôi nhà mới thì nó không lúc nào ngồi bỏ rơi Trung Đan , nó và Trung Đan vui vẻ đùa với nhau

Trung Hiền dù đang lái xe nhưng vẫn cảm nhận được sự vui vẻ và hân hoan của nó , Chưa bao giờ kể từ khi hẳn và Thảo Yên cưới nhau, nụ cười này lại xuất hiện... một nụ cười hạnh phúc thật sự ...có lẽ chỉ mỗi mình nó có thể mang lại mà thôi !

Ngôi nhà mới...

Thật sự bất cứ người nào đã có gia đình đều có ước mơ sở hữu căn nhà này.... Quả thật là nó rất đẹp... nghĩ lại căn nhà của nó cũng thế sánh bằng ngôi nhà TRIỆU phú này ... nó quá đẹp, quá rộng rãi... nhưng cũng rất ấm cúng....

Chiếc xe vừa thắng lại ở sân trước của ngôi nhà ...

Trung Hiền tháo dây an toàn , nhanh chóng bước qua bên nó , mở cửa và chờ nó cùng Trung Đan bước ra

Đương nhiên sự hiểu lầm sẽ vẫn tiếp tục diễn ra vì thực tế họ trong có vẻ không giống 2 người xa lạ là mấy
Trước khi nó hết ngưỡng mộ cảnh tượng trước mắt thì ... đột nhiên có một người chạy tới

- Thưa ông , mọi thứ đã được chuyển đến rồi ạ !!

- Được rồi ! vất vả cho anh !

Ánh mắt nó thôi nhìn căn nhà , quay sang chỗ hần

Không biết lí do tại sao lại thành ra thế này...

- À !! ông đưa vợ cùng đến sao ?... trong 2 người rất hạnh phúc đấy , có cả đứa cậu nhóc trong khẩu khỉnh quá

Nó tròn mắt nhìn Trung Hiền rồi nhìn người đàn ông vận chuyển đồ đó

Trung Hiền mỉm cười và bảo

- Cám ơn vì lời khen , tôi sẽ tặng thêm tiền vận chuyển cho lần này

- A ha ! không có chi, cám ơn ông !! vậy tôi xin phép đi trước, có gì cứ gọi tôi

- Ủm

Trung Hiền gật đầu xong quay sang nhìn nó thì...

- Chỉ là xã giao thôi ! Kỳ không đề bụng chứ ?

Nó biết dù có cố cãi cũng không đi đến đâu ,nó đành bỏ mặc cái tức đó mà đi thẳng vào trong nhà

- Tôi không dám !

Bên ngoài đã rất đẹp nên khi bước vào trong thì... kiến trúc độc đáo ở đây không khỏi khiến nó phải trầm trồ thán ngưỡng mộ...

Bé Trung Đan đang nằm rất ngoan trên tay nó , có lẽ đã khóc mệt rồi chăng ?... nhưng chính điều đó lại làm nó rất mến cậu nhóc này... trong rất đáng yêu

Mọi thứ trong phòng vì mới chuyển tới nên rất bừa bộn , vẫn chưa sắp xếp cụ thể và ngăn nắp . Trung Hiền lên tiếng

- Hay là... Kỳ phụ Hiền dọn nhà được chứ ?

Nó im lặng nhìn xung quanh...

- Kỳ bé Trung Đan vào phòng ngủ đã

Hần cười thầm trong bụng, nhìn nó...

Nó cẩn thận đặt cậu nhóc nằm lên giường , cẩn thận đắp chăn cho Trung Đan, rồi nhẹ nhàng bước ra ngoài tránh làm thức giấc

2 cặp mắt nhìn nhau... vẫn im lặng... ánh mắt hần đang trông chờ rất nhiều ở nó... một lát nó lên tiếng

- Kỳ không biết là cách trang trí của mình có làm hài lòng của Thảo Yên và Hiền không ... vì thế

- Kỳ cứ làm theo những gì mình thích !..

Lời nói đó... làm nó vừa có chút bất ngờ... vừa có chút lo sợ... là ý gì chứ ?

Rốt cuộc thì công việc vẫn bắt đầu

- Soffa đặt ở đây !

Nó chỉ ở giữa phòng khách

Trung Hiền không nói không rằng, kéo cái soffa dài gần 2 mét vào trong

Nhìn tướng thư sinh ấy, chắc hẳn không nghĩ là có thể làm những việc nặng nhọc ấy... nhưng quả thật là Trung Hiền rất mạnh . mấy chốc đã lôi cả bộ sofa đặc đúng vị trí nó yêu cầu... Tuy nhiên, mồ hôi thì nhễ nhại...

Nó chỉ đứng đó... nói gì thì nói... không lẽ lại không làm gì ?

- Cầm lấy đi !

Nó lấy khăn giấy đưa cho Trung Hiền

Hắn ngược mặt nhìn nó ... rồi mỉm cười

- Cảm ơn

Không chỉ là bộ sofa mà thôi , còn hàng đóng vật dụng khác đang từ từ được nó chỉ trở bắt hắn chạy tới chạy lui sắp xếp đúng vị trí tương thích... ôi thật là gian nan...

2 tiếng sau.....

Hắn ngồi phịch xuống ghế sofa thở không ra hơi... có lẽ cả khối công việc nặng ấy quá sức với một chủ tịch như hắn ?

Nó tiến đến gần hắn và đưa ly nước lạnh cho hắn

- Uống đi !

Dù rất mệt nhưng hắn vẫn không mỉm cười thay lời cảm ơn của mình, rồi cầm lấy ly uống 1 ngụm lớn hết ly nước

Cơ bản mọi thứ đã hoàn thành... chỉ việc là đặc những đồ dùng trang trí và những thứ cần thiết lên xung quanh nữa là mọi thứ đã ổn thỏa

Nó ngồi xuống đối diện hắn, uống một ngụm nước

Hắn lên tiếng

- Cảm ơn !!

- Kỳ bắt Hiền vất vả như thế mà cảm ơn gì !

- Không sao !! chỉ cần Kỳ ở đây là được rồi ...

Nó né tránh

- Nghỉ ngơi một lát thì bắt đầu làm tiếp , chỉ cần trang trí lại một ít có lẽ sẽ xong rồi

Trung Hiền cười nhạt

- Ừm

Nhưng mà...

- Ừa... ủa !!!

Nó bịt miệng vì buồn nôn

Trung Hiền lo lắng nhìn nó

- Sao vậy ?

Nó đưa tay ý chỉ không có gì ... nhưng

- Ừa .... ủa ủa....

Nó chạy vội vào toilet

Hắn cũng sốt ruột không kém

1 lát sau

Nó bước ra ngoài... mặt mày có chút nhợt nhạt

Trung Hiền vội đi đến đỡ nó

Dù muốn hắt hắt ra... nhưng có lẽ nó hơi choáng nên cũng không làm được gì, mặc hắt đỡ mình ngồi xuống

- Có sao không ?

Nó nuốt nước bọt , mấp máy nói

- Không sao... chỉ là buồn nôn thôi

- Buồn nôn ?

Nó gật đầu

- Ừm

- Kỳ đến bác sĩ chưa ?

Nó lắc tay

- Không cần, nghĩ tí sẽ khỏe . Dù sao những lần trước cũng vậy , sẽ không sao đâu

Trung Hiền tỉnh ý

- Vậy... Kỳ hay buồn nôn lắm sao?...

- Đạo này thì vậy... có lẽ cũng gần 2 tuần rồi...

Mặt hắt tối sầm lại... vẻ tức giận vô cớ

- Tử Kỳ !!

Nó mệt mỏi ngược nhìn hắt

- Có phải Kỳ có thai không ?

Nó mở to mắt kinh ngạc

- Có thai ?

Hắt lập tức đến cạnh nó vịn 2 vai nó , mặt đầy vẻ hoảng loạn

- Kỳ có thai phải không !?

- ...Hiền nói cái gì vậy ? Kỳ không giỡn đâu...làm gì có chuyện đó !!

chuyện gì sẽ xảy ra ?

Chính nhận định đó mà làm cho không khí hiện tại rơi vào hoàn cảnh căng thẳng cả hai phía !

Đương nhiên rồi, hắt thì sốt ruột , lo lắng không biết nó có thật sự mang thai với Thái Phong hay không ?

Còn riêng nó thì vô cùng hoảng loạn vì trước giờ nó luôn nghĩ điều đó không thể đến nhanh như vậy ! Mang thai à ?... không thể nào !!!

Nó bập bẹ lên tiếng

- Không...không phải !

Trung Hiền bớt căng thẳng đi, ngồi xuống như chút được gánh nặng rất lớn

- Xin lỗi !! đã làm Kỳ hoảng sợ

Nó chớp chớp mắt ổn định tinh thần rồi làm lơ mọi chuyện

- Kỳ... kỳ phải nấu đồ ăn đây... Hiền cứ ngồi đây đi

Nó lúng túng đi vào bếp

Khoảng thời gian đó... tuy chỉ có 30 phút nhưng quả thật... rất khó hiểu , rất khó chịu ... Nó chỉ biết cầm củi nấu thật nhiều... tuy là thế nhưng đầu vẫn nghĩ tới những lời nói của hấn “ Kỳ có thai à ? “ .... Mỗi lần câu nói ấy hiện lên là nó cứ như sắp phát điên đến nơi vậy , bầm nát mấy củ cà rốt không thương tiếc...

Bên cạnh đó , Trung Hiền cũng không yên bình là mấy , dù chính miệng Tử Kỳ nói là không phải... nhưng rõ ràng tâm trạng của 1 người đàn ông khi thấy người mình yêu... đang nằm trong vòng nghi vấn rằng đã có con với một người khác... thì rõ ràng như ngồi trên đống lửa , thấp thỏm lo âu... Nhưng quả thật là với bản lĩnh của hấn thì tâm trạng của cá nhân không thể nào dễ dàng lộ rõ mồn một như vậy, hấn trong rất điềm tĩnh ngồi trên ghế sofa ... và xem ti vi

Bỗng dưng...

OE..OE..OE..OE

Tiếng khóc của Trung Đan làm cả 2 đang BÌNH TĨNH theo kiểu của mình cũng giật mình và vội chạy vào phòng

Khi hấn đến nơi thì...

- Ôi !! Trung Đan ngoan ! con thức rồi hả !?... ừ ừ chắc con đói rồi ! cô pha sữa cho con uống nha !! ... nín đi nín đi

Hấn nở nụ cười thâm trong lòng... toan quay ra ngoài thì

- Này !!

Hấn quay lại

- Đã vào thì phụ Kỳ đi chứ !!

Hấn mở to mắt nhìn nó đi tới gần

- Này ! ẵm con mình cẩn thận đấy

Nó đỡ nhóc vào tay hấn , rồi mỉm cười đùn đẩy trách nhiệm

- Kỳ còn phải dọn bữa trưa lẫn pha sữa cho Trung Đan nữa , Hiền quá rảnh tay đi ! nên vì thế hãy chăm sóc Trung Đan cho tốt , ít nhất là trong 10 phút đấy

- Kỳ !!!

Nó không thèm nghe và bỏ mặc hấn với đứa con dễ thương của mình

Ôi thật là lúng túng và hỗn loạn mà.... Nhìn cái cách bé cũng có thể hiểu rằng hấn chưa bao giờ biết làm một người cha thế nào mà ! Ai đời lại bế con như kiệu xách hàng đi chợ ấy ! bế nách Trung Đan giơ thẳng ra trước cứ như là sợ bị nhiễm khuẩn hay sao ấy... Dù Trung Hiền có làm bất cứ cái gì đi nữa thì tiếng khóc của Trung Đan không lúc nào ngớt hơi mà toàn tăng tốc .... Hấn nhanh chóng đặt con mình lại lên giường ... rồi ngồi suy nghĩ.... Kết quả là ...

- Nhìn nè !!!

Hấn lè lưỡi nhăn mặt làm hề chọc Trung Đan.... Và đây là hồi đáp

OE...OE...OE

- Nín nín nín !!!... không được à ?.... để ba làm cái khác

Hấn cúi mặt xuống rồi hát lên làm ông kẹ

- Tèn Tèn

OE OE OE OE

Hấn hoản loạn với biểu hiện của Trung Đan nên

- Đừng khóc nữa , ba đánh thật đấy !!!

- OE OE OE OE

~

Nó đang trong bếp khi nghe thấy tiếng khóc đó cũng vội chạy vào

- HIỀN LÀM CÁI GÌ VẬY ?

Nó bực tức chạy đến ấm Trung Đan lên và đổ đổ , mặt thì không hề bớt cáu gắt với hấn

Còn Trung Hiền thì hoàn toàn rơi vào thế bị động

- Hiền...

- Không có Hiền gì hết !! Sao lại có một người ba không có kinh nghiệm như Hiền nhỉ ? Thật là....

- Hiền...

- Thôi đi !! vào bếp mà dọn đồ ăn lên , Kỳ pha sữa và làm xong bữa trưa rồi !

- Vậy...

- Gì nữa !! còn không đi nhanh ! Hay là Hiền chăm sóc Trung Đan

Hấn giật mình

- Không không !!! Hiền dọn bữa trưa là được phải không

Và chạy thẳng vào bếp không quay đầu lại

Nó bớt cáu và mỉm cười nhìn Trung Đan

- Trung Đan à !! ba con không phải cố ý làm con sợ đâu.. ba con chỉ muốn con vui thôi , còn đừng giận ba nha !! ... Ôi Trung Đan dễ thương quá đi mất

Thằng nhóc đó... cười thật kháu khỉnh với nó...

---

5 phút sau ...

Nó ấm Trung Đan ra ngoài thì

- Hiền định bê toàn bộ thức ăn ở trong bếp ra luôn đấy à ?

- Hả ?

Nó gắt và đi tới

- Sao lại không múc ra tô sẵn mà mang nguyên nồi thế này...

- Hiền..

Nó ngộ ra 1 điều

- À !! chắc là bữa cơm của Hiền luôn có Thảo Yên lo cho nên đến nỗi dọn 1 bữa cơm cũng không xong phải không

- ... không đâu !! Hiền biết !... múc ra tô phải không ! được rồi

Lập tức hấn chạy vào trong mang tô ra và múc canh vào

Nhưng do quá hấp tấp nên

- Á !!

Hấn nắm chặt bàn tay bị phỏng khi vô tình làm đổ canh nóng vào tay

Nó đi đến

- Có sao không !! ? ngâm tay vào nước lạnh nhanh đi

Hắn nhìn nó

- Ồ,,

Nó đặc Trung Đan ngồi vào xe đẩy , rồi quay sang lấy kem dưỡng tay trong túi xách của mình ra

Trung Hiền mới xối nước xong thì đi ra

Nó lo lắng vội chạy đến

- Tay đỏ hết rồi

Hắn ..mỉm cười

- Không sao !

Nó nhăn mặt

- Không sao gì mà không sao , đỏ cả lên rồi , lấy cái này thoa lên đi !

- Không cần mà!!

Nó giựt lấy tay hắn và lấy ít kem thoa lên

- Nếu không xử lí cẩn thận sẽ để lại sẹo và rất lắm đấy !! Đau không ?

Hắn vui vẻ lắc đầu

- Không !

Nó lại tiếp tục cúi xuống thoa tiếp... rất nhẹ nhàng và chu đáo

25. Chương 25

Trên bàn ăn

- Hiền ăn trước đi !! Kỳ bẻ Trung Đan uống sữa đã

Hắn nhìn nó ... e dè nhìn chén cơm sẵn trên bàn của mình

Hắn dùng tay của mình cầm đôi đũa

- Á !

Nó ngược nhìn , thấy đôi đũa rớt xuống đất..

- Sao thế ?

Hắn ái ngại..

- Không... không có gì đâu

Nó nhìn tay hắn , quả thật là còn rất đỏ dù đã thoa thuốc

- Hiền ăn được không ?

Hắn cười gượng

- Được !!

Rồi giả vờ cố cầm muỗng lên

Nó bớt lo và lại tiếp tục cầm bình sữa đỡ Trung Đan

Nhưng... dù là muống hay dưa thì chúng rơi rơi toản xuống đất

Nó vội ngược nhìn hấn , lo lắng

- Thôi !! ,, , đợi Kỳ lo xong cho Trung Đan thì Kỳ sẽ giúp Hiền..

Hấn mỉm cười

Nó không có ý gì khác đâu... chỉ là hấn cố tình nghĩ theo hướng khác mà thôi.

Ồi đúng là con nít... uống xong sữa thì ngáp quá trời...

- Ôi ! Trung Đan buồn ngủ rồi à ?... cô bé con vào phòng ngủ nha !!!

Nó vui vẻ ẵm cậu nhóc vào trong phòng

Còn hấn thì vẫn ngồi đó, ánh mắt không phút nào rời khỏi nó, dù nó làm gì, cười đùa hay thậm chí là không hề quan tâm hấn thì hấn vẫn vui vẻ nhìn nó một cách thoải mái và mãn nguyện

---

Nó bước ra ngoài sau khi đã đỡ được cậu ẵm Trung Đan ngủ ngon giấc .

Khi ra đến bàn ăn thì nó vẫn tỏ ra bình thường , cầm chén cơm lên và nói

- Hiền ăn đi !!

Hấn mở tròn mắt nhìn nó

Nó nhìn hấn... và chợt nhận ra... miệng lắp bắp... ấp úng... không kém phần ngượng ngùng...

Hấn nhếch môi cười

- Không phải Kỳ nói sẽ giúp Hiền sao ?

- Kỳ...Kỳ

Nó quay mặt đi... suy nghĩ điều gì đó... có vẻ rất nghiêm chỉnh...và nó nở nụ cười rất ư là thần nhiên

- Kỳ sẽ giúp !

Nó cầm chén cơm lên , gắp 1 thìa cơm đưa gần tới miệng hấn

Hấn chỉ nhìn nó...

- Ăn đi !!

Giờ thì hấn mới vui vẻ “ khai khẩu “ (mở miệng) ra và ăn

Không biết vô tình hay cố ý ...

Hiện giờ tâm trạng của hấn rất vui vẻ và tràn ngập hạnh phúc ... sau khi ăn được gần nửa chén cơm thì nó lên tiếng

- Thái Phong ..

Khuôn mặt đang tươi vui của Trung Hiền bỗng nhiên tối sầm lại , nhìn nó không chớp mắt

Nó vẫn tiếp tục lời của mình

- Vì cả Kỳ và Thái Phong đều làm việc ở công ty nên rất hiếm khi Kỳ có thể lo được bữa ăn toàn diện như vậy cho anh ấy .

- ...Vậy sao ?

Nó vui vẻ

- Nhưng mà, bù lại cứ rảnh rỗi vào bữa tối thì Kỳ luôn cố gắng chuẩn bị bữa ăn thật ngon cho Thái Phong ! có lẽ một ngày đi làm việc vất vả nên cứ hễ những gì Kỳ nấu là Anh ấy luôn ăn rất ngon miệng

Hắn vẫn nhìn nó... nhưng đây là ánh mắt có chút căm hờn

- Chắc là... Thái Phong yêu Kỳ lắm !!

- Đương nhiên !... và Kỳ cũng yêu anh ấy... Anh ấy là một người chồng tốt !... Kỳ không nghĩ là mình đã chọn lầm... Kỳ cảm thấy cuộc sống bây giờ của mình rất hạnh phúc !

Rất dễ nhận ra tâm trạng của hắn lúc này , dù là mẫu người rất giỏi che dấu cảm xúc nhưng ánh mắt của hắn đã bán đứng bản thân mình...

- Thái Phong đang đi công tác ở Singapore , Dù chuyến công tác kéo dài đến nửa tháng nhưng ngày nào Thái Phong cũng gọi điện cho Kỳ... Kỳ cảm thấy rất vui vì anh ấy lúc nào cũng nhớ đến Kỳ

- ĐỦ RỒI !

Hắn quát lớn, nhìn nó

Nó vẫn lờ đi... vì chắc nó đang cố ý nói ra mọi chuyện

- Nếu mọi chuyện tốt đẹp... Kỳ nghĩ là Kỳ và anh ấy cũng nên có một baby dễ thương giống Trung Đan vậy !... Thái Phong luôn mong muốn điều đó .

- HIỀN NÓI LÀ ĐỦ RỒI MÀ !

Không kiềm nổi cơn tức giận khi nó nói những lời đó , Hắn đẩy ghế bật đứng dậy , kéo tay nó đứng dậy

- Hiền làm gì vậy ?>

Hắn nhìn nó , ánh mắt đầy sự căm hận và tức tối

- Hiền không được sao ?

- .... .. Hiền nói cái gì vậy ?

- Tại sao cứ phải là Thái Phong ? TẠI SAO VẬY HẢ?~~

Nó cố hất tay hắn ra vì Trung Hiền nắm rất chặt tay nó làm nó đau

- Đau quá !! bỏ tay Kỳ ra ~~

- Tử Kỳ à !... hay là chúng ta bỏ đi đi , chúng ta sẽ làm lại từ đầu

- Hiền ĐIÊN RỒI !!

- Hiền không điên ! Hiền đang nói thật đấy !

- Kỳ không có yêu Hiền đâu ! người Kỳ yêu là Thái Phong , CHUNG THÁI PHONG

KHÔNG PHẢI LÀ HIỀN

Hắn như nghe phải những điều đáng ra không nên nghe.... Trong lòng hắn dấy lên một sự căm thù và tức giận như muốn thiêu đốt tất cả

Hắn nhìn nó...

Và giật mạnh người nó và hôn không dứt

Ngay lúc đó thì...

CÁCH

.....

- Hai... hai người đang làm gì vậy ?

Cả nó và hấn đều giật mình , hấn buông lỏng tay khỏi người nó . Lập tức nó lùi lại . Trung Hiền từ từ quay nhìn ...Thảo Yên đang đứng đó , nhìn cả 2 với khuôn mặt như mất hồn ...

Rồi hấn quay sang nhìn nó , một khuôn mặt lo sợ và đang rùng mình trước hấn... lẩn xấu hổ với Thảo Yên

Trong lúc đó , không phải đợi thêm 1 phút giây nào nữa , Thảo Yên bước thẳng vào trong , đến trước mặt Tử Kỳ và...

CHÁT

Trung Hiền vội đến đỡ nó và vô cùng tức giận với Thảo Yên

- EM LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ ? ~

Nó không lên tiếng ...

Thảo Yên nhìn thấy chồng mình đang lo lắng và tức giận vì một người phụ nữ khác nên giận lại càng giận thêm..

- Anh còn hỏi em đang làm gì sao ? thế 2 người đã làm gì ? HAI NGƯỜI ĐÃ LÀM GÌ VẬY HẢ ~

Trung Hiền lập tức bảo vệ nó

- Dù làm gì thì em cũng không thể tát Tử Kỳ như vậy !

Thảo Yên cười khẩy

- Há !... không thể sao !! Anh hôn người phụ nữ khác trước mặt em mà bảo em không thể làm gì sao ? em là vợ anh... LÀ VỢ ANH !!! ANH ĐANG NGHĨ CÁI GÌ VẬY HẢ

Hấn phớt lờ lời vợ , chỉ nhìn nó lo lắng

- Kỳ có sao không ?

Nó bình tĩnh , nuốt đi cơn uất ức trong lòng mình , đẩy hấn ra

- Xin lỗi ! ...

Hấn gắt nhìn nó

- Kỳ không cần xin lỗi !

- HIỀN IM ĐI !!

Nó từ từ đi đến trước mặt Thảo Yên

- Những điều hôm nay Yên thấy hoàn toàn là sự hiểu lầm... Yên

Thảo Yên tức giận đến run người , tay lâm lâm giơ lên tính tát nó thì

Trung Hiền chụp tay Thảo Yên lại và quát to

- EM ĐỦ RỒI !

Cô ấy giương mắt nhìn hấn

- Anh bên vực cô ta ?

- Đúng !

- Anh !!

CHÁT

Cả 2 cặp mắt kinh ngạc đều nhìn về hướng nó , Đôi mắt đang rùng rùng lệ vô cùng tức giận của nó đang nhìn thẳng hấn sau khi đã tát Trung Hiền 1 bịch

- Cái tát này là Kỳ muốn thức tỉnh Hiền !! Thảo Yên mới chính là vợ Hiền , người yêu Hiền là cô ấy chứ không phải Kỳ . Hiền hãy suy nghĩ lại những việc mình đã làm và đừng bao giờ làm những chuyện xấu hổ như vậy nữa !

Và nó bỏ đi

- Tử Kỳ !!

Hắn toan chạy theo thì..

- Anh đứng lại...

Hắn khựng bước

Nước mắt từ khóe mắt Thảo Yên đã rơi trong vô thức ...

- Anh còn muốn đuổi theo sao ?..

Hắn quay mặt lại , nhìn vợ mình

- Em là vợ anh !... là vợ của anh đấy ... em biết là từ trước đến giờ tình cảm của anh không hướng về em nhưng em cũng mặc kệ ... em luôn hi vọng thời gian sẽ làm anh quên được Tử Kỳ... NHƯNG TẠI SAO LẠI ĐỐI XỬ NHƯ THẾ VỚI EM !!

TẠI SAO VẬY HÃ TRUNG HIỀN ~~ TẠI SAO VẬY ~~

Cô ấy bật khóc trong tiếng nức nghẹn ngào

Trung Hiền nhìn Thảo Yên đang khóc... lòng như chặn lại... có chút ứa nước mắt về những việc mình đã làm

Hắn tiến lại gần vợ , ... Ôm chặt Thảo Yên..

- Anh xin lỗi

Tiếng khóc vẫn còn dù hắn đang cố gắng xoa dịu mọi chuyện ...

Nó chạy một mạch về phía trước, hoàn toàn không biết mình đang đi đâu cả... hoang mang , sợ hãi và đau lòng nữa...

Đầu nó có rất nhiều điều phải nghĩ , Thái Phong... Trung Hiền... Thảo Yên... là bản thân nó , chính nó đã làm cho tất cả ra nông nổi này ....

Nếu lúc trước nó không nuôi ý định với Trung Hiền , nếu nó không nghĩ sẽ cướp Trung Hiền Từ Thảo Yên thì nó đã không làm cho hắn và cả cô ấy phải như vậy... cũng như vậy mà nó mới gặp Thái Phong , cũng vì thế mà làm khổ anh ấy , làm anh ấy phải chịu đựng bản thân mình... bây giờ lại làm những chuyện có lỗi với Thái Phong... nó có quá nhiều tội lỗi... mọi chuyện đều xuất phát từ nó... nó không biết nên làm gì lúc này nữa... nó quá rối ròi.... nó ngã quỵ ở mặt đường

---

Bệnh viện

Nó nằm bất tỉnh ở trong phòng...

Sau khi mọi chuyện xảy ra , Thảo Yên có gọi đến cho Tử Kỳ, vì nó bất tỉnh nên khi Thảo Yên gọi đến thì bệnh viện nhận được nên gọi cô ấy đến... Kết quả là

Thảo Yên vừa nhận được lời báo thì lập tức đến bệnh viện... đương nhiên là không hề cho Trung Hiền biết..

Phòng bác sĩ

Vội đi vào phòng

- Bác sĩ , cô ấy sao rồi ạ ?

Bác sẽ vui về trả lời

- Không sao ! vì do hoản loạn lại thêm đang mang thai nên mất sức mà ngất xỉu thôi ! cô đừng lo

Thảo Yên kinh ngạc

- Mang thai ?

Bác sĩ e dè

- Đúng... cô ấy đã mang thai được 3 tháng rồi

Thảo Yên như không tin vào tai mình nghe nữa... mang thai ?

Thảo Yên bước đi trong vô thức , đầu luôn suy nghĩ về Tử Kỳ

- “ Mang thai sao ?... 3 tháng... ?.. sao cô ấy không hề nói gì ?... “

Cô ấy đến phòng của nó

Đến gần giường... nhìn nó không chớp mắt... càng nhìn Thảo Yên càng trở lên những suy nghĩ không thể tin nổi

- 3 tháng trước ?... Trung Hiền đã về đây... anh ấy... đã gặp Tử Kỳ... . Và giờ Tử Kỳ đã mang thai... được 3 tháng... không lẽ

Ánh mắt kinh hoàn và sợ hãi của Thảo Yên nhìn nó , chân loạn choạn ...

- Vậy cái thai này... !!...

Từ một Thảo Yên dịu hiền và dễ mến thì giờ lại trở thành một Thảo Yên hiểm độc và gian ác... Khi một người phụ nữ biết chồng mình có con riêng với phụ nữ khác thì còn có thể bình tĩnh xem như không có gì sao ?... hoàn toàn không thể... Trong lòng Thảo Yên lúc này chỉ có biết nghĩ là...

- “ Mình phải phá cái thai của Tử Kỳ đi... như vậy Trung Hiền sẽ không luyến tiếc cô ấy nữa... sẽ một lòng yêu thương mình... sẽ không lạnh nhạt với mình nữa... đúng rồi... “

Thảo Yên nở nụ cười nham hiểm nhìn nó

- Tử Kỳ à !!!... có trách thì trách cô chọn lầm đường , tại sao lại yêu Trung Hiền của tôi chứ !!!...

Rồi Thảo Yên nhẹ đặt tay lên bụng nó ... và mỉm cười ... bước ra ngoài

Không ai làm được gì khi cơn ghen tuông mù quáng của người phụ nữ trỗi dậy ... Thảo Yên cũng là một trong số đó . Đứng trước sự hờ hợt và lạnh nhạt của người chồng suốt 3 năm qua , còn phải chứng kiến tận mắt tình cảm của cả 2 vẫn còn kéo dài đến phút giây này ... thậm chí khi biết tin Tử Kỳ mang thai thì Thảo Yên không điều khiển nổi lí trí nữa mà cho rằng đó là con của Trung Hiền vì trên thực tế rõ ràng 3 tháng trước hắn có về đây và 3 tháng trước hắn cũng đã nói là có gặp Tử Kỳ... Thảo Yên không bên cạnh ... gặp lại người yêu cũ... chuyện cũng có thể xảy ra mà... Vì thế... giờ lòng Thảo Yên chỉ muốn PHÁ BỎ cái thai của Tử Kỳ vì muốn Trung Hiền sẽ vứt bỏ nó mà quay về với mình.... Chuyện gì sẽ diễn ra tiếp đây ?

26. Chương 26

Nó vẫn tiếp tục nằm ở bệnh viện cho đến khi màn đêm buông xuống

Bây giờ đã gần nửa đêm , người nó mỗi nhừ và uể oải sau GIÁC NGỦ dài từ sáng đến giờ ...

Nó bần hoàn tỉnh giấc, dụi dụi mắt nhìn xung quanh

- Sao mình lại nằm ở đây ?

Rồi nó cố ngồi dậy , bước xuống giường và toan đi ra ngoài

- Tử Kỳ ! cô không khỏe thì đừng đi xuống giường như thế

Nó giật mình ngược mặt nhìn , thì đó là Thảo Yên , cô ấy nhìn nó với khuôn mặt lo lắng và quan tâm nó đặc biệt

- Thảo Yên ?

Thảo Yên đi vội tới , đỡ nó ngồi lên giường

- Kỳ ngồi xuống trước đi !!

- Sao..sao Yên lại ở đây?

Thảo Yên nhẹ mồm cười nhìn nó rồi kể

- Chuyện là Kỳ bị ngã xiu trên đường, rồi người ta đưa vào bệnh viện và họ gọi cho Yên đến .

- Vậy... vậy sao ?

- Kỳ đừng quá lo, chỉ là do suy nhược cơ thể nên dẫn đến mất sức thôi , nghỉ ngơi nhiều sẽ không sao !

- Cám...cám ơn !

Thảo Yên nắm lấy tay nó

- Chuyện sáng nay... là Yên không đúng ... chắc là do không kìm chế được bản thân mà hành động như thế , Kỳ không trách Yên chứ !

Nó trả lời

- ... không sao ! ... dù sao Kỳ cũng có lỗi

Thảo Yên cười với nó rồi nói

- Đừng nghĩ đến chuyện đó nữa , dù sao Yên cũng biết là Kỳ sẽ không làm những điều như thế đâu .... Vì vậy... sau này chúng ta hãy trở thành những người bạn thật tốt nhé !!

Nó ngập ngừng trước lời nói đó

- Chuyện đó...

- Có lẽ chúng ta có quá nhiều hiểu lầm nhưng hãy coi như chưa có gì xảy ra mà đối xử với nhau tốt hơn . Kỳ đồng ý chứ !?

Trước một thái độ thật tâm và dịu dàng như thế , bản thân nó không suy tính kĩ , cứ nghĩ rằng Thảo Yên trước mặt mình thực sự muốn xóa bỏ mọi chuyện mà làm hòa với nó... vì thế , nó đã vui vẻ đồng ý mà không toan tính điều gì

- Được chứ !!

Thảo Yên nở nụ cười thoải mái nắm chặt tay nó mừng rỡ

- Tốt quá !!!

Thật là không thể đoán được những chuyện mà Thảo Yên đang nghĩ với bộ dạng “ Thiên Thần “ và thái độ “ Ân cần thân thiện :” như thế ... Đằng sau cái mặt nạ ấy... chính là một con người đang rất tâm cố trả thù nó...

Đương nhiên chuyện có thai Thảo Yên rất cẩn thận dặn dò bác sĩ không để lộ ra ngoài ... kể cả là cho nó biết .

Kế hoạch của Thảo Yên không phải gấp rút triệt tiêu cái thai đó... mà là từ từ... từ từ dẩy vò và phá hủy nó... để cho Trung Hiền... Tử Kỳ... và cả Thái Phong sẽ phải đau đớn, hối hận vì đã PHẢN BỘI mình

---

Thảo Yên chở nó về đến nhà , quân tâm và căn dặn nó cẩn thận... như thể giữa nó và Thảo Yên quả thật là có một tình bạn tốt...

Sau khi lo xong mọi chuyện bên Tử Kỳ , Thảo Yên lái xe và về nhà... nụ cười đắc ý lập tức hiện lên khuôn mặt thiên thần đầy... Vì Thảo Yên đang đi đúng hướng .. từng bước theo kế hoạch của mình...

KẾT

Đương nhiên mọi chuyện chưa dừng lại ở đó , khi Thảo Yên đã bước vào cuộc chơi thì mọi thứ đã đi vào đúng vị trí của nó , tiếp theo là... Trung Hiền

Chiếc xe của cô ấy thẳng gấp trước sân nhà mình

Trung Hiền vội đi ra , chạy đến xe của Thảo Yên

Thảo Yên nhếch mép cười và chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ để ... đối phó với Trung Hiền

CÁCH

Cánh cửa xe mở ra , Thảo Yên bước xuống với cánh tay đang bị băng bó còn rỉ máu trên miếng gạc quấn quanh vết thương

Trung Hiền lo lắng

- Em sao vậy ?

Đôi mắt rưng rưng lệ nhìn Trung Hiền rồi vờ như không có gì

- Anh mặc kệ em đi !!

Và đi vào trong nhà

Hắn tâm trạng không ổn trước thái độ của vợ , vội chạy theo nắm tay Thảo Yên lại

- Em nói cho rõ đi !! chuyện gì đã xảy ra , tại sao tay em lại bị như vậy ?

Nước mắt “ dối trá ấy “ bật rơi xuống , gương mặt nhìn Trung Hiền

- ĐÃ NÓI LÀ MẶC KỆ EM ĐI ~~

Hắn dùng dưng tức giận

- EM NHƯ VẬY MÀ BẢO ANH MẶC KỆ EM ĐI SAO ANH CÓ THỂ MẶC KỆ ĐƯỢC ?

Thảo Yên nuốt cơn ghen , gạt nước mắt , nhìn hắn

- Anh muốn biết phải không ?

- Phải !!

Thảo Yên quay mặt đi ,... nhếch mép cười ... rồi tiếp tục vở kịch của mình

- Là Tử Kỳ .....

Hắn sững sờ và giật mình

Thảo Yên quay nhìn Trung Hiền với khuôn mặt utor dầm lệ và có chút tức giận nói

- Em biết mình đã xử xự không đúng nên đến tìm cô ấy xin lỗi . Nhưng cô ấy không nói lí lẽ gì mà đã tát em ... em vẫn không nói gì ... nhưng sau đó...

Hắn bàn hoàn

- Sau đó thì sao ?

Thảo Yên đã khóc rất nhiều , nước mắt cô ấy không ngừng rơi , vẽ mặt rất đau ...

- ... ..

Trung Hiền sốt ruột , tức giận , nắm chặt vai vợ và hét to

- SAU ĐÓ THÌ SAO HẢ ?~~

- Em không nói được....

Nhưng ánh mắt “ cổ tình “ của Thảo Yên nhìn xuống cánh tay mình đã làm cho hắn hoang mang

- Tử Kỳ... làm em bị thương ?

Thảo Yên đẩy chồng ra và chạy vào phòng ...

Đương nhiên hành động ấy ám chỉ rằng... “ Đúng là Tử Kỳ đã làm Thảo Yên bị thương như thế “...

Hắn hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào nữa... ngồi bệch xuống ghế , mặt như mất hồn ... đầu như rối tung lên vì những sự thật “ giã tạo “ vừa này

- Tử Kỳ... làm hại Thảo Yên ?.... không thể nào... Tử Kỳ là một cô gái hiền lành mà... cô ấy không thể hành xử như thế được.... Nhưng mà... Thảo Yên bị thương là chuyện thật... cô ấy không thể tự mình làm bị thương bản thân rồi vu khống cho Tử Kỳ được.... Chuyện này là sao !!....

TỬ KỲ

~~ SAO CÔ LẠI LÀM NHƯ VẬY HẢ

~?

Hắn bực tức nắm lấy bình hoa và chọi thẳng xuống đấy

XOẢNG ~~

Bên trong phòng , Thảo Yên hé cửa nhìn ra ngoài... mỉm cười trong sự đắc ý và thỏa mãn

- “ Chỉ mới bắt đầu thôi... tôi sẽ khiến Trung Hiền... từ từ... từ từ hận cô... và bỏ rơi cô...cùng cái thai đó !!! “

Hắn sẽ không thể nào gặp được Tử Kỳ để hỏi rõ trắng đen mọi chuyện được ?... vì sao à ?... vì lời hứa của nó đã trót đồng ý với Thảo Yên ..

- Nhưng... cô hãy hứa là sau này sẽ không gặp lại Trung Hiền nữa... hãy để anh ấy quên cô !! được chứ !!...

Nó cũng không muốn tiếp tục mọi chuyện nữa , kết thúc như vậy là đủ rồi...

- Ừm !

Nó tỉnh dậy trong một tâm trạng thoải mái sau khi trút được gánh nặng trong lòng... nó vui vẻ cầm tấm hình Thái Phong lên mà mỉm cười

- Thái Phong à !! anh hãy nhanh về với em nhé ... em nhớ anh thật đấy...

Không biết..... nó có thể gặp lại chồng mình... nữa không nhỉ ?

Hôm nay nó không đi làm ... nó đã hứa là không gặp hắn ... vì thế... những thứ liên quan đến hắn... nó sẽ hạn chế tối đa không tiếp xúc... một ngày thứ 4 trong lành với nắng ấm và gió mát... Nó vui vẻ hưởng thụ một ngày nghỉ giữa tuần hạnh phúc tại nhà

Công ty IDEA

Tâm trạng đã không tốt vì những chuyện vừa xảy ra, hắn mặt rất nghiêm nghị và lạnh lùng bước vào công ty từ rất sớm . Ngồi vào chiếc ghế chủ tịch, hắn lập tức cầm điện thoại và gọi

- Lập tức gọi Lý tổng đến gặp tôi !

Máy vừa gát thì cô quản lý mặt xanh mặt tím chạy vội vào phòng nó, gọi to

- Lý tổng ! Lý tổng có chuyện gấp....~~

Nhưng cánh cửa phòng mở toan thì chẳng có bóng dáng ai trong đó cả

Cô quản lí hốt hoảng chạy hỏi xung quanh thì chỉ nhận được 1 tin động trời

- Hôm nay Lý tổng xin phép nghỉ ... nghe nói cô ấy sẽ nghỉ phép đến khi nào Chung tổng trở về luôn đấy

- Chết tôi rồi

~

Sau khi nhận được lời báo cáo NHƯ THẾ từ cô quản lí . Trung Hiền như được nung nóng sẵn trong lò than , vẽ mặt tức giận đến bốc hỏa ... đập bàn cái RẦM và đuổi cô ấy ra ngoài

- Lý Tử Kỳ... cô làm vậy là ý gì ?

Trung Hiền dù mang tiếng là đang làm việc nhưng tâm trí lúc này chỉ có trong đầu mình một câu hỏi “ Tại sao Tử Kỳ lại làm vậy !?

“ .... Tại sao lại hại Thảo Yên tại sao lại từ chối làm việc đến khi Thái Phong về...tại sao tại sao và tại sao... lòng hẫng như bị thiêu đốt , hoàn toàn không thể ngồi yên ....

Mặc khác

Thảo Yên đã thành công ở những bước đầu thì những chuyện tiếp theo cô ấy sẽ làm thì đương nhiên... sẽ còn KHŨNG KHIẾP VÀ ÁC ĐỘC HƠN ....

TING TONG

Tử Kỳ đi ra ngoài và mở cửa

CÁCH

Nó mở tròn mắt ngạc nhiên

- Thảo Yên ?

Thảo Yên với đôi mắt rưng rưng ngấn lệ , nhìn nó rồi sụt sùi nói

- Yên có thể vào trong không ?

Nó lo lắng gật đầu đồng ý và đỡ Thảo Yên vào nhà

- Có chuyện gì vậy ?

Thảo Yên nắm lấy bàn tay mình , giọng nói nghẹn ngào kể

- Trung Hiền...

- ... ..

- Anh ấy nói là không cần Yên... anh ấy cũng không cần Trung Đan... anh ấy muốn li dị với Yên

Nó kinh ngạc

- Cái gì ? Cậu ta dám nói điều đó sao ?

- Yên đã cố hòa giải mọi chuyện , nhưng anh ấy vẫn một mực khăng khăng không thể tiếp tục được.... Thậm chí... thậm chí anh ấy còn xô ngã Yên và làm Yên bị thương...

- Thật quá đáng mà !!!

Thảo Yên lấy khăn thấm nước mắt đang rơi “ nhiệt tình “ trên má mình ... nhìn nó mong cầu sự thông cảm

- Tử Kỳ à !!....

Rồi cô ấy quỳ xuống trước mặt nó ...

- Yên đứng lên đi !!!

Dù nó có đỡ nhưng Thảo Yên vẫn tiếp tục, nắm chặt tay nó và nói

- Kỳ hãy giúp Yên điều này !!...

Với tấm lòng nhẹ dạ cả tin của nó thì... đồng ý giúp đỡ Thảo Yên là chuyện hiển nhiên...

và đó chính là sai lầm tồi tệ nhất của nó ....

Lời nhờ vả của Thảo Yên chính là cái bẫy đã được chuẩn bị sẵn trong kế hoạch của mình. Chỉ cần dẫn dụ con mồi vào đúng tâm.... BOOM... thì mọi chuyện sẽ đâu... vào đấy

Thảo Yên lái xe dẫn nó đến chỗ đã dàn dựng trước... cụ thể là bãi đậu xe tầng hầm của công ty IDEA

Thảo Yên đậu xe rồi mở cửa cùng nó bước ra...

- Xin lỗi... bắt cô giúp tôi điều này .... Thật sự tôi thấy rất áy náy...

Tử Kỳ mỉm cười nhìn Thảo Yên

- Không sao !! giúp được Yên là tốt rồi... mọi chuyện cũng nên kết thúc !

Sau đó , Thảo Yên quay đi , gọi điện đến phòng tiếp tân , nhờ họ báo với chủ tịch Phạm rằng ở tầng hầm bãi đậu xe có một vật gửi đến anh ấy ...

Đấy chỉ là cái cớ để dẫn Trung Hiền đến chứng kiến 1 cảnh tượng... mà hẳn hoàn toàn không nghĩ sẽ diễn ra...

Một lát sau , hắn đã xuống đến nơi ... vừa thấy bóng dáng Trung Hiền phía xa , Thảo Yên quay lại , mặt ấy náy nhìn Tử Kỳ

- Làm phiền cô !

Nó chần chờ 1 lát... rồi tiến đến trước mặt Thảo Yên...

- Xin lỗi !!

CHÁT

~

- Á !! – Thảo Yên ôm mặt nhìn nó rưng rưng lệ

- Tôi cảnh cáo cô , mọi chuyện chưa chấm dứt đâu , Cô nên hiểu rằng Trung Hiền hoàn toàn không yêu cô !!... người anh ấy yêu là tôi ! Lý Tử Kỳ !!

Hắn đang đi đến thì nghe thấy tiếng của họ , chợt dừng chân đứng nhìn từ xa... hắn bàn hoàn và kính hãi trước những gì mình nhìn thấy... Tử Kỳ tát Thảo Yên....

- Dù là vậy nhưng cô có thể từ bỏ mà ... tôi xin cô !! cô hãy buông tha anh ấy đi... anh ấy rất quan trọng với tôi... Tử Kỳ à !! cô coi như là làm việc tốt mà từ bỏ đi...

... Nó chần chờ... vì nó không nỡ tát Thảo Yên... nhưng con người đó , vì mục đích của mình sẽ không từ thủ đoạn , lập tức Thảo Yên quỳ xuống trước mặt nó, nước mắt rơi ròng rã trên mặt...

Nó lúng túng khi Thảo Yên làm điều đó...

- Tôi cầu xin cô đấy !! Trung Hiền thật sự rất quan trọng với tôi... cô muốn tôi làm gì cũng được, sau này tôi sẽ nghe lời cô... cô hãy thương tình mà rời xa anh ấy đi

Trung Hiền nhìn họ mà lòng tức tối căm phẫn... hắn hoan mang không hiểu vì sao Tử Kỳ lại hành xử như vậy... vợ của hắn đang cầu xin cô ấy... hắn không dám nhìn vào sự thật này nữa...

Ngay lúc đó , nó không biết phải làm gì tiếp theo thì...

Thảo Yên nắm lấy tay nó , Tát thật mạnh vào mặt mình.... Thảo Yên ngã ra mặt đất...

Hắn giật mình , quay mặt nhìn

Nó tính chạy đến đỡ thì... Thảo Yên hất tay nó ra .... Về mặt đau đón nhìn nó

- Từ Kỳ !! cô đánh tôi thế nào cũng được... tôi biết mình vô dụng không thể làm anh ấy yêu mình... dù là thế nhưng tôi vẫn cầu xin cô...

Thảo Yên ngồi bệch xuống đất, tay nắm chặt chân nó... mặt cầu xin... Thảo Yên nhìn nó... mong cầu sự giúp đỡ...

Nó nhắm mắt... nuốt lấy can đảm mà thốt lên

-Cô sẽ không bao giờ đạt được điều đó

Và cuối xuống nắm lấy tay cô ấy hất ra... nhưng rõ ràng là không dùng quá sức... nhưng chính Thảo Yên đã thêm vào đấy, cổ tình té ngã ra sau như thể nó đã đầy mạnh mình....

- Á !!!~~

Trung Hiền đứng phía ngoài thấy cảnh tượng này... nếu không lên tiếng thì đúng quá là hèn hạ... lòng hẩn hừng hực sự tức giận, tiến đến chỗ nó. Đỡ vợ đứng lên và nhìn nó với ánh mắt như muốn kề dao vào cổ mà hành xác nó....

- Quả thật là vậy sao ?

Nó bật lùi về sau do quá bàn hoàn...

- Tôi nghĩ mình đã lầm khi nghĩ cô vẫn còn như trước ! cô là loại người đó sao ??... thật đáng khinh bỉ

Tử Kỳ nhìn hẩn không thể thốt lên lời nào vì Thảo Yên bên cạnh nhìn nó ... chờ đợi một sự trả lời vô tình của nó...

- ... Phải !! tôi là thế đó !... Tôi biết là Hiền còn yêu tôi, cũng vì lúc trước cô ấy đã giành mất Hiền từ tay tôi nên giờ tôi muốn dày vò cô ấy như thế đấy !! thì sao chứ !?

Hẩn tức giận, chỉ mặt nó

- Kỳ !!!

- Tôi tát cô ấy , tôi đánh cô ấy... tôi nguyên rũa cô ấy... thì sao ?... tức giận à ?... đau lòng à ?... không phải Hiền và Thảo Yên chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi sao ? tôi đánh cô ấy cũng đâu liên quan đến Hiền ... lòng Hiền chỉ có tôi mà thôi , tình cảm ... mọi thứ, kể cả người vợ đó Hiền cũng có thể đánh đổi để đến với tôi mà... vậy Hiền có tư cách nói với tôi chứ !?

CHÁT

~

Thảo Yên mở to mắt kinh ngạc khi thấy Trung Hiền tát Tử Kỳ

Quả thật sự tức giận của hẩn vẫn còn hẩn trên khuôn mặt... ngay cả cái tát đó cũng mang theo sự tức giận ấy...

Nó trụ không vững vì bạt tay đó mà loạn choạ... rơi cả nước mắt... khóe miệng còn có máu...

Nó ôm mặt mình... nhìn cả 2... nuốt cơn ghen trong lòng... rồi bỏ đi !

Nụ cười đắc ý lại thẳm hiện lên... nhìn nó bước đi mà lòng Thảo Yên như từng bước từng bước hã được cơn giận...

Trung Hiền run run tay sau khi tát nó... cái tát đó... hẩn đã đánh nó... đánh người mình yêu nhất... Hẩn như muốn quy xuống sau mọi chuyện... lòng hoan mang và sợ hãi

Thảo Yên nhìn hẩn... khóe mắt đỏ vì những giọt nước mắt

- Anh vốn không nên đánh cô ấy !!!

Hẩn bàn hoàn quay nhìn vợ

27. Chương 27

- ....

- Cô ấy nói đúng... em chẳng là gì của anh cả ! em thật ngu ngốc khi đi cầu xin cô ấy để mong anh có thể quay về với em... em biết mình không thể nào khiến anh yêu em.... Những cái tát mà em phải chịu đựng cũng nên mà thôi... là bài học dành cho em... dành ột người không biết lượng sức mình...

Rồi Thảo Yên nắm lấy cánh tay bị thương của mình , vì bị ngã lúc nãy mà miếng gạc màu trắng đã nhuộm đỏ ... rồi cúi mặt... quay lưng đi...

Hắn giữ Thảo Yên lại... ôm chặt cô ấy vào lòng.... Giọng nói đầy sự hối hận

- Anh xin lỗi ! Anh đã không biết quý trọng em... anh sẽ không bao giờ làm em khóc nữa... anh hứa thật đấy !! Thảo Yên... hãy tha thứ cho anh !!....

Đương nhiên... mọi việc đã vượt quá mong đợi của Thảo Yên ... cô ấy có thể tự mãn nguyện với những gì mình đạt được rồi

- Em chưa bao giờ trách anh cả... anh mãi mãi là một người chồng tốt của em.... Đừng bao giờ thay đổi nữa...

- Anh hứa !

Vòng tay hắn xiết chặt lấy người vợ “” yêu hắn đến mức phát điên :”” như thế ... lòng vẫn còn mang sự tức giận đến thấu xương khi nghĩ đến những điều Tử Kỳ vừa nói... nhưng thứ mà hắn đã chứng kiến từ lúc này đến giờ.... Tử Kỳ... cô ấy đã quá thay đổi rồi... Lòng hắn giờ chỉ có hận và hận nó... hắn ghê tởm khi nghĩ tới những thứ hắn đã dành cho nó... tình cảm... thời gian... và cả hạnh phúc gia đình... hắn đánh đổi tất cả để mong chờ đến với nó... nhưng... sao lại để hắn phải bắt gặp 1 Tử Kỳ ghê sợ như vậy.. con người thật của cô ấy là vậy sao ?

Nó biết là mình đang bị oan... nó biết hắn đang hiểu lầm nó ... nó biết tất cả chứ !!... kể cả việc Thảo Yên cố tình để mọi chuyện đi xa hơn mức ban đầu nó cũng biết.... nhưng... quá muộn rồi... có lẽ hắn đang rất hận nó... hắn chắc muốn giết chết nó ... tại sao mọi chuyện lại ra nông nổi này... tại sao lại có thể đối xử với mình như vậy ??

Trực giác của nó cho nó biết... mọi chuyện không đơn giản là vậy... Thảo Yên... có thật sự chỉ muốn hắn rời xa mình thôi không ?... hay là... còn có điều gì nữa...

Vì đã là tháng thứ 3 ... việc nó có thai không thể một sớm một chiều im ắng được... tình trạng sức khỏe nó vốn không tốt trong thời gian này... lại thêm tinh thần không ổn định ... công cái tát đến thấu người ấy... nó thật sự không chịu đựng nổi...

Về đến nhà... nó nằm bệt xuống giường ,... nhìn ảnh của Thái Phong...

- Em...đã làm đúng hay sai ?....

Nước mắt nó rơi vô tình từ khóe mi vì tuổi thân... tại sao cuộc sống lại dành cho nó những song gió như thế ?

Thảo Yên cảm thấy mọi thứ mới dần dần bắt đầu mà thôi... Trung Hiền đã nhìn mình bằng một tình cảm khác... có lẽ tình cảm này bớt lạnh giá hơn... nhưng nó chưa đủ ấm để chữa lành vết thương quá lớn đang hằn sâu trong tim mình...

Hắn nhìn Thảo Yên... đôi mắt triệu mền... vòng tay ấm áp... và nụ cười hạnh phúc đó... có lẽ ... Thảo Yên nên tự nhận thấy được kết quả... mà sẽ buông tay... từ bỏ mọi thứ... kể cả việc sẽ... phá cái thai ấy....

Đúng là mọi thứ đang diễn ra rất tốt... Thảo Yên không phải là con người sắt đá và lạnh lùng... tình cảm của hắn dành cho Thảo Yên... cô ấy cảm nhận được nó có chút biến đổi... đã tốt hơn rồi... Thảo Yên cũng nghĩ là... mọi thứ nên chấm dứt thì hơn...

---

1 tuần sau.,.....

Mọi thứ vẫn ổn kể từ ngày hôm đó...

Nó vẫn chôn chặt bản thân ở căn nhà của mình... nó không muốn tiếp xúc với ai nữa... nó quá mệt mỏi .... Nhưng có lẽ đã tốt hơn... khi chỉ còn 2 ngày nữa... Thái Phong sẽ về...

Việc của cô vợ hạnh phúc Thảo Yên là sáng sáng chuẩn bị áo vest và bữa sáng cho chồng trước khi đi làm... Trung Đan lúc nào cũng ngoan ngoãn nên quả thật... cuộc sống lúc này... không có gì để than trách cả...

Trung Hiền nhận thấy mình nên vun đắp nhiều hơn cho gia đình mình.... Và cả Thảo Yên cùng con nữa... nên hắn đã gạt đi cái tình cảm “” ghê tởm “” cho người con gái đó mà yêu thương vợ mình... hắn dù muốn dù không nhưng không thể nói quên là quên được... rất khó....

- Anh đi làm vui vẻ nhá !!

Thảo Yên bồng con vẫy tay vui vẻ nhìn Trung Hiền

Trung Hiền mỉm cười đáp trả, thọt tay vào túi thì...

- Ví của anh...

Thảo Yên giật mình... rồi nói

- Để em lấy cho !!

Rồi cô ấy quay vào phòng

... tìm kim xung quanh... và mở hộp kéo bàn ra...

- Cái...cái gì đây chứ !!?

Thảo Yên bàn hoàn , như người mất hồn nhìn đóng hình .... TỬ KỶ ... nằm trong hộp kéo của chồng mình...

Nước mắt tức giận và cay đắng lại 1 lần nữa rơi xuống... Thảo Yên cầm đóng hình... như muốn bóp nát hết chúng ra... như muốn thiêu đốt và xé chúng ra trăm mảnh....

Nhưng cô ấy đã bình tĩnh trở lại...

Nhẹ đóng hộp kéo lại...

Cầm ví của Trung Hiền...

Gạt nước mắt....

Bước ra ngoài....

- Anh đi làm cẩn thận !!

Hắn không để ý lắm... cầm lấy và bước đi

Thảo Yên vẫn nhìn theo hắn không rời mắt... ánh mắt sắt lạnh của cô ấy có thể làm bị thương bất cứ ai chạm phải...

Khoe mi rưng rưng lệ... tay nắm chặt run run... vì tức giận...

- Anh vẫn chưa quên cô ta sao ?... được... tôi sẽ để chính tay anh... giết chết đứa bé trong bụng cô ta...

Trong ngày hôm đó, nó cảm thấy rất mệt... nó chỉ muốn ngủ thiếp đi ... mọi thứ... không màn tới nữa...

Nhưng một lát sau... quả rất khó chịu... có cái gì đang đập bụng mình...

Nó nhướng người dậy , đặc tay trước bụng và im lặng ... chờ đợi điều gì đó bất thường... nhưng lại không có chuyện gì xảy ra...

Một lát sau , nó xuống dưới nhà để rót cốc nước uống... vô tình đụng phải cạnh bàn và...

- Á !!...

Nó vội xoa xoa hong của mình thì...

- Có... có cái gì đang đập...

Nó lập tức đặt tay lên bụng mình...

Có vẻ việc cử động của đứa trẻ trong bụng nó đã làm nó có chút giật mình lẫn lo lắng...

- Sao... không lẽ...

Nó bấm môi, bàn hoàn nhìn bụng mình... vừa vui mừng lại vừa có chút sợ hãi... Rồi một mạch lái xe đến bệnh viện...

Bệnh viện ..

Sau khi làm xong các xét nghiệm... nó hồi hộp đi vào phòng bác sĩ để nhận kết quả....

- Cô đã có thai được 3 tháng rưỡi !

Nó như không thể tin vào tai mình, miệng lắp bắp , lòng dâng trào cảm xúc khó tả !..

- Bác...bác sĩ nói thật chứ !!?

- Đây là kết quả xét nghiệm, cô không tin thì có thể xem qua !

Nó run run tay, cầm lấy tờ thông báo kết quả.... Mắt long lanh vì những giọt nước mắt đang trực chờ trào ra....

- LÀ.... Là thật sao... tôi...tôi có thai sao !!?... haha tôi có thai thật rồi.... tôi có thai rồi !!!

Nó khóc trong sự vui mừng và sung sướng, ngay lúc này nó chỉ muốn báo tin ngay cho Thái Phong biết rằng anh ấy sắp được làm ba rồi...

Nó nắm chặt tờ xét nghiệm , vui mừng khôn xiết nói không nên lời...

- Cảm ơn bác sĩ...cảm ơn bác sĩ

Suốt cả quãng đường về nhà , nó không ngừng xoa bụng mình, miệng thì không hề tắt nụ cười

- Con à !!! má thật sự rất vui đấy... má không nghĩ là má đã có con đâu... nhưng bây giờ... má thật sự rất hạnh phúc... nếu ba con biết điều này thì nhất định sẽ rất vui cho xem...

Nó nhìn chiếc nhẫn cưới của mình và mỉm cười

- Thái Phong à ... 2 ngày nữa anh sẽ về... lúc đó... em sẽ nói với anh !!!... gia đình chúng ta... nhất định sẽ rất hạnh phúc !..

Tức là ngày mốt thì Thái Phong mới đáp chuyến bay đầu tiên về ... trong khi mọi thứ xảy ra.... Đều nằm trong NGÀY MAI....

Mọi thứ đã tệ hơn khi Thảo Yên không thể chịu đựng mọi thứ như thế nữa ...

Dù bên cạnh cô ấy là hấn... là Phạm Trung Hiền biết quan tâm và lo lắng hơn cho gia đình... Nhưng ... vốn dĩ lòng hấn vẫn chưa quên nó... chưa quên Tử Kỳ ... thì hỏi làm sao một người vợ YÊU THƯƠNG CHỒNG ĐẾN MÙ QUÁN như Thảo Yên có thể bỏ qua mọi thứ chứ ?

Trong ngày hôm đó...

Thảo Yên lạnh lùng ... bước vào phòng ... đến gần bàn làm việc của chồng, rồi kéo hộp kéo ra... cầm những tấm hình của Tử Kỳ lên...

Mỉm cười một cách ghê sợ...và xé chúng ra...

- Lý Tử Kỳ... cô hãy tạm biệt đứa con của mình đi... vì ngày mai... nó sẽ rời xa cô mãi mãi... Haha..HAHAHAHAHAHA

~

Tiếng cười ấy quá đáng sợ , quá kinh hãi.... Thảo Yên đã mất lí trí hoàn toàn... tại sao thứ tình cảm ấy lại có thể khiến một người thay đổi đến mức như thế... bất chấp mọi thứ ... để trả thù !

Rồi cô ta cầm hột quẹt lên ... bật lửa ... và đốt trụi những tấm hình đó... miệng thì vẫn cười... nụ cười của sự chắc thắng và thỏa mãn

- Tất cả là do cô !... có trách thì trách ông trời đi !... cô không thể nào thắng được tôi đâu... Lý Tử Kỳ à.... Mãi mãi là thế....

---

28. Chương 28

Tối hôm đó...

Hắn từ công ty lái xe về...

Mọi thứ vẫn diễn ra như bình thường... Thảo Yên vẫn là cô vợ hiền dịu và chu đáo với hắn. Vừa đặc chân đến cửa thì cô ta đã nở nụ cười cầm lấy tập hồ sơ trên tay của hắn và nói

- Anh vào nhà đi, em sẽ giúp anh đem cất chúng !!

Hắn gật đầu và đi vào trong

Bữa tối vẫn không có gì đặc biệt... là bữa ăn của gia đình gồm người chồng... vợ và đứa con trai nhỏ....

Nhưng hôm nay yên lặng hơn... Thảo Yên chỉ nhìn hắn... mỉm cười... tại sao vậy chứ !!

Hắn nhận thấy điều đó ... và lên tiếng

- Em có chuyện gì à ?

- Đừng hỏi gì cả... anh ăn tiếp đi !!

Khuôn mặt lạnh lùng cùng cười như vô hồn của Thảo Yên không tránh khỏi làm hắn có chút lo sợ cô vợ của mình...

Hắn vẫn tiếp tục bữa tối, dù ánh mắt và nụ cười vẫn không hề rời khỏi hắn....

Trung Hiền kết thúc mọi việc, vương vai và đi vào phòng... ngồi vào bàn làm việc như thường lệ...

Thảo Yên thì đỡ Trung Đan ... ngủ...

Nhìn con...

- Sẽ không ai có thể phá hoại gia đình của chúng ta... má sẽ không để cho những người đó cướp đi ba con đâu!!... Trung Đan à... con là con của Trung Hiền.. là đứa con duy nhất của nhà họ Phạm... má không cho phép ai ngoài con có thể TỒN TẠI ở đây cả...

Hắn lấy đóng tài liệu ra... nhưng vô tình làm rơi cây viết vào hộp kéo... và

Hắn đi thẳng ra ngoài với vẻ mặt cáu gắt và lo lắng

- Thảo Yên !!!

Thảo Yên không hề giật mình... nhẹ dõ con , quay lại nhìn hấn

- Suyt !! Trung Đan chỉ mới ngủ thôi

Hấn vẫn mặc kệ, lo lắng kéo Thảo Yên đứng dậy

- Quyển sách anh để trong hộp kéo ở bàn làm việc đâu rồi ?

Thảo Yên đưa mắt nhìn hấn... ánh mắt của sự tức giận

Cô ta nhếch miệng cười khẩy

- Tại sao anh lại lo lắng như thế !?... chỉ là một quyển sách thôi mà...

- NÓ RẤT QUAN TRỌNG VỚI ANH !!

Thảo Yên lấy tay hấn ra khỏi người mình...

giương mắt khiêu khích

- Làm gì anh phải nổi nóng như thế !!... mất quyển này thì mua quyển mới !

- Không thể nào !!

Thảo Yên bặm môi, cay đắng nhìn chồng

-Tại sao ?

- Vì...

Hấn tính nói nhưng khi nhìn vợ thì... rõ ràng là không nên

- Vì đó là kỉ niệm liên quan đến Tử Kỳ phải không ?

Hấn giật mình...

- Anh có nghĩ tới cảm nhận của em không !!!...

Hấn vẫn tiếp tục im lặng... sự im lặng của nỗi rây rức

- Anh có biết là em đã vui thế nào khi em nghe anh nói sẽ kết thúc với Tử Kỳ không ?...

- ... ..

- Dù chỉ là thời gian ngắn nhưng suốt những ngày qua em đã rất hạnh phúc... em cứ tưởng anh thật sự yêu thương em.... Thật lòng lo lắng cho gia đình này... Tại sao vậy !?

Hấn nhìn vợ... muốn nói điều gì để giải thích

- Anh..

- TẠI SAO VẬY HẢ

- Em bình tĩnh lại đi !!

Thảo Yên hất tay chồng ra ,nước mắt lại rơi trong vô thức... nhưng rõ ràng đó là nước mắt của sự tức giận... nước mắt của người bị phản bội !!...

- Em sẽ coi như không có gì hết !!... chỉ cần anh nhìn em... và nói là... anh hoàn toàn không còn tình cảm gì với Tử Kỳ nữa là được rồi...

Thảo Yên đứng đó trong chờ ánh mắt của hấn... nhưng hấn lại không thể nhìn thẳng Thảo Yên mà thốt lên những lời nói đó...

- Anh...

Thảo Yên bật lùi về sau trong sự thất vọng và đau lòng biết mấy...

- Anh vẫn còn tình cảm với Tử Kỳ... tại sao vậy ?... em không thể thay thế hay sao ?... tại sao suốt 3 năm nay anh không hề thử đặc mình vào vị trí của em mà suy nghĩ nghĩ chứ ?... em!... em là vợ anh... em cũng biết đau chứ !!!... TẠI SAO HẾT LẦN NÀY ĐẾN LẦN KHÁC ANH CỨ LÀM TỔN THƯƠNG EM VẬY HẢ

~

-Thảo Yên à....

- Đủ rồi !!!... em không muốn nghe gì nữa... ANH ĐI ĐI !!

Chắc do tiếng ồn quá lớn nên Trung Đan giật mình khóc lớn... Hấn nhìn Thảo Yên rồi nhìn Trung Đan... quá rối bời và không thể làm gì

Thảo Yên chỉ tay quát lớn

- EM BẢO ANH ĐI ĐI ANH NGHE KHÔNG HẢ

~~ ?

Hấn xấu hổ và áy náy về mọi chuyện... chỉ còn cách đi ra chỗ khác để Thảo Yên có thể bình tĩnh mà suy xét lại....

Thảo Yên nhìn hấn đi... lòng lại càng đau hơn...

nắm 2 tay mình... tức giận đến run người.... nhìn Trung Đan đang khóc lớn trên nôi

- Lý Tử Kỳ... là cô ép tôi.... Chỉ cần cô không còn trên cõi đời này nữa thì Trung Hiền sẽ thuộc về tôi... Tử Kỳ... cô phải biến mất mãi mãi... đừng bao giờ trở lại nữa...

Cả buổi tối hôm đó, không khí căng thẳng và im lặng đến đáng sợ bao trùm lấy toàn bộ căn nhà của hấn...

Thảo Yên ngoài mặt vẫn coi như không có gì... nhưng cơn ghen tuông đang dần dần ăn sâu vào tâm trí... trong đầu cô ta giờ chỉ có 2 từ... TRẢ THÙ

Một đêm trắng... cho cả hai...

Sáng hôm sau...

Hấn bước ra ngoài với khuôn mặt sầu não và mệt mỏi

Thảo Yên ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn hấn

- Anh thức rồi à ?

Hấn giật mình... nhìn vợ ... rồi trả lời

- ...ừ

-Anh ăn sáng đi ! em đã chuẩn bị xong rồi...

Hấn hoàn toàn không hiểu thái độ này có ý gì nữa... thà đánh thà mắng hấn thì hấn còn thấy tốt hơn là sự quan tâm và chăm sóc chu đáo như thế này...

- Anh ra ngoài trước !

Thảo Yên quay mặt đi... nuốt lấy sự vô tình của hấn... rồi tiếp tục nhìn chồng mình bước ra khỏi cửa...

- Anh sẽ hối hận... vì đã không đối xử tốt với tôi...

Thảo Yên đứng dậy... cầm điện thoại lên và gọi cho Tử Kỳ, giọng nói cũng khác hoàn toàn với con người lúc này...

- Tử Kỳ !lâu không gặp rồi

- Thảo Yên ?

- ... chúng ta gặp nhau nói chuyện nha !... tôi sẽ đến chỗ cô !!

- ... ừm

Cô ta nhếch mép cười khinh rẽ

- Để xem hôm nay ... ai sẽ cứu cô !!

Thảo Yên tiến đến tủ đồ của mình , mở chiếc hộp màu lam ra... và lấy đôi găng tay... cùng con dao... Cẩn thận để vào túi xách và đi ra ngoài

---

Trên đường đến , Thảo Yên có ghé qua một nơi...

Trong căn nhà khá lụp xụp , lại nằm ở nơi vắng vẻ... nhưng có vẻ cô ta chẳng sợ hãi mà ngược lại rất quyết đoán và đi vào trong

- Đây là 20 triệu , hãy đưa cho tôi loại thuốc độc nhất mà ông có !

Lão già mặt đã đầy nếp nhăn , lăm lét dòm cọc tiền rồi nở nụ cười vui vẻ nhận lấy và nói

- Được !! tôi sẽ lấy cho cô !

Nói rồi lão ta đi ra sau mở tủ ... còn Thảo Yên thì ngồi đó , mỉm cười

- Của cô đây ! ... đây là loại độc không mùi không vị... chỉ cần 1 giọt cũng đủ làm chết 1 người... cô hãy cẩn thận đấy...

- Đừng nói nhiều ! chuyện hôm nay tôi kiếm ông đừng để lộ ra ngoài đấy

- đương nhiên ! tôi còn phải làm ăn nữa mà...

Cô ta cầm lấy lọ thuốc trong suốt đó , bỏ vào túi xách... đeo kính râm và bước ra ngoài

---

TING TONG....

Tử Kỳ đi ra mở cửa

CẠCH...

- Xin lỗi vì đã đến muộn, Yên có chút việc...

Nó nở nụ cười khách sáo

- Không sao... vào nhà rồi nói !

Nhưng cô ta không đồng ý

- Thôi !! ra ngoài với Yên một lát nhé !... Yên muốn dẫn Kỳ đến nơi này ...

Nó có chút lo lắng, Vì hôm nay Thảo Yên trong lạ lắm... nhưng rồi cũng đồng ý

- Ừm... để Kỳ lấy túi xách đã...

Lập tức cô ta nắm tay nó

- Không cần đâu ! nhanh lắm...

Chưa kịp đóng cửa thì Thảo Yên đã nắm mạnh tay nó kéo đi ra ngoài

- Yên à !! từ từ thôi... Kỳ đau lắm....

Nó cô gỡ bàn tay đang bóp chặt tay nó đến in lằn đỏ...

Thảo Yên kéo nó đến xe của mình thì buông tay , mở cửa... rồi dùng khuôn mặt “ Giả dối “ đó cười với nó

- Yên không có ý đâu !! vì thật sự là rất gấp nên Yên mới như vậy... đừng trách Yên nhé

Nó có chút e dè... thái độ này là sao chứ ?... linh cảm cho nó thấy... sắp có chuyện gì đó xảy ra.... Nhưng nó lại không biết đó là điều gì...

- ... ừm... vậy chúng ta đi thôi

Nói rồi nó bước vào trong xe , Thảo Yên phía ngoài khẽ nhếch miệng cười và vòng qua phía kia để lên xe

---

Thảo Yên cảm thấy AN TOÀN hơn khi nó chưa phát hiện ra điều gì bất thường lúc này... hành trình đưa người tình của chồng mình đến vực thẳm của tử thần... vẫn tiếp tục...

Dù là gì đi chăng nữa... nhưng thái độ hôm nay của Thảo Yên làm lòng nó có cảm giác bất an... nó luôn vòng tay che chở đứa bé trong bụng mình...

có lẽ sự cảnh báo của con mình chính là điều nó có thể giúp mẹ nó...

- Á !!

~

Nó thốt lên khi đứa bé trong bụng đập liên tục không ngừng...

- Kỳ sao thế ?

Nó e sợ nhìn Thảo Yên... có thật sự nên nói rằng bản thân đang có thai không ?...

Còn riêng cô ta thì biết thừa... đứa bé đang đập nó... nhưng để tránh mọi chuyện rắc rối, Thảo Yên vờ như không biết

- Hay là cô đau dạ dày ?

- ...chắc...chắc là thế...

Thảo Yên cười thầm trong bụng... “” có lẽ là cô ta chưa biết mình có thai thì phải !! “”

- Chúng ta sắp đến nơi rồi...có lẽ sau đó cô sẽ không còn biết đau nữa đâu !

Nó rợn người khi nghe Thảo Yên nói như thế....

- ....hả ?

Cô ta vội cười

- Không !! tôi nói là cô sẽ nhanh hết đau thôi !

Nó giật mình nhìn xung quanh... Thảo Yên đang lái xe rẽ vào con đường ra ngoại ô đầy cây và hoàn toàn vắng bóng người...Tại sao lại đến đây chứ !!!?

- Yên à !!!... chúng ta đi đâu thế !?!...

Thảo Yên đưa mắt nhìn nó... khẽ nhếch miệng

- Đi đến nơi... mà cô phải đến...

Nó bàn hoàn và kinh hãi...

- Tôi... tôi muốn xuống xe...

Thảo Yên phớt lờ lời nó, tiếp tục lái... thậm chí còn tăng tốc

- TÔI NÓI TÔI MUỐN XUỐNG XE ~~

Thảo Yên quát lớn

- CÔ IM ĐI !!!

Nó quá hoảng loạn nên lập tức chồm tới giữ lấy vô lăng làm cho Thảo Yên mất tay lái và khiến xe bị lệch hướng

- CÔ ĐIÊN RỒI HẢ

Rồi cô ta hát nó ra chỉnh lại tay lái

-NGỪNG XE

~ CÔ CÓ NGHE KHÔNG HẢ ??

- KHÔNG !! CÔ CÓ BIẾT MÌNH ĐANG LÀM GÌ KHÔNG !!? CÔ MUỐN CHẾT À !!?

Nhưng nó không bỏ cuộc, vẫn kéo tiếp tay Thảo Yên , 2 người dần co qua lại nên xe của họ đã vô tình trệch khỏi đường và đụng phải cây

29. Chương 29

RẦM

- Á

Thảo Yên nhúi người về phía trước nhưng cũng may là không sao... tinh thần có chút hoãn loạn... bàn hoàn nhìn qua chỗ Tử Kỳ

Nó vì sự dần co lúc nãy mà đã tháo dây an toàn nên sau khi đụng phải cây , theo lực quán tính nó đã va đầu vào thành kiếng.... chảy máu và bất tỉnh

Thảo Yên run run tay... trán đầm mồ hôi... lay lay người nó

- Cô...cô không sao chứ !!?... Tử Kỳ à... cô

Nhưng nó không phải ứng... có lẽ cú va đập vừa nãy làm cho nó bị hôn mê bất tỉnh... trán vẫn còn chảy máu

Thảo Yên hoang mang... mở cửa xe... đi ra ngoài... vuốt tóc đang rũ rượi trên mặt, nhìn Tử Kỳ... nuốt nước bọt... nhắm mắt lại để lấy bình tĩnh...

- Không thể dễ dàng như vậy được... cô ta chưa chết... mọi thứ chưa kết thúc.... Mình phải tiếp tục ... bắt cô ta phải TRẢ GIÁ ~~

Nói xong Thảo Yên lo sợ , đi đến bên cạnh cửa của Tử Kỳ, mở xe mà quàng đầu dưới cánh tay nó... đỡ nó ra và lôi đi

Căn nhà nát đó... nơi mà Thảo Yên đã chọn làm nơi tiễn biệt nó chỉ cách chỗ xảy ra sự việc một đoạn đường , tuy là không xa nhưng nếu không định được hướng đúng thì có đi cả trăm lần cũng không thể nào đến nơi
Cô ta dùng hết sức để đưa được nó đến căn nhà đó...

Nhắc đến Trung Hiền...

Hắn vì bực tức trong lòng mà đã lái xe ra ngoài để khuây khỏa ...

Cùng lúc đó... hắn thoáng thấy chiếc xe mang biển số GH 4034 ... đây chẳng phải là xe của Thảo Yên sao ?...

Trung Hiền lập tức lái xe đến gần hơn... thì thấy chiếc xe đã gặp tai nạn ...

Hắn hoảng hốt , lập tức bước xuống xe và chạy tới...

Nhưng đến nơi thì không có ai trong đó...

Hắn càng lo lắng hơn khi trên kính trước của xe... có vết máu...

Đầu xe nát bấy do va đập mạnh vào cây... cộng thêm vết máu còn chưa khô in vết trên kính... hẳn biết là ...có chuyện không hay xảy ra... nhưng rõ ràng nhìn xung quanh thì không có bóng ai cả ??....

Lạ một nỗi... vết máu nằm ở phía ngoài... tức là... không phải vị trí người lái... vậy còn ai khác nữa sao ?....

Hắn bàn hoàn la lớn gọi

- THẢO YÊN... EM CÓ Ở ĐÂY KHÔNG ?

~

Chỉ có tiếng vọng heo hút của hắn vang lại... tiếng gió xì xào của mùa thu lá rụng vàng cả khu rừng...

Càng nhìn hắn càng lo lắng hơn... có chuyện gì không hay xảy ra thì sao ?...

Hắn chạy khắp nơi hô to gọi lớn tên vợ mình... nhưng... không có động tĩnh gì... cả khu rừng... một màu vàng của lá úa....

SÂN BAY....

- ÔI !! VỢ YÊU À

~ ANH VỀ RỒI ĐÂY

Thái Phong la lớn giữa sân bay sau khi vừa đáp chuyến đầu tiên về nước...

Mọi ánh mắt ngạc nhiên lẫn lo lắng nhìn cậu trai trẻ này vui mừng khôn xiết lộ rõ ra mặc đang tươi cười hét lớn như một tên ngốc điển trai đấy...

Thái Phong bật điện thoại , nhìn vào list danh bạ

- Haha !! cô ấy mà biết mình về nhất định sẽ rất bất ngờ...

Hắn vẫn tiếp tục cuộc tìm kiếm của mình... nhưng kết quả vẫn là hoàn tay trắng... nơi đây quá rộng... không thể tìm kiếm như thế này mãi được...

RENG....RENG....RENG....

Hắn giật mình ...

Đây không phải điện thoại của mình....

Hắn lập tức chạy theo tiếng chuông....

Nhưng.... Gần đến thì... lại tắt....

Hắn không biết phải làm sao nữa... cố lục lọi trong đống lá khô để tìm chiếc điện thoại ấy.

Ông trời không phụ lòng...

RENG... RENG...RENG....

Hắn nở nụ cười mừng rỡ, chạy đến gần nhặt chiếc điện thoại vùi dưới lớp lá...

- Chồng... Thái...thái Phong ?

Hắn bàn hoàn nhìn màn hình... trong đầu có thể nhanh chóng đoán ra... chủ nhân chiếc điện thoại này là... Tử Kỳ...

Hắn nhát máy

- Em yêu à !! bất ngờ không !! haha

Trung Hiền quát lớn

- CẬU CÒN TÂM TRÍ ĐỂ ĐUA NỮA HAY SAO ?~~ TỬ KỲ GẶP CHUYỆN RỒI....

- Cái gì ?...

Sự bàn hoàn và hoảng hốt hiện rõ qua sự im lặng đến đứng tim của Thái Phong. Tên đó chỉ kịp thốt lên 2 từ “ Cái gì ? “ thì lập tức chạy ra ngoài lái xe nhanh như điên trong tâm trạng hết sức hỗn loạn đến chỗ Trung Hiền.

Thái Phong hoàn toàn mất bình tĩnh , đầu chỉ nghĩ đến mỗi người vợ của mình , cậu ta đóng mạnh cửa và đạp ga chạy tới , tay quơ lấy điện thoại và nhấn tai phone đang gắn trên tai mình gọi đến cho hắn.

Trung Hiền vừa mới alo thì Thái Phong đã tỏ rõ sự căng thẳng và tức giận của mình qua câu gắt như vô vọng lẫn sợ hãi

- cậu đang ở đâu vậy hả ?

Hắn biết Thái Phong đang lo lắng nên cũng không làm mất thêm thời gian vì chính hắn cũng lo lắng không kém

- Hãy đến ngoại ô thành phố và rẽ vào con đường vắng phía tay trái .

Thái Phong liền tắt máy , đôi mày nhíu lại , ánh mắt ánh lên sự lo sợ nhưng đầy nhiệt huyết muốn đến nơi nhanh chóng để biết được sự thật lúc này ...

Cậu ta gạt cần gạt , nắm chắc vô lăng và đạp ga tăng tốc như bạt mạng ... Sự hồi hộp không thể nào dứt khỏi người Thái Phong , chiếc xe lướt như vũ bão tiến thẳng đến khu rừng đó chỉ trong vài phút ...

Chiếc xe Thái Phong thẳng gấp KẾT

... tưởng chừng như những đám lá khô dưới đất sắp bị chiếc xe ấy làm hoảng sợ nép về cả 2 phía . Cậu ấy lập tức bước xuống xe , chạy đến chỗ Trung Hiền với vẻ mặt tức giận , túm lấy cổ áo hắn và giương mắt hỏi gắt

- TỬ KỲ ĐAU RỒI HẢ

?

Trung Hiền điềm tĩnh dù cho cái nắm ấy có chút làm hắn giật mình .. Hắn gạt tay Thái Phong ra và cảnh cáo

- Chính tôi cũng là người muốn hỏi câu đó ! cậu hãy bỏ cái tính trẻ con đó đi mà cố giải quyết mọi chuyện

Thái Phong lâm lâm tay như muốn đâm vào mặt hắn 1 cái thật đau đớn... nhưng rồi tay cậu ta nói ra ... kèm theo đó là sự sợ hãi và lo lắng lộ rõ ra khuôn mặt điển trai ấy...

Thái Phong bàn hoàn nhìn chiếc xe bị tai nạn của Thảo Yên đang đâm xầm vào cây và bị trầy xước nặng...

- Chuyện gì đã xảy ra ?...

Trung Hiền bước đến đứng bên Thái Phong , nhìn vào chiếc xe và nói với vẻ trịnh trọng

- Đó là chiếc xe của Thảo Yên ...

Thái Phong giật mình quay qua nhìn hắn , nhíu mày

- Không chỉ có cô ấy... mà còn có Tử Kỳ

Ánh mắt gay gắt hàn học của Thái Phong liên tục đổ dồn về Trung Hiền

- ....

Trung Hiền đưa ánh mắt cũng đầy sự xót xa và căng thẳng nhìn ngược lại

- Tôi nghĩ là... Tử Kỳ đang gặp nguy hiểm...

Thái Phong trong lòng như kim châm , lại túm lấy cổ áo hắn 1 lần nữa , buông lời gay gắt

- TẠI SAO CẬU KHÔNG NGHĨ LÀ THẢO YÊN GẶP NGUY HIỂM MÀ LÀ TỬ KỲ HẢ ~?

Hắn hiểu ý Thái Phong, vì câu nói của hắn đang làm Thái Phong hiểu lầm , ánh mắt tức giận như muốn nuốt chửng hắn đã đủ biết cậu ta yêu Tử Kỳ đến mức nào rồi ... Trung Hiền nhìn Thái Phong bằng cặp mắt màu đen đầy sự chắc chắn và cam đoan nói

- Những thứ tôi nói đều có cơ sở , nếu cậu không muốn mọi chuyện trở nên nghiêm trọng hơn thì hãy bình tĩnh mà giải quyết mọi chuyện một cách thông minh hơn đi ! Đừng có ở đó mà lên giọng ghen tuông vào giờ phút này

Thái Phong tức giận gờn nắm đấm lên , trợn mắt nhìn hắn ... Nhưng khi thấy thái độ bình tĩnh đến đổi ngạc nhiên, không chút né tránh của hắn... cậu ta biết chắc những lời hắn nói ... đều là sự thật ,

Thái Phong từ từ hạ tay và buông lỏng những ngón tay đang nắm chặt ấy ... vẻ mặt bớt căng tức ... nhưng đổi lại là sự tuyệt vọng và đau xé tâm can sau khi biết toàn bộ sự thật đấy

Xét về mối quan hệ thì có lẽ cả 2 tên điển trai và thông minh này không mấy tốt đẹp... Nhưng giờ thì họ đang đi trên cùng một con thuyền... họ cần dẹp bỏ mọi ân oán mà tập trung tìm được người con gái đó ...

Khi những người thông minh giải quyết theo cách thông minh thì bạn chỉ có thể thốt lên trong sự ngưỡng mộ và phục nể mà không thể nói thêm lời nào cả... Trung Hiền và Thái Phong được biết đến như những mẫu người toàn diện kiểu về ngoại hình lẫn đầu óc ... Vì thế trong thế sự này mà 2 tên này thể hiện bản lĩnh của mình rất .... Đàn ông...

Trung Hiền lên tiếng

- Khu rừng này cả bốn phía đều có thể nhìn thông suốt ...Tuy nhiên. ở đây có rất nhiều ngã rẽ, mỗi ngã rẽ lại có những con đường khác ... nếu cứ mù quáng mà tìm từng ngã một...

Hắn ngập ngừng e sợ... Thái Phong tiếp ý

- ,,Nếu cứ tiếp tục tìm như thế thì chỉ phí thời gian mà lại chẳng có kết quả... sát xuất thất bại cao

Trung Hiền tỏ ý đồng tình , quay nhìn Thái Phong

- Chúng ta phải tìm được điểm mấu chốt của vấn đề..

- .... Nhất định sẽ còn dấu vết để lại..

Thái Phong nhìn hắn gật đầu , hắn đáp trả bằng nụ cười đắc chiến , cả hai lao vào cuộc tìm kiếm với phong thái chuyên nghiệp

Thái Phong bình tĩnh nhìn xung quanh khu rừng, trong khi Trung Hiền thì đến gần chiếc xe mong tìm thêm manh mối...

Ánh mắt tập trung của cả hai thể hiện được quyết tâm của họ ... Nhưng... những dấu vết ấy rất khó phát hiện...vì khu rừng đang độ vào thu... lá liên tục rơi xuống phủ đầy khắp nơi... dù có dấu tích thật... nhưng có lẽ đã bị che mất ... Hơn nữa , khu rừng lại quá rộng lớn ...

Họ sẽ tìm ra ?

Trong lúc Thái Phong và Trung Hiền đang cố gắng tìm ra vị trí của Thảo Yên và Tử Kỳ thì...

Tại căn nhà tồi tàn... đầy máu lạnh ...

Thảo Yên trối nó ngồi lên chiếc ghế đặc giữa căn phòng trống lóc lại cũ kĩ , cùng ánh sáng lập lờ chen qua những khung sắt ở cửa sổ... quả thật trong nó quá ngột ngạt với miếng vải cột ở miệng , cùng tay bị trối ra phía sau, đôi chân bị sợi dây thừng quấn chặt vào thành ghế.... Nó hoàn toàn không thể phản kháng hay la hét được...

Thảo Yên dù vẻ ngoài vẫn điềm tĩnh ngồi đối diện với nó, nhìn bộ dạng yếu ớt và khốn khổ của nó ... nhưng trong lòng lại đang run rẩy và sợ hãi trước những sự việc chuẩn bị diễn ra...

Cô ta mím chặt môi, nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu... rồi trừng mắt nhìn nó , nhếch môi cười , gắt giọng

- Tử Kỳ à ... tôi muốn bắt cô muốn sống cũng không được... chết cũng không xong !!

Rồi Thảo Yên nhẹ nhàng đứng dậy , về mặt lạnh đến sờn tóc gáy với ánh mắt hằn học như muốn trách muốn hận nó... Cầm ly nước trên tay ,, cô ta tạt thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn đã lấm tẩm mồ hôi cùng vết máu còn in trên trán nó

ÀO ~~

Nó nhắm nhắm mắt... vẻ khó chịu... đau đớn sau sự va chạm đến diên người vừa nãy cùng vết thương còn hằn phía trên... Nó đưa đôi mắt còn mờ mờ ảo ảo của mình cùng về một môi về phía Thảo Yên...

Nó muốn thốt lên nhưng...

- a..ừm...

Nó giật mình , kinh hãi khi nhìn thấy miếng vải đang cột chặt miệng nó ... rồi ánh mắt không tưởng lại đổ về Thảo Yên như đang chờ đợi một sự giải thích hợp lý của cô ta

- Cô tỉnh rồi sao ?...

Lời nói sắt lạnh đấy... đang được thốt ra từ miệng của Thảo Yên.. nó đang nghĩ rằng bản thân đang nghe lầm... ánh mắt ước ướn nhìn cô ta một lần nữa...

- Cô không ngờ à ?... hay cô không tin nổi ?...

Nó bật nghẹn trong cổ họng vì thái độ lạnh lùng đến đáng sợ của Thảo Yên ... hàng vạn câu hỏi bật lên trong đầu nó ... Tại sao lại làm như vậy ?.. Tại sao Thảo Yên lại trối mình ... Tại sao cô ấy lại có thể lạnh lùng đến như thế ?... Tại sao ...tại sao và tại sao... ?

Nó chỉ có thể gởi đến Thảo Yên sự thất vọng của mình qua ánh mắt ... Lời không thể thốt , tay không thể cử động... chỉ có thể nhắm mắt lại mà không chấp nhận sự thật này

Thảo Yên tiếng đến trước mặt nó , bóp chặt chiếc cằm nó , ngược lên và nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang ánh lên sự đau khổ trong mắt nó ... miệng nhếch cười rồi nói

30. Chương 30

- Cô thật là ngu ngốc !

Ánh mắt đang lảng tránh của nó bỗng dừng lại , thay vào đó là cặp mắt căng ra nhìn Thảo Yên với sự kinh ngạc đầy xót xa

Thảo Yên đắc ý , lại tiếp tục lời cay cú của mình

- Từ trước đến nay... tôi chưa hề coi cô là bạn , trong lòng tôi... cô lúc nào cũng là một kẻ ĐÁNG GHÉT !

Đến câu này thì Thảo Yên lại càng bóp chặt cằm nó , sự tức giận lan xuống cả đôi tay của cô ta

- Muốn hỏi tại sao sao ?...

Nó vẫn im lặng , không la lối hay tức giận gì cả ... chỉ là nó quá kinh ngạc nó quá hãi hùng cái hình ảnh của Thảo Yên... một cô gái từ hiền dịu lại có thể trở thành một người như vậy

Càng nhìn nó Thảo Yên lại càng hồi tưởng về những việc đã xảy ra... Trung Hiền... vốn không hề quên người phụ nữ này... Thảo Yên nghiêng răng về mặt lộ rõ sự tức giận đáng sợ

BÓP ~~

Bàn tay nhỏ nhắn nhưng đầy sức mạnh của Thảo Yên vừa giáng vào má nó 1 bạt tay,,,

Tử Kỳ không nghĩ là còn đủ sức để vùng vẫy chống trả hay trừng mắt nhìn lại... nó chỉ còn có thể ngã theo chiều bạt tay ấy ... đầu tóc rũ rượi và gò má đỏ ửng lên và rất bồng sau cái tát ấy

Nó chưa kịp hoàn tỉnh thì thảo yên bóp chặt cổ nó như muốn ăn tươi nuốt sống con người trước mắt... miệng nhấp nháy nói , giọng cay đắng

- Tại sao là cô chứ không phải là tôi !!!... tại sao trong lành anh ấy chỉ có mỗi mình cô. Tại sao mọi thứ tốt đẹp đều dành cho cô còn tôi thì KHÔNG

...

Nó đã quá mệt sau những điều vừa xảy ra... nó nhắm mắt quay mặt sang trái, cố không nhìn vào mặt Thảo Yên

Cô ta khựng tay... rời tay khỏi cổ nó và tháo vải khỏi miệng nó ...

Nó bần hoàn xoay mặt lại ... trong đầu lóe lên 1 suy nghĩ... chắc rằng... Thảo Yên đã nghĩ lại

Nhưng... mọi thứ chẳng đi đến đâu cả... cô ta lấy mảnh vải đẩy ra cũng vì cô ta muốn vấn đáp nó một cách trực tiếp

Nó... mệt nhọc để nở được một nụ cười vui vẻ với cô ta ... rồi thều thào cố nói

- Thảo Yên à !

Cô ta trừng mắt gắt nó

- Cô đừng cười với tôi bộ dạng đó !! tôi thật sự ghê tởm nó .

Nó vẫn mặc kệ

- Chúng ta đã có quá nhiều hiểu lầm...

- HIỂU LẦM ?

Thảo Yên gắt hỏi lại , tỏ sự bất đồng và tức giận vì sự nhận định ấy

- Cô nghĩ cô đang nói gì thế hả ?... hiểu lầm sao ?.. hứ ! còn tôi thì nghĩ là cô đang CỐ TÌNH ĐÁY !

Nó mím chặt môi, nhắm mắt lại...

- ....

- Cuộc sống của tôi đã bị cô phá hủy từ 3 năm trước.... là cô bước vào cuộc đời anh ấy... là cô đã lấy trái tim anh ấy... cô đã làm cho tôi phải sống trong cuộc sống gia đình với sự lạnh nhạt của chồng mình cô BIẾT KHÔNG HÃ

~

Thảo Yên bước từng bước đến gần nó, ánh mắt đầy xót xa và đau khổ trên mặt cô ta làm nó còn chua xót hơn... Đôi mắt như sắp khóc của cô ta lại hằn lên tia lửa cay đắng và tức giận nhìn chằm chằm vào nó ... sự than trách trong lời nói của Thảo Yên khiến nó phải quay mặt đi không dám đón nhận...

- Tôi sẽ giết đứa bé đó...

Tiếng nói lạnh lùng ấy vang lên như một lời tuyên thệ sát nhân của cô ta... nó giật mình quay lại nhìn Thảo Yên trong cơn sững sốt và hỗn loạn...

miệng bắt đầu động đậy lắp bắp

- Yên... Yên nói gì ?

Thảo Yên vẫn dùng đôi mắt đầy nhìn nó , gương mặt cười

- Nghiệt chúng ấy... không đáng sống trên cõi đời này

Tử Kỳ ánh lên sự tức giận trước câu nói của Thảo Yên , nó thể hiện sự phản kháng và cảnh cáo thông qua tiếng nói run run đến nghẹn ngào trong sự hỗn loạn và giận dữ

- CÔ KHÔNG THỂ LÀM NHƯ VẬY

- TẠI SAO LẠI KHÔNG THỂ !!?

Thảo Yên lập tức trả lời ...rồi cô ta trừng mắt như phát hiện ra điều gì...

- Cô đã biết mình có thai ?

Nó khựng lại ... ánh mắt có chút bối rối giật mình và lo sợ...

Thảo Yên cười lên 1 tiếng

- Quá ra là như vậy...cũng tốt !... biết rồi thì sẽ ĐAU ĐÓN HƠN...

Nước mắt đang đọng ở mi nó bật trào ra....

- Yên....

- Cô và con cô sẽ sớm gặp nhau thôi...

Nó sững sờ trước lời nói đầy lạnh giá đó...

- Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy ! cô và đứa con đó cũng không đáng sống trên cõi đời này nữa !!

Nó nói trong tiếng nghẹn ngào

- Tại...tại..sao phải làm như vậy ?

- CÒN DÁM HỎI TẠI SAO ?~ cô quả thật không biết liêm sỉ là gì mà !!

BÓP !!~

Lại 1 bạt tai đau đến điếng người vừa giáng xuống đôi má còn ửng đỏ rát buốt của nó... khóe miệng của đã rỉ những giọt máu đầu tiên chảy dài ở khóe miệng

Nó chưa kịp quay mặt lại thì Thảo Yên đã tiếng đến cạnh bàn .... Và cầm lọ thuốc độc ... TRONG SUỐT ấy lên... nhìn chằm chằm vào nó cười 1 cách đáng sợ

Nó bàn hoàn sau cơn choáng váng, mắt lơ lơ nhìn về cô ta

Thảo Yên từ từ chậm rãi buông lời nói

- Cái này... sẽ giúp mẹ con cô ra đi được thanh thản ...

Nó trợn mắt lên nhìn ,rồi lắc đầu liên tục với vẻ mặt như không cam tâm , nước mắt bật trào ra

- Đừng mà.... !!!!... Thảo Yên... tôi van xin cô... cô đừng làm vậy mà... !!!!... đứa bé vô tội mà... !! người cô hận là tôi... chỉ cần cô tha cho đứa bé... sau này nhất định tôi sẽ để cô mặc xử lí...

-

Thảo Yên nhếch mép cười rồi bóp chặt cằm nó ...

Nó gào lên trong sự sợ hãi

- ĐỪNG MÀ...

~

Nhắc lại bên Thái Phong và Trung Hiền

Họ đã tìm được một hướng đi sau cuộc hợp tác. Dù mọi vết tích đang bị lá khô che lấp... nhưng không thể nói là không thể tìm ra.. Chiếc điện thoại của Tử Kỳ làm rơi nằm ở phía Đông Nam của khu rừng.... tức là khu vực tìm kiếm được thu hẹp . Tuy nhiên như thế vẫn chưa đủ , vì hướng này có đến 9 ngã rẽ ... và mỗi

ngã rẽ có đến 3 con đường riêng... Không gian tĩnh mịch càng làm họ rối hơn... nhưng cuối cùng họ không còn lựa chọn nào cả , đi đến từng ngã 1 và....

“ Hơn nữa không có vết tích của xe chạy qua đây... có thể loại trừ họ di chuyển trên quảng đường dài .. “

“ Tức là họ chỉ trong khu vực gần ...ở đây có 9 ngã , nhưng nhìn kĩ thì chỉ có 3 ngã là con đường thẳng dài , 6 ngã còn lại tuy là như thế nhưng nếu để ý thì chúng chỉ là che mắt , thật tế là gần hơn... “

“ Vậy... chúng ta chia nhau ra tìm “

Niềm hi vọng lóe lên trong đầu cả 2 , họ hì hục , bán mạng chạy thật nhanh khắp nơi hô to tên 2 người kia ... nhưng

Trung Hiền thở 1 cách mệt nhọc, mồ hôi lấm tấm đầy trên trán cùng chiếc áo ướt đầm mồ hôi chạy tới phía Thái Phong ... Hết cuối thời thở hồng hển rồi ngược lên nhìn cậu ta cũng đang trong tình trạng tương tự

Thái Phong mỉm cười...

- Chỉ còn 1 ngã rẽ nữa thôi !!

Đứng trước ngã 3 cả 2 như tìm thấy được đích đến sắp gần kề... họ quyết định đi chung với nhau ... nhưng không phải đường thứ 1

Sau khi quay về ngã 3 ... họ chợt nghe tiếng kêu lớn

- DỪNG MÀ

THẢO YÊN....

Tiếng hét thất thanh lẫn sợ hãi vừa vang lên chính là tiếng của Tử Kỳ , Cả Trung Hiền và Thái Phong đều cùng 1 tâm trạng... lo lắng đến tột độ ... lòng họ thật sự đã rối như tơ vò , vì tiếng kêu ấy có nghĩa là thật sự Tử Kỳ đang gặp chuyện ... họ phải thật nhanh chóng để tìm ra được nơi đó trong khi còn đến 3 con đường... họ không thể chạy lần lượt được nữa vì sẽ không kịp mất...

Đây là lúc sẽ do số phận quyết định

Trung Hiền và Thái Phong chia làm 2 ngã... ai sẽ là người đến được ? ai sẽ là vị thần hộ mạng cho nó ?...

RẦM...

Thái Phong không kịp nghĩ ngợi gì , vừa thấy căn nhà thì lập tức bước đến đá phăng chiếc cửa trong sự lo lắng căng thẳng tột độ ...

Rồi cậu ta khựng lại khi nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mắt ... tim nhói lên khi Tử Kỳ đang nằm dài trên đất với bộ dạng kiệt sức nhìn mình trong vô vọng...

Trong khi Thảo Yên đứng đó nhìn Tử Kỳ mà không mảy may đổi hoài hay giúp đỡ...

Thái Phong hoan mang , chạy đến bên nó ... tay đỡ Tử Kỳ vào lòng và nhìn vợ mình với đôi mắt đen tuyền đang ướt ướt ... giọng run run nghẹn ngào vì ghen lời

- Em sao vậy.... !!?!

Nó được gặp Thái Phong trong giây phút này thì đã quá may mắn rồi... giờ còn được anh ấy ôm chặt trong tay... còn gì hạnh phúc hơn...

Nước mắt nó âm thầm rơi cùng nụ cười toại nguyện nhìn chồng...

Tim cậu ấy nhói lên khi nhìn thấy nụ cười ấy... đau như dao cắt... chỉ còn biết ôm chặt vợ mình hơn trong đau đớn ...

- Tử Kỳ à....

Nó dồn chút sức còn lại của mình mà nắm chặt tay Thái Phong , miệng thều thào lên tiếng

- Em..xin lỗi

Nó nhắm mắt vì cơn đau quặn đến trong người

- Á ~~

Thái PHong sợ hãi , hốt hoảng nhìn Tử Kỳ mà tay run run

- Em đừng làm anh sợ !!.... em sẽ không sao đâu !!

Thảo Yên lên tiếng , giọng lạnh lùng và đáng sợ

- Cô ta sẽ không còn sống được bao lâu đâu !

Thái Phong tức giận quay qua ném cho cô ta một ánh nhìn đầy phẫn nộ và tức tối

- Cô nói cái gì vậy hả ?

Thảo Yên lại cười... tiếng cười như đang khiêu khích Thái Phong

- Cô ấy đã uống lọ thuốc độc mà tôi đã chuẩn bị sẵn... chỉ vài phút nữa thôi...cô ta và đứa con của mình... sẽ vĩnh viễn...rời khỏi thế giới này...

- Yên... !

Thái Phong đưa cặp mắt như mất hồn của mình với trái tim như bị xé tan nát ra nhìn về cô vợ đáng thương đang nằm trên tay mình mà lòng đau như cắt... nước mắt bật rơi ra trong tuyệt vọng

Tử Kỳ dùng sức nắm lấy tay Thái Phong đặc lên bụng mình... và nói

-Em định sẽ nói với anh về con của chúng ta khi anh về... nhưng...

Cơn đau nhói lên làm nó trong khổ sở hơn... Thái Phong vẫn nhìn vợ trù mền dù lòng đang xót xa đau đớn

- Có lẽ... đã muộn rồi.... em... em không thể chăm sóc anh được nữa....

Thái Phong run rẩy lau những giọt nước mắt trên khóe mi của vợ... mặt cũng không kìm nổi sự rầy rức bản thân mà rơi lệ

-Em đừng khờ như thế.. anh đã nói là không bao giờ làm em khóc nữa mà... chúng ta sẽ nhanh chóng về đến nhà... em sẽ khỏe lại ngay thôi... con chúng ta sẽ được ra đời mạnh khỏe... em phải cố gắng lên....

Nó vẫn mỉm cười dù hiện giờ nó rất mệt...

- ừm... anh phải chắc chắn hơn nữa đấy... anh đã là ba rồi... không có em ở bên... anh phải tự chăm sóc bản thân ..em mệt quá...

Nói tới đó thì đôi mắt nó chỉ còn lim dim không còn nhìn rõ Thái Phong nữa

- Em muốn ngủ....

Thái Phong liền lay người nó , hoàn toàn mất bình tĩnh mà chìm đắm trong lo sợ

- Em không được ngủ... em phải thức... anh còn rất nhiều điều muốn nói với em... anh không để em ngủ đâu... anh

BỊCH....

Đôi tay nó...bỗng mất sức mà buông rơi xuống đất...

đôi mắt khẽ nhắm lại...

nụ cười HẠNH PHÚC vẫn đọng trên môi...

Thái PHong đứng lặng người , trời đất như tối sầm lại... ánh mắt không che nổi sự đau đớn và cay đắng đến điếng người.... xót xa đau lòng biết mấy mà nhìn vợ

Thái Phong ôm chặt nó vào lòng... hôn nhẹ lên mái tóc của vợ... rồi bật khóc không thành tiếng....

Thảo Yên lại bật cười... tiếng cười ấy vang vọng cả căn phòng yên ắng .... tiếng cười của sự thỏa mãn và toại nguyện....

- TẠI SAO LẠI LÀM NHƯ VẬY

~

31. Chương 31

TẠI SAO LẠI LÀM NHƯ VẬY

~

Thái PHong thét lên trong sự đau đớn của mình , nước mắt cay đắng ấy đang chảy dài trên đôi má của cậu ta... cùng với sự tức giận đang sôi trong người cậu ấy

Thảo Yên vẫn cái giọng lạnh đến rợn tóc gáy ấy nói

- Cô đáng bị như thế !!

- TẠI SAO CÔ LẠI CÓ THỂ ĐỘC ÁC ĐẾN NHƯ VẬY

~ THẢO YÊN !!!... TẠI SAO VẬY HẢ

Cô ta nhếch mép cười

- Tôi làm như thế cũng giúp cậu thôi... cô ta đã lừa mọi người quá nhiều... kể cả cậu nữa ! Thái Phong...

- CÔ ĐỪNG NÓI NHẦM , TÔI KHÔNG CHO PHÉP CÔ NÓI VỚI TÔI NHƯ THẾ !

Sự gay gắt và tức giận hiện rõ trong lời nói của Thái PHong trước sự lạnh lùng và thờ ơ của con người máu lạnh đang đứng trước mắt. Cô ta vẫn cứ bình tĩnh, cười khinh nó và tiếp tục giọng điệu vừa nãy

- Cô ta vẫn còn qua lại với chồng tôi...

Thái Phong như không kìm nổi cơn nóng giận trong người... 1 bạt tai đánh Thảo Yên phải loạn choạn và ngã xuống đất .

BỐP

~

Cô ta nhắm mắt lại, cố trút bỏ cái cảm giác đau tê tái vừa mới đọng trên mặt rồi quơ tay lau vết máu đang rỉ từng giọt trên khóe miệng ...đứng dậy và không quên nhìn Thái PHong mà tiếp tục châm chọc

- Cái thai ấy... cũng là của Trung Hiền... cô ta đã lừa

YÊN !!

BỐP

Bạt tay này còn mạnh hơn cả cái vừa rồi... Thảo Yên cảm nhận rõ sự đau đớn trong cái bạt tai ấy... mạnh đến nỗi... đủ làm cô ta phải gục xuống... không thể lập tức quay lại mà trả đũa

Thái Phong giận đến run người hận đã không thể đánh chết cô ta để trả thù cho vợ...

- Tôi cảnh cáo cô... nhất định không để cô yên đâu... cô đã giết cô ấy thì nhất định phải bị trừng phạt !!!

Thảo Yên cười khẩy , nhìn Thái Phong

- Tôi đã làm như thế thì cũng đã tính đến chuyện bị trừng phạt... vậy ... tội gì tôi không làm cho cô ta phải sống dở chết dở như thế...hahahahaha

Ngay lúc đó...

Trung Hiền phía ngoài lao vào trong ...

Thảo Yên giật mình và kinh ngạc nhìn về phía hấn...

Trung Hiền nhìn vào tàn cuộc.... nó đang nằm yên bất động trên mặt đất ... Trung Hiền 1 mạch chạy đến bên nó trong vẻ lo lắng và mất thần ... nhìn Tử Kỳ mà bật trào nước mắt...

Thảo Yên vốn không muốn làm điều gì nữa... nhưng khi thấy Trung Hiền chạy đến bên nó thì lòng lại đau nhói mà nổi lòng ghen ghét....

- Trung Hiền à....

Hấn vẫn không quay lại... chỉ nắm chặt tay nó mà xót xa... đau đớn

Ánh mắt đau khổ khi thấy chồng mình đang lo lắng và đau lòng trước cái chết của Tử Kỳ thì giờ lại chuyển sang sự hận thù và căm ghét đang ươn ướt lệ và mất bình tĩnh của mình

Cô ta quơ lấy con dao trong túi xách và chạy đến như một tên điên đâm thẳng vào người nó

Nhưng....

- Á

~

Đôi mắt sợ hãi của Thảo Yên bàn hoan buông tay ra khỏi cán dao đang đâm thẳng vào ngực của Thái Phong .... Những giọt máu đang chảy ra thấm đẫm chiếc áo ...

- Anh...

Không gian như lắng đọng ... mọi thứ dừng lại hấn kể từ khi con dao ấy đâm vào người Thái Phong.... Đôi tay run rẩy của Thảo Yên chỉ còn biết mặc cho nó

Thái PHong nhúu mài trong sự đau đớn nhìn Thảo Yên

- Dù còn sống... hay đã mất... tôi vẫn mãi bảo vệ... cô ấy...người vợ... của tôi...

Thái Phong mỉm cười triu mến quay đầu nhìn Tử Kỳ ... tay lê đến đôi tay vợ... nắm chặt... không buông

- Chỉ cần anh còn sống... thì anh ... nhất định... sẽ bảo vệ em đến cùng... Tử Kỳ à...

Máu vẫn tiếp tục chảy... khuôn mặt nhợt nhạt và đôi môi khô cằn vì vết thương của Thái Phong đang làm cậu ta dần tê liệt ... nắm chặt tay vợ... mỉm cười... và gục xuống...

Thảo Yên sợ hãi... bật lùi về sau.... Nhìn bàn tay nhuộm máu của mình mà tự bật khóc...

Trung Hiền đứng phía ngoài... bàn hoàn và kinh hãi trước những gì mà người vợ của mình đã làm....

Hấn tiến đến trước mặt Thảo Yên... cô ta ôm chầm lấy hấn mong cầu sự chấn an và tha thứ.... Nhưng

BỐP

~

Lại 1 bạt tay nữa... nhưng đó là bạt tai đầu tiên mà Thảo Yên cảm thấy đau đến thế.... Trung Hiền... vừa đánh mình... một cái tát không mạnh nhưng đủ làm tâm can cô ta nhói

Đôi mắt ngơ ngàng rưng rưng nhìn hấn

Trung Hiền lạnh lùng và ghê tởm con người đó....

Miệng lạnh lùng lên tiếng

- Cái này anh đánh LẢ vì Tử Kỳ !!

Thảo Yên quay mặt , trợn mắt nhìn Trung Hiền...

- Vì sự mù quáng và ngu ngốc của em mà Em đã làm cô ấy tổn thương quá nhiều ... và còn cướp đi sinh mạng của cô ấy một cách nhẹ nhàng như thế...

- Anh..

BỐP

~

Thảo Yên gục mặt quay đi vì cái tát bất ngờ vừa giáng xuống từ tay hắn 1 lần nữa

- Cái tát này... anh đánh vì Thái Phong

Cô ta chỉ có thể nhìn hắn mà nghẹn lời trong sự đau đớn ... Hắn cũng thế,... Đánh vợ mình... đâu có đơn giản gì...

- Lại một lần nữa vì sự thiếu suy nghĩ và ghen tuông của mình mà em đã cướp đi người vợ của cậu ta và giờ thì đã đi mạng sống của chính cậu ấy..

- .... Không phải....

Hàng lệ tuông rơi vì những lời chua chat và trách móc ấy của Trung Hiền , làm Thảo Yên phải lặng người trong chua xót... như có kim châm vào tim

BỐP

~

-Còn cái tát này là anh tát vì em...

Nó cuối mặt quay đi... không hề nhìn hắn... ngậm ngùi mà đau đớn

- Em đã sai ngay từ khi bắt đầu, tình yêu không phải là ghen ghét và trả thù... tình yêu là sự cảm thông và chia sẻ từ 2 phía...

Dù đã cố không mở lời nhưng lời nói của hắn làm cho Thảo Yên phải trối dậy mà tức giận

- VẬY ANH ĐÃ TỪNG CHO EM CƠ HỘI ĐÓ CHƯA ?

~

Hắn điềm tĩnh nhìn vợ trả lời

-Anh đã cho em cơ hội... nhưng em đã không nhận nó..

Cô ta bàn hoàn... bật lùi về sau trong sự sững sốt

- Anh nói cái gì...

- Sau lễ cưới của chúng ta... anh đã khẳng định trong lòng rằng tình cảm của anh và Tử Kỳ sẽ như gió bay hết đi... vì anh đã là người có gia đình... và đã có một người vợ... anh luôn muốn chăm sóc tốt cho em... nhưng chính em đã đẩy anh ra bằng thứ tình cảm ghen tuông mù quáng của mình...

Thảo Yên chớp chớp mắt bàn hoàn

- Em luôn cho rằng anh còn nghĩ tới Tử Kỳ... luôn nghi ngờ và cố làm anh cảm thấy cuộc sống gia đình với em quá ngọt ngào... điều đó là lí do mà anh đã nghĩ đến việc sẽ quay lại với Tử Kỳ.

Thảo Yên ngồi bệch xuống đất trong sự thất vọng và đau khổ

- Em...em sai rồi

Cô ta bật khóc như một đứa trẻ... nhìn Thái PHong và Tử Kỳ mà chạnh lòng...

- Em đã đi quá xa.... Em ...anh ơi em phải làm sao đây !!!?....

Thảo Yên nắm chặt tay hắn cầu xin khẩn thiết... mong được sự bảo vệ và che chở của hắn...

Ồ É Ồ É....

Chiếc xe cứu thương nhanh chóng đưa cả 2 vào bệnh viện...

Đương nhiên là Trung Hiền... đã không tố giác Thảo Yên trước cảnh sát và khẳng định đó là một sự ngộ sát ... Trung Hiền và Thảo Yên đến nơi thì đã thấy họ như thế nên gọi chi viện...

Lời khai trùng khớp với dấu tích ở hiện trường... vì hắn đã dàn xếp “ để giúp Thảo Yên “ thoát tội.

Thái Phong được đưa vào phòng cấp cứu ...

Trong khi nó thì... chuẩn bị được đưa đến phòng khám nghiệm... để xác định nguyên nhân mất

Nhưng... chuyện không ngờ đã xảy ra...

Rõ ràng đã tắt thở... rõ ràng đã chết... nhưng

- ..ừm...đây...đây là đầu...

Đôi chân trần bước xuống giường... loạn choạn bước ra ngoài cùng với chiếc đầu nhúc nhúc như búa bổ...

CẠCH...

- Á

ma

~~

NHỮNg viên bác sĩ chuẩn bị vào phòng thực thi thì phát hiện bệnh nhân của mình đang đứng sờ sờ trước mắt còn có thể nói chuyện... họ thì nhau bỏ chạy trong sự sợ hãi

---

Bọn họ la toán lên chạy khắp hành lang không ngừng la lớn

- Nạn nhân phòng khám nghiệm tỉnh dậy....

Thảo Yên và Trung Hiền đang ngồi bất an bên ngoài thì nghe tiếng hét của họ... bật đứng dậy trong sững sốt, vội chạy đến xem

---

Nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra... phải chăng đây là một đoạn đường trước khi nó bay lên thiên đường...

Nó đi ngang qua phòng phẫu thuật... nhìn qua khe kính nó thấy Thái Phong đang nằm bất động trong đó ... các bác sĩ đang cố gắng cứu cậu ta trong cơn nguy kịch vì mất máu quá nhiều

Nó như muốn quy xuống trước cảnh tượng đó...

Thái Phong... Thái Phong lại ra nông nổi này... tại sao... ?....

Nó bật trào nước mắt , áp tay vào kính đau xót nhìn Thái Phong....

- Thái Phong .....

~

Cả Trung Hiền và Thảo Yên đều khựng bước và bất động trước việc nó vẫn còn sống và đang khóc trước phòng phẫu thuật của Thái Phong...

không ai biết trước được điều gì... tại sao Tử Kỳ lại có thể tỉnh lại ?.. tại sao mọi thứ sắp đi vào cái kết thì giờ lại vụt lên... Thái PHong... sẽ không sao ?... hay đổi lại sự ra đi của nó... chính là sự ra đi của Thái Phong... !!

Khi nụ cười là niềm đau và hạnh phúc là những giọt nước mắt... nó mới biết thật sự không thể nào đánh mất Thái Phong một lần nào nữa...

Khoảng cách giữa nó và chồng mình mỗi lúc một xa hơn...

Nó cảm thấy mình bơ vơ... lạc lõng ... nó đang rất sợ... chưa bao giờ nó thấy nỗi sợ lại có thể khiến bản thân nó rơi vào cảnh khốn đốn như vậy...

Lòng nó quặng lại... đau như cắt khi thấy Thái Phong vẫn chưa qua khỏi cơn nguy kịch... hoặc là anh ấy sẽ tỉnh lại... hoặc là ra đi mãi mãi ,,... cái khoảng cách mong manh mà xa vời ấy như quặng xé tim can nó... đau biết mấy.. nước mắt nó rơi ... khóc than trong vô vọng...

La..là....là Tử Kỳ..

Thảo Yên khựng lại... miệng lắp bắp ... tay run run chỉ về phía Tử Kỳ...

Trung Hiền cũng giật mình.. khi nhìn thấy nó đang còn sống mà đứng sờ sờ trước mắt. Hắn đẩy Thảo Yên ra phía sau... trấn an cô ta rồi nhanh chân bước đến gần nó

Đôi tay lo lắng nhẹ chạm vào vai nó...

- Tử Kỳ...

Nó quay lại... nước mắt nhạt nhòa khóe mi, nhìn hắn.. lòng lại càng đau hơn

Nó nắm chặt tay áo hắn, khóc lớn mà trách than

- Tại sao lại như vậy... tại sao Thái Phong lại xảy ra chuyện.. TẠI SAO VẬY HÃ

~ trung Hiền cậu nói đi... chuyện gì đã xảy ra chứ...

Hắn ôm nó vào lòng... tay vỗ an ủi...

- Kỳ đừng kích động ... cậu ấy sẽ không sao đâu...

- Tại sao...Tại sao chứ !!!.....

Nó vẫn khóc suốt kể từ lúc bắt gặp Thái Phong trong phòng phẫu thuật... đôi mắt sưng đỏ và thân thể mệt mỏi... nó như gần gục ngã ...đang cố bám trụ mà hướng mà hướng về Thái Phong

Thảo Yên từ từ bước đến,... về mặt ấy nẩy và đầy xót xa nhìn nó

Tử Kỳ đẩy Trung Hiền ra... về mặt biến sắc... nhìn Thảo Yên trong cay đắng...

-Tử Kỳ à...

- Cô đi đi...

Nó giận dữ khi thấy cô ta tỏ ra lo lắng và quan tâm

- Tôi không cố ý làm Thái PHong bị thương đâu!!...

Cô ta nắm lấy tay nó , như đang cầu xin sự tha thứ

...

Nhưng nó đã hất tay cô ta ra và nhìn Thảo Yên với ánh mắt thù hận đang rưng rưng ứa lệ

- Lại là cô !!.... cô hại tôi chưa đủ sao ?... TẠI SAO CÔ LẠI HẠI THÁI PHONG NỮA HÃ !?... CÔ MUỐN GIA ĐÌNH TÔI TAN NÁT THÌ CÔ MỚI HÃ LÒNG HAY SAO ?

~

- Không phải... Tử Kỳ... tôi xin lỗi... cô đừng như thế nữa....

Thảo Yên nhìn nó chua xót và đầy hối hận, giọt lệ của tội lỗi cũng rơi xuống khi nhìn thấy nó

Tử Kỳ đau lòng... giờ lại càng đau lòng hơn... tại sao những tai họa đó không đổ lên đầu nó... tại sao lại bắt những người xung nó phải gánh chịu... tại sao lại cố tình cướp đi người nó yêu thương như thế..... Tại sao....

Tim nó nhói lên như sắp vỡ tung ra... đau đến mức chỉ muốn chết đi mà thôi...

Lúc ấy...

Đèn phòng phẫu thuật vụt tắt... cánh cửa mở toan ra... bác sĩ bước ra ngoài

Nó vội chạy tới , vừa lo sợ vừa run rẩy hỏi

- Bác sĩ...chồng tôi sao rồi...

Cả hấn và Thảo Yên cũng lặng người chăm chú nhìn bác sĩ

Còn ông ấy thì... tháo khẩu trang ra.. nhìn nó và tỏ sự ấy nấy cùng thương cảm

- Chúng tôi đã cố hết sức rồi... cậu ấy mất máu quá nhiều... nếu cậu ấy không tỉnh lại...e là không qua khỏi đêm nay...

Biết gì không ?... điều nó lo sợ nhất... cũng đã xảy ra rồi... Thái Phong... sẽ không qua khỏi đêm nay...

Thảo Yên ... hấn... và cả nó... đều như người mất hồn... hoảng hốt , bàn hoàn và ...

BỊCH...

Nó đã ngất xỉu khi chưa kịp nói hay khóc được lời nào... tất cả... đã vượt quá sức chịu đựng của nó... nó gục ngã xuống đất... với giọt nước còn dang dở trên mi...

Chuyện về Thái Phong ... đã là một cú sốc

Tử Kỳ lại đang hôn mê trong phòng...

Mọi thứ như đang tối sầm trước mắt Thảo Yên...

- Anh à... em... em đã giết người rồi... anh à....

Cô ta nắm chặt lấy tay chồng hoan mang lo sợ...

Hấn ôm chặt Thảo Yên vào lòng

- Anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu... sẽ không sao...

- Em sợ lắm...

Bác sĩ đi ra từ phòng nó... mặt trịnh trọng nói với hai người họ

- Cô ấy đã uống phải loại nước có chứa chất gây tê liệt cơ thể từ hoa Dục LAn ... đây là loại hoa có độc tố rất mạnh, nó có thể làm con người bị ngừng thở trong một thời gian... rất may là chỉ với liều lượng nhỏ nên mới bảo đảm tính mạng... nếu nghĩ ngợi nhiều sẽ không sao.. chúng tôi đã súc ruột cho cô ấy rồi

Làm phiền bác sĩ rồi...

Trung Hiền liền quay mặt nhìn Thảo Yên, vẻ nghiêm chỉnh

- Em nên tự cảm thấy may mắn khi đó không phải là thứ thuốc độc thật

- ...em

Trung Hiền thở mạnh... như trút được 1 gánh nặng... nhưng khi nhìn về phía phòng Thái Phong thì... lòng hấn lại có nỗi niềm riêng

“” Thái PHong... cậu đừng trách Thảo Yên... cô ấy chỉ vì sự mù quán của mình mà gây ra sự việc này... tôi sẽ chăm sóc Tử Kỳ... cậu hãy yên tâm mà ra đi... “”

Với việc ra đi của Thái Phong... không phải tất cả đều uối tiếc... mà còn có sự hài lòng ... từ phía Trung Hiền... Sẽ không còn ai cản đường của hấn nữa... giấc mơ bấy lâu nay của hấn sẽ sớm thành hiện thực... vì thế.. nụ cười thâm của hấn luôn thường trực trên môi...

32. Chương 32

Đã 8 giờ tối...

Nó vẫn chưa tỉnh...

Mọi thứ có vẻ như sẽ kết thúc như thế...

Sự đau thương sẽ không tránh khỏi ... sự mất mát quá lớn ấy... làm sao có thể chịu đựng nổi... nó mạnh mẽ nó đầy nghị lực ... nhưng mất đi điểm tựa vững chắc... một bờ vai tin cậy... của chồng... thì đó là một sự tàn nhẫn dành cho cuộc đời của nó... nó đã làm gì sai... tại sao mọi thứ không thể chấm dứt... tại sao lại không thể cho nó hạnh phúc... tại sao lại cướp đi tất cả của nó như thế.... Tại sao...

- Thái PHong... THÁI PHONG...THÁI PHONG

~~

Nó trong cơn mê sảng đã hết lên, đủ thấy nó đang lo sợ đến mức nào... nó giật mình tỉnh dậy... dù còn một nhưng nó hoảng hốt nhìn xung quanh... nhìn đồng hồ thì đã hơn 8h... nó đã nằm ở đây gần 3 tiếng... thời gian đó... nó đã quá phí phạm ... nó không cần biết chuyện gì nữa... một mạch chạy ra khỏi phòng ... tìm đến Thái PHong

---

Tại căng phòng yên tĩnh ... nơi Thái PHong đang nằm với chút hơi thở cuối cùng của mình... bất tỉnh

Trung Hiền khẽ mở cửa ... bước vào.

Nhẹ nhàng đến cạnh chỗ Thái PHong... ánh mắt của hắn như đang thỏa mãn và hài lòng với sự bất động của cậu ta

Nhìn Thái Phong rồi lạnh lùng lên tiếng

- Đáng ra cậu nên đi sớm hơn ... cậu đã giành lấy Tử Kỳ quá lâu rồi.. cô ấy không thuộc về cậu.. ngay từ lúc bắt đầu , trái tim cô ấy, người cô ấy yêu là tôi. Cậu chỉ là người thay thế tôi mà thôi...

Dù là bất tỉnh nhưng những gì tên hèn hạ ấy nói... Thái Phong đều có thể nhận thức được... nhịp tim của cậu ấy bỗng tăng nhanh... có lẽ đó là sự tức giận

Hắn vẫn tiếp tục

- Cậu không còn sống được bao lâu nữa... Tử Kỳ sẽ nhanh chóng ngã vào lòng tôi thôi... HAha... yên tâm... tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt... đương nhiên.. đứa con của cậu cũng vậy... tôi sẽ nhanh chóng tiễn nó theo cậu....

Tình hình có vẻ nguy kịch hơn... nhịp tim của Thái Phong loạn cả lên, đập liên hồi... tình trạng này dễ dẫn đến suất huyết não... Trung Hiền biết chứ !!!

Nhưng... hắn vẫn tỏ ra như không có gì

- Thái Phong... cậu không đáng để cô ấy yêu!! ... cậu sắp chết rồi... hay là... để tôi tiễn cậu một đoạn

Trung Hiền thật đáng sợ... ánh mắt của hắn đầy rẫy sự hận thù và sát khí... tay từ từ bóp chặt cổ Thái Phong...

Cậu ấy không thể phản ứng gì ngoài trừ việc làm cho tín hiệu của máy đo nhịp tim vang động và đập dồn dập...

Bàn tay càng bóp chặt cổ họng Thái Phong... đến mức tín hiệu nhịp tim... đã rơi vào tình trạng... yếu ... chỉ còn vài nhịp... nhẹ và...

CÁCH

Hắn giật mình quay lại... nhìn thấy Tử Kỳ thì hoảng hốt rút tay lại...

Tử Kỳ lo sợ chạy đến ... đẩy Trung Hiền ra trong tức tối...

- Cậu đang làm cái gì vậy hả ?

Hắn chớp mắt.. lấy lại bình tĩnh... nhìn nó ... tỏ vẻ như vô tội

- Hiền chỉ muốn đến xem cậu ấy ra sao thôi..

- Tôi không cần... cậu đi đi

Lòng hắn tức tối , hận không bóp cổ chết được Thái Phong... hắn quay lưng đi, bỏ ra ngoài

(hãy ấn nút play nhạc)

Nó bàn hoàn... đau đớn... nhìn chồng mà xót xa...

Nó ngồi xuống cạnh Thái Phong... nắm lấy đôi tay to lớn và ấm áp của Thái Phong... nước mắt lặng lẽ rơi... giọng nghẹn ngào ...đứt đoạn

- Anh à... !!!... là em đây.. là Tử Kỳ đây... Anh biết không... em có rất nhiều điều muốn nói với anh... có rất nhiều thứ muốn cùng làm với anh... Anh nói... sẽ mua ột một ngôi nhà thật lớn... anh hứa là sẽ hát cho em nghe nữa mà... anh còn nhớ không....

Đáp trả ... vẫn là sự im lặng...

Điều đó khiến nó đau lại càng đau hơn... nó nắm chặt tay Thái Phong... áp lên đôi má của mình mà khóc

- Chúng ta chưa có nhiều thời gian bên nhau , em đã đối xử rất tệ với anh... em chưa bù đắp được... em rất muốn anh có thể tỉnh lại... em hứa là sẽ trở thành một người vợ yêu thương anh bằng chính con tim của em... sau này... khi con của chúng ta ra đời... anh sẽ dạy con cách chơi piano... còn em sẽ dạy con cách nấu ăn thật ngon...Chiều chiều... gia đình chúng ta sẽ cùng ra ngoài ngồi ngắm hoàng hôn... anh thấy có hạnh phúc không ?.... Anh trả lời em đi...

Nước mắt nó không ngừng rơi... tay thì cố nắm chặt bàn tay chồng... ôm ấp cái hi vọng hão huyền rằng Thái Phong sẽ tỉnh lại... Nó vẫn nhìn Thái Phong... như trách như mắng... như xót xa... như đau lòng.... Nó đau lắm... nó gào lên trong nỗi sợ và đau đớn

- KHÔNG PHẢI ANH ĐÃ NÓI LÀ KHÔNG LÀM EM KHÓC SAO

~ ? TẠI SAO LẠI ĐỂ EM ĐAU LÒNG VÀ KHÓC NHƯ THỂ NÀY HẢ !

~ ANH NÓI ĐI CHỨ !!! TẠI SAO LẠI CỨ IM LẶNG NHƯ VẬY... ANH CÓ BIẾT EM ĐAU LẮM KHÔNG !!!... TẠI SAO NGƯỜI NÀM NÓ KHÔNG PHẢI LÀ EM MÀ LÀ ANH CHỨ !!!... TẠI SAO VẬY HẢ... TẠI SAO...tại sao...

Nó gục đầu khóc như một đứa trẻ , nó ôm chặt cánh tay Thái Phong... và cứ thế khóc...cứ thế trách... cứ thế mà đau

- Em không thể để anh đi như vậy./... em không cho anh đi đâu... anh nói là anh yêu em lắm mà... tại sao lại bỏ em mà đi chứ !!... chúng ta đã có con rồi... anh không thể bỏ mặc 2 mẹ con em như thế được.... anh không phải là loại người đó phải không... anh nhất định sẽ không làm như thế đúng không.... Thái Phong à.... Thái Phong.... Anh nói đi... anh TRẢ LỜI EM ĐI....

Nỗi đau ấy không phải chỉ mình nó cảm thấy... chính Thái Phong cũng đau đớn không kém... cậu ấy muốn tỉnh dậy ngay lúc... cậu ấy muốn tiếp tục sống để chăm sóc... để bảo vệ Tử Kỳ... cậu ấy cũng muốn làm rất nhiều chuyện cho Tử Kỳ... nhưng... khoảng cách... cơ hội quá mong manh.... Cậu ấy đã ... gần đi đến tận cùng của thế giới... đã sắp rời xa cái thế giới này mất rồi...

Nó dù chỉ 1 giây cũng không hề buông tay khỏi Thái Phong , nước mắt nó đã thấm đẫm áo của cậu ấy .... Nhưng cậu ấy vẫn chưa đáp trả nó...

Trời đã quá khuya... màn đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng khóc của nó và những lời trách móc đáng thương của nó đang nỉ non bên cạnh chồng.... Nó kể về những kỉ niệm của 2 người... nó nói lên những lời thật lòng từ trái tim mình... nó dành hết tất cả tình cảm để nói với Cậu ấy... nó chỉ muốn cậu ấy hiểu... muốn cậu ấy quay về.... với nó

- Thái Phong à.... Anh thật sự rất quan trọng với em... em không biết nếu mất anh em sẽ ra sao nữa... em không biết mình còn có đủ nghị lực để sống tiếp hay không !!!... em không biết... em luôn được che chở và bảo bọc bởi anh... em chưa bao giờ nghĩ rằng... ngày nào đó em phải đối mặt với việc sẽ mất anh như thế này... em đau lắm... EM ĐAU LẮM... như chỉ muốn chết đi cho xong.... Thái Phong à.... Em không muốn mất anh đâu... anh quay về với em đi... chúng ta sẽ lại như trước.... anh à.... Anh tỉnh lại đi.... Anh đừng bỏ em đi như thế.... Em yêu anh nhiều lắm.....

~

CHÍNH LỜI YÊU ĐÓ... CHÍNH TÌNH CẢM ĐÓ... ĐÃ LÀM KỲ TÍCH XÃY RA....

- Thái...Thái PHong...anh...

Nó giật mình.... Lấp bắp... nhìn vào ngón tay đang nhúc nhích cử động của Thái Phong... mà lòng nó vui mừng sung sướng lập tức gọi bác sĩ....

- BÁC SĨ... BÁC SĨ... ANH ẤY TỈNH RỒI...

~

Tiếng cười hạnh phúc của nó tràn ngập cả căn phòng... nhìn Thái Phong mà vui mừng bật khóc....

Thảo Yên nghe tin Thái PHong tỉnh dậy thì lòng đã bớt đi một nỗi lo lớn mà mừng rỡ... ôm chăm lấy Trung Hiền mà khóc

Còn hấn thì... thất vọng... lòng cay cú... nhìn tàn cuộc mà không thề nói gì....

Họ đi vào phòng...

Bác sĩ đang khám lại cho Thái PHong

Nó đứng bên cạnh... hạnh phúc khôn xiết ...

- Đúng là kỳ tích !!!... bệnh nhân có ý chí sống rất cao... có lẽ ... điều gì đó đã khiến cậu ta muốn sống đến như vậy... chúc mừng...

- Cảm ơn...cảm ơn bác sĩ... cảm ơn

Cả 1 đêm... nó chìm ngập trong những giọt nước mắt.... nắm lấy tay Thái Phong mỉm cười mà rơi lệ...

Thảo Yên... e dè bước đến... biết là xấu hổ... biết là áy náy... nhưng cô ta vẫn đến gần nó... mà nói lời xin lỗi

- Xin lỗi... đã làm cho gia đình Kỳ phải xảy ra nhiều biến động như vậy,... Thành thật... xin lỗi...

Nó đã từng hận cô ta ... nó đã từng muốn đâm chết cô ta vì Thái Phong... nhưng... giờ điều đó không quan trọng nữa... Thái Phong không sao... mọi thứ đã qua rồi... dù sao.. Thảo Yên cũng vì quá yêu chồng mình nên mới làm những chuyện như thế...

Nó không nói gì... không nhìn cô ta... chỉ nắm lấy tay chồng mình.,... xiết chặt

Thảo Yên cũng biết là không nên nói gì nữa... cô ta quay mặt đi... bước ra ngoài...

Trung Hiền nhìn nó và Thái Phong... dù chạnh lòng... dù có chút tức tối... nhưng... mọi chuyện không nên tiếp tục nữa... cô ấy đã tìm được hạnh phúc của mình... hãy buông tay đi...

Hấn bước ra ngoài... đóng cửa lại....

Nó đã ngủ thiếp đi , gục đầu trên giường của Thái Phong....

Ấm áp thật... cái lạnh đã đi qua... dường như có một ai đó đã quàng khăn cho nó... cảm giác ấy... rất dễ chịu...

Rồi có một nụ hôn của gió... khẽ chạm vào tóc nó... nhẹ nhàng và đầy triều mến.... nó mỉm cười... ngủ thiếp đi

-Anh sẽ bảo vệ em...sẽ không bao giờ làm em khóc... và sẽ... không rời xa em nữa...

Người chồng mà nó yêu quý... người chồng quan trọng nhất trên đời của nó... đã quay trở về... đã không bỏ rơi nó... đã thật sự... về bên nó..

Chuyện về Thảo Yên... giữa cô ta và Tử Kỳ... đã kết thúc... hận thù... ân oán... đã tan theo mây khói... giờ họ là những người bạn tốt của nhau... Sự trừng phạt... lớn nhất chính là sự cắn rứt của lương tâm... dù đã được tha thứ... nhưng trong lòng Thảo Yên... vẫn không thể nào trút bỏ mọi thứ mà sống thoải mái được... điều đó còn đáng sợ hơn... và đau đớn hơn.,...

Khi một ai đó phạm sai lầm... không phải cứ cố gắng trừng phạt và dồn người đó vào thế cùng thì gọi là giải quyết... mà giải quyết... chính là cách chúng ta biết tha thứ lỗi lầm... và cho họ con đường sửa sai.... Ai cũng có lầm lỗi... tất cả đã là quá khứ... vậy đừng vui dậy nó nữa mà hãy chôn lấp nó đi... tiếp tục hướng về tương lai...

Sóng gió cuối cùng cũng đi qua... hạnh phúc đã mỉm cười với Tử Kỳ

Nó và Thái Phong đã sống hạnh phúc với nhau ... 6 tháng sau... một bé gái dễ thương... ra đời.... đứa bé ấy ... tên là Chung Thái Nghi

Hình này đã được thu nhỏ. Click vào đây để xem hình ảnh lớn. Kích thước ảnh gốc là 800x600.

Trung Hiền và Thảo Yên đã tìm thấy hạnh phúc riêng của bản thân.... Họ cũng có một gia đình hạnh phúc ... mối quan hệ của 4 người... đã trở thành những kỉ niệm đẹp...

- Nghi à !!!... con đừng đi lung tung đó...

- Dạ !!!...

Nó cẩn thận dặn con khi có dịp đến thăm gia đình Trung Hiền vào một ngày chủ nhật cuối hạ của 5 năm sau

Đứa bé dễ thương đó ... đang tò mò tìm hiểu xung quanh căn nhà ... do bất cẩn nên

ẠCH !!

- Ui da !!!...

- Có sao không ?

Ôi đúng thật là... cô bé Thái Nghi đã động lòng trước cậu nhóc Trung Đan đó... bàn tay Trung Đan chìa ra trước mặt Thái Nghi... tinh khôi như một vị hoàng tử nhí... đang muốn dịu lấy cô công chúa nhỏ...

Thái Nghi nắm lấy bàn tay ấy... đứng dậy... rồi Trung Đan bỏ đi

- ... ..

Để lại cho cô bé rất nhiều hoài tưởng và.... sự mến mộ

Câu chuyện khép lại... với kết thúc như vậy đó...

Tình cảm của 2 đứa bé ấy... sẽ là sợi dây vô hình... kết nối mối tình của Tử Kỳ... và Trung Hiền... trước kia...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-cua-toi>